

The Project Gutenberg eBook of Kaptajnen paa 15 Aar (I Slavelænker), by Jules Verne

This ebook is for the use of anyone anywhere in the United States and most other parts of the world at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this ebook or online at www.gutenberg.org. If you are not located in the United States, you'll have to check the laws of the country where you are located before using this eBook.

Title: Kaptajnen paa 15 Aar (I Slavelænker)

Author: Jules Verne

Release Date: August 6, 2010 [EBook #33360]

Language: Danish

Credits: Produced by Tor Martin Kristiansen and the Online Distributed Proofreading Team at <http://www.pgdp.net>

*** START OF THE PROJECT GUTENBERG EBOOK KAPTAJNEN PAA 15 AAR (I SLAVELÆNKER)

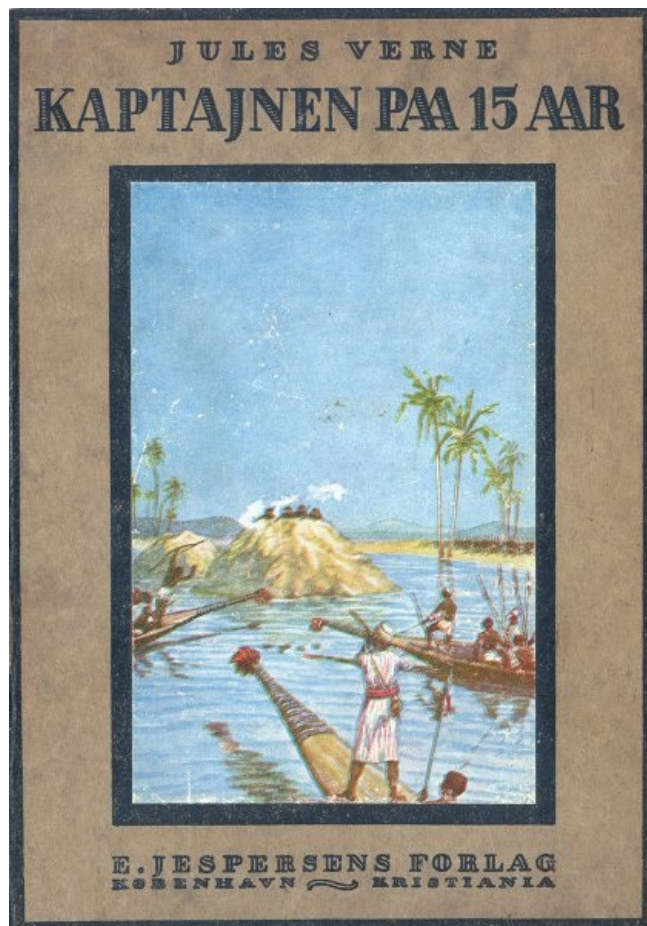
Afskriverens bemærkninger

Åbenlyse trykfejl er rettet i denne e-bog, men den oprindelige stavning er i øvrigt bevaret. En [ordliste med rettelser](#) er placeret sidst i bogen.

For at lette adgangen til de enkelte kapitler bringes her en liste:

Kapitler

[I](#) [II](#) [III](#) [IV](#) [V](#)
[VI](#) [VII](#) [VIII](#) [IX](#) [X](#)
[XI](#) [XII](#) [XIII](#) [XIV](#) [XV](#)
[XVI](#) [XVII](#) [XVIII](#) [XIX](#) [XX](#)
[XXI](#)

JULES VERNE
KAPTAJNEN PAA 15 AAR
(I SLAVELÆNKER)

2. OPLAG
4.—7. TUSINDE

E. JESPERSENS FORLAG'S TRYKKERI

JULES VERNES ROMANER · VII BIND

KAPTAJNEN PAA 15 AAR
(I SLAVELÆNKER)

NY ILLUSTRERET UDGAVE

E. JESPERSENS FORLAG
KØBENHAVN · KRISTIANIA

FORTEGNELSE OVER ILLUSTRATIONERNE

	Side
DE FRELSTE NEGERSLAVER PLEJES	23
HAN RETTEDE REVOLVEREN IMOD HAM	45
NATTELEJR I URSKOVEN	77
— FLERE LANGE BAADE BEMANDEDE MED INDFØDTE	109
I KROKODILLERNES GAB	115
DER LAA DICK, PINT AF SULT OG TØRST	131

I.

[S. 5]

"Pilgrim".

Det havde været en usædvanlig uheldig Sæson for "Pilgrim", en lille, solid Hvalfanger-Skonnert-Brig, der tilhørte en rig kalifornisk Skibsejer, James W. Weldon.

Hvalfangsten havde givet et saa daarligt Resultat, at Kaptajn Hull havde været nødt til at forlade sit sædvanlige Territorium i Sydhavet allerede i Begyndelsen af Januar, længe før Hvalfangerne plejer at vende hjem. Skibets Besætning var mer end utilfreds, de var rasende. Aldrig før havde de bragt saa mager en Høst med hjem. De burde have haft mindst tohundrede Barrels Tran mere end de havde, og da en Del af deres Løn bestod i Procenter af Udbyttet, forstaaer man Folkenes ophidsede Sindstemning. De faste Folk forholdt sig dog rolig, medens de for denne Rejse forhyrede Søfolk, Mænd af en mer end tvivlsom Karakter, viste saa tydelige Tegn til aabenbar Opsætsighed, at Kaptajnen maatte frygte et ligefrem Mytteri. Følgelig var der intet andet at gøre end at vende om og sætte Kursen imod Ny Zeeland, som kom i Sigte den 15. Januar. Da Skibet havde kastet Anker i Waitemata, Aucklands Havn, blev Mandskabet afmønstret.

[S. 6]

Kaptajn Hull gjorde nu alt, hvad der stod i hans Magt for at forhyre nyt Mandskab, men det var for sent; alle ledige Søfolk var paa denne Tid af Aaret beskæftiget ved Fiskeriet. Han havde da ikke andet at gøre end at sejle Skuden hjem alene med Hjælp af de faste Folk, da han fik en Opfordring, som han følte sig forpligtet til at efterkomme.

Paa en af de Rejser, som James Weldon nu og da maatte foretage i sin Forretnings Interesse, havde han taget sin Hustru, sin lille Søn Jack, et Barn paa fem Aar, og en Slægtning, som almindeligvis gik under Navnet Fætter Benedict, med sig. Det havde naturligvis været Weldons Mening, at hans Familie skulde følge med ham hjem til San Francisco; men lille Jack var bleven saa alvorlig syg, at hans Fader — hvis Forretning nu krævede hans hurtige Tilbagerejse — blev nødt til at lade ham tilbage i Auckland sammen med Moderen og Fætter Benedict.

Der var nu forløbet tre Maaneder siden Hr. Weldons Afrejse, Jack var Rekonvalescent, og Fru Weldon, der var ked af sin lange Adskillelse fra Manden, længtes efter at komme hjem saa snart som muligt. Hun tænkte netop paa at tiltræde den lange Tilbagerejse, med dens mange Ophold og Omskiftninger i Tog og Dampskibe, da hun hørte, at hendes Mands Fartøj, "Pilgrim", var gaaet for Anker i Havnen. Hun skyndte sig til Kaptajn Hull og bad ham om at tage hende, hendes Søn, Fætter Benedict og Nan, en gammel Negerpige, som havde været hendes egen Barnepige, med ombord og sejle dem hjem til San Francisco.

[S. 7]

"Vil det ikke være for voveligt for Fruen," spurgte Kaptajnen, "at foretage den 5—6000 Mil lange Rejse ombord i saa lille et Sejlskib?"

Men Fru Weldon gentog sin Opfordring, og Kaptajn Hull, der havde berettiget Tillid til sit Fartøjs gode Egenskaber, og som desuden gjorde Regning paa at beholde denne Aarstids almindeligvis gode Vejr paa begge Sider af Ækvator, gav da efter for hendes Ønske.

Fru Weldon var en velbegavet, dygtig og uforfærdet Dame paa tredive Aar, hun havde et udmærket Helbred og kendte ikke til Søsyege. Hun vidste, at Kaptajn Hull var en erfaren Sømand, til hvem hendes Mand havde grundfæstet Tillid, og hun vidste ogsaa, at "Pilgrim" var en af de bedste amerikanske Hvalfangerbaade; hun var derfor kun glad ved, at den forestaaende lange Rejse kunde blive foretaget søværts alene, og uden andre Afbrydelser, end et kort Ophold i Valparaiso, hvor Skibet skulde losse sin Ladning.

Fætter Benedict maatte naturligvis følge med hende. Han var ganske vist henimod halvtreds, men det maatte alligevel betragtes som Toppunktet af Uforsigtighed, at lade ham foretage nogen som helst Rejse alene. Lang, usandsynlig mager og ranglet, med et enormt stort Hoved og vildt strittende Haar, saaledes var hans ydre Menneske. Han var et af disse skikkelige, harmløse Videnskabs-Børn, som, naar de først har faaet Guldbryllerne paa, synes at have naaet en adstadig, men iøvrigt ubestemmelig Alder, og som — hvorlænge de saa end lever — aldrig synes at blive ældre end de altid har været. Han var fuldstændig blottet for Forstaaelse af Livets dagligdags Ting og praktiske Krav. Han skænkede aldrig Mad og Drikke en Tanke, før det blev sat frem for

[S. 8]

ham, han var altid ens klædt, og saa upraktisk, som vel muligt, og gjorde Indtryk af at være aldeles ufølsom for Varme eller Kulde. Hans lange Arme og Ben kom altid i Vejen for ham selv og alle andre, saa at det saa ud, som om han endnu ikke havde gjort sig fortrolig med disse Redskaber og deres naturlige Anvendelse. Hjælpeløshed var hans mest iøjnefaldende Karaktertræk; men selve denne barnlige Hjælpeløshed forskaffede ham alle Menneskers venlige Overbærenhed og Hjælp, og Fru Weldon betragtede ham nærmest som en ældre Broder til hendes lille Jack.

Fætter Benedicts hele Liv var helliget en alt opslugende Interesse for Insekter. Han havde ingen Ærgerrighed i Retning af en Professortitel, eller noget praktisk Formaal med sine Studier; han var kun Amatør, men det var han ogsaa med Liv og Sjæl. Evig og altid var han optaget af at forfølge Insekter, væbnet med et Næt, en Botaniserkasse, en Spiritusflaske og et Utal af Insektnaale.

Da Hr. og Fru Weldon rejste til Ny-Zeeland, blev Fætter Benedict henrykt over at skulle med, da han ventede sig rig Fangst der, og nu var han lige saa ivrig efter at bringe sine erhvervede Skatte hjem til San Francisco, og faa dem indordnede i Samlingen.

Alle Forberedelserne til Hjemreisen blev nu trufne med saa stor Hast, at "Pilgrim" tre Dage senere kunde staa ud af Havnen med Kurs efter Amerika. Efter et Par Dages Sejlads blæste det op, og den stærke østlige Brise tvang Skonnerten saa meget ud af dens Kurs, at den den 2. Februar snarere havde Retning imod Kap Horn end imod Fastlandets Vestkyst.

[S. 9]

"Pilgrim" havde ingen Dækskahytter, saa Fru Weldon blev nødt til at modtage Kaptajns Tilbud om at benytte hans Kahyt, som blev indrettet saa hyggeligt, som det lod sig gøre, til hende, Jack og gamle Nan, og her indtog hun alle sine Maaltider sammen med Kaptajnen og Fætter Benedict.

Hele Besætningen var høflig og opmærksom imod deres Rheders Hustru. De var alle Indfødte fra Californien, modige og erfarne Søfolk, der allerede havde gjort tre Rejser sammen, og som holdt sammen, forenede i fælles Interesser og Sædvaner. Den eneste af Folkene, som ikke var Amerikaner, var Negro, en Portugiser af Fødsel, som dog talte flydende Engelsk. Da den tidligere Kok var deserteret, medens Skibet laa ved Auckland, var han bleven engageret i dennes Sted, uden at Kaptajn Hull havde faaet indhentet nærmere Oplysninger om ham. Der var ikke noget at udsætte paa den Maade, hvorpaa han udførte sin Pligt, men der var noget i hans Væsen, eller maaske snarere i hans Ydre, der gjorde Kaptajnen mistænksom og næsten lod ham fortryde, at han ikke havde været mere omhyggelig med at efterforske den ny Koks Fortid, før han tog ham i sin Tjeneste.

Negoro saa ud til at være omkring de fyrre. Han var middelhøj og kraftig bygget, havde mørkt Haar og Fuldskeg og gjorde Indtryk af at være af en usædvanlig kraftig Konstitution, han talte kun sjældent og aldrig om sig selv, sin Fortid eller Oprindelse, men en og anden af hans Bemærkninger lod ane, at han havde faaet en ret god Opdragelse. Sømand syntes han i al Fald ikke at være, for alle Sømandsudtryk var ham ganske ukendte. Ved Forhyringen havde han betinget sig, at han vilde gaa i Land i Valparaiso.

[S. 10]

"Pilgrim"s faste Mandskab bestod af fem Matroser og en Letmatros — Dick Sand. Dick var kun 15 Aar gammel og af fuldstændig ukendt Oprindelse. Han var et Hittebarn fra New York, og sit Navn havde han faaet efter det Sted — Sandy-Hook ved Indløbet til New Yorks Havn — hvor han blev funden.

Hans Ydre forraadte tydeligt, at han maatte være af angelsaksisk Stamme. Han var snarest under Middelhøjde, men kraftig og dog elegant bygget, han havde et opvakt, kønt Ansigt og straalende, blaa Øjne, der røbede baade Livslyst og Energi. Skønt endnu kun Dreng havde han allerede Planen for sin Fremtid klar for sig, og han var dristig og selvtillidsfuld nok til at føle sig sikker paa at kunne naa sit Maal ad den Vej, han var slaaet ind paa.

Otte Aar gammel fik han Lov at forlade det Hittebørnsasyl, hvor han var bleven optaget, for som Skibsdreng at gaa med en Skonnert, der sejlede paa Syden, op paa hvilken Kaptajn Hull dengang var Styrmand. Denne brave Sømand fattede hurtigt Interesse for den opvakte og lærvillige Dreng og bibragte ham lidt efter lidt de første teoretiske og praktiske Grundsætninger for Sømandskundskab. Senere anbefalede Kaptajn Hull Drengen til sin Rheder, Hr. Weldon, der tog sig af ham og lovede at sørge for hans videre Uddannelse.

Fru Weldon behandlede den flinke og beskedne forældreløse med den største Venlighed, og Dick Sand omfattede til Gengæld hende og hendes Mand med den mest rørende Taknemmelighed og Hengivenhed, og stor var hans Glæde over at hans Velgørers Hustru og lille Søn skulde gøre Rejsen med ombord paa "Pilgrim".

[S. 11]

Dick passede paa Jack som en ældre Broder, legede med ham og lod ham klatre i Vanterne, uden et Øjeblik at tabe ham af Syne.

Overfarten gik i alle Maader heldig, med rolig Sø; og havde Vinden blot ikke stadig været omtrent stik imod, vilde alt være gaaet upaaklageligt. Men den evindelige Vestenvind forhindrede Kaptajnen i at holde den rette og direkte Kurs, og det ærgrede ham, at Fru Weldon Rejse derved blev forsinket en Del. Han tænkte da ogsaa paa, dersom de skulde passere en Amerikadamper, da at formaa hende til at fortsætte Hjemturen med denne; men paa den sydlige Bredegrad, hvor de nu befandt sig, var der desværre ikke megen Sandsynlighed for at de skulde træffe nogen Panama-Baad.

Der hændte da intet, der kunde afbryde Rejsens Ensformighed, før den 2. Februar, da Jack pludselig tilkaldte sin Ven, Dick, med Udbrudet:

"Hvad er det der, ude i Vandet?"

Dick Sand saa en Stund opmærksomt i den angivne Retning og meldte saa med høj Stemme:

"Se ud, forud til Styrbord! Der flyder noget i Vindsiden!"

II.

[S. 12]

Frelsen.

Hidkaldt af Dicks Raab kom hele Besætningen løbende til Rælingen for at se, hvad det kunde være. Selv Kaptajnen, Fru Weldon, hendes Tjenestepige, Nan, og den ellers saa uinteresserede Fætter Benedict viste sig og stirrede ud over Havet, ivrigt diskuterende, hvad det vel kunde være, man saa drive i omtrent tre Sømiles Afstand fra Skibet. Kun Negoro forholdt sig rolig i sit Køkken.

"Det ser ud til at være en Tømmerflaade," mente en af Matroserne.

"Eller Resterne af et forlist Skib," svarede Kaptajn Hull; "i al Fald er det bedst vi kommer paa Siden af det. Det kunde jo dog tænkes at der var levende Væsener ombord."

"Pilgrim" ændrede Kurs og nærmede sig snart det mystiske noget, der, som Kaptajnen havde formodet, viste sig at være Vraget af et Skib, uden Master og med et gabende Hul i Styrbordssiden.

"Det Skib er blevet paasejlet," udbrød Kaptajnen, "men hvad der forbavser mig er, at det ikke forlængst er gaaet til Bunds."

"Pilgrim" befandt sig nu kun tre Kabellængder fra Vraget, da Dick Sand pludselig vinkede ad de andre, at de skulde være stille.

"Hør en Gang! Er det ikke en Hunds Gøen?" sagde han.

Alle lyttede spændt, og man opfangede virkelig fra Skibsskroget en svag Lyd, som kunde være en Hunds Gøen. [S. 13]

"Selv om der kun er et stakkels Dyr ombord, maa vi dog søge at frelse den," bad Fru Weldon Kaptajnen, og den lille Jack stemmede ivrigt i, glad ved Tanken om at faa sig endnu en Legekammerat.

Kaptajnen lod nu sætte en Baad ud, og i det samme viste der sig en stor, sort Hund ved Vragets Skanseklædning; den gøede og hylede fortvivlet over imod Skibet, Sprang et Øjeblik omkring, som vilde den springe i Vandet, men stod saa atter stille og udstødte igen de mest rasende Hyl, som man næsten kunde tro fremkaldtes af et eller andet ombord paa "Pilgrim". Mærkeligt nok stod netop samtidigt Negoro ene ved Agterstavnen, der var nærmest Vraget, og stirrede ivrigt over paa det rasende Dyr. Kunde det tænkes, at de to kendte hinanden? Der forløb en halv Time inden Baaden vendte tilbage. Den havde Hunden og fem Skibbrudne ombord, der mere døde end levende blev halet op og lagt paa Dækket.

"De Stakler!" udbrød Fru Weldon fortvivlet ved Synet af de tilsyneladende livløse Legemer.

"De er ikke døde," beroligede Kaptajnen hende, "de maa kunde bringes til Live igen, lad os blot faa nogle Draaber Rom i dem og faa bakeset lidt med dem, saa skal De se, de kommer sig nok."

"Negoro," kaldte Kaptajnen.

Ved Lyden af dette Navn begyndte Hunden, som hidtil havde ligget ganske stille, pludselig at knurre og vise Tænder.

"Negoro," kaldte Kaptajnen igen, og atter foer Dyret op med alle Tegn paa ustyrligt Raseri. [S. 14]

Negoro kom nu langsomt og modvilligt ud af Køkkenet; men næppe fik Hunden Øje paa ham før den foer lige løs paa ham og sprang til for at sætte Tænderne i hans Strube. Men med et Slag af en Haandspade holdt Kokken sig den fra Livet, indtil et Par Matroser havde faaet et sikkert Tag i den.

"Kender De den Hund?" spurgte Kaptajnen ham.

"Den Hund! Nej, hvor skulde jeg kende den fra."

"Det var mærkeligt," mumlede Dick, og han tilføjede, "her maa stikke et eller andet under."

De fem skibbrudne var Negre. Efter to Dages omhyggelig Pleje var de kommet saa vidt til Kræfter, at de kunde besvare Kaptajnens Spørgsmaal paa deres gebrokne engelsk.

Den ældste af de sorte var over 60 Aar gammel og hed Tom, de andre var unge Mænd paa 25—30 Aar og hed Bat (den gamle Toms Søn), Austin, Aktæon og Herkules. De var alle høje og kraftige,

men ingen af dem kunde dog maale sig med Herkules, der bar sit Navn med Ære, som den tre Alens Kæmpekarl, han var. De hørte hjemme i Pensylvanien. Den gamle Tom var i en Alder af 6 Aar bleven solgt som Slave i Afrika og derfra bragt til de forenede Stater i Amerika, hvor han allerede for mange Aar siden havde faaet sin Frihed ved Loven om Slaveriets Ophør. Hans Kammerater var alle Sønner af forhenværende Slaver, der dog var frigivne før Børnenes Fødsel. Disse Sorte havde altsaa forladt Amerika som fri Mænd for at gaa i Tjeneste hos en Englænder, der ejede store Landstrækninger i Australien, og nu vilde de, efter at have arbejdet hos ham i fem Aar og for en meget god Løn, have rejst hjem til de forenede Stater.

[S. 15]

Men det Skib, "Waldeck", hvormed de foretog Rejsen som betalende Passagerer, var en mørk Nat sidst i December blevet paasejlet af en stor Damper. Negrene havde sovet, da Sammenstødet fandt Sted, og da de kom op paa Dækket, var hele Besætningen forsvunden, de var ene ombord paa et Vrag, og tolvhundrede Sømil fra det nærmeste Land.

I det Tidsrum af 10 Dage, der var forløbet imellem Skibets Paasejling og deres Frelse, havde de sorte ikke haft andet at leve af end den sparsomme Proviant, de havde fundet i Skibets Køkken. Ind i Kahytten eller Proviantrummet havde de ikke kunnet trænge, da begge stod fulde af Vand, og de havde intet drikkeligt haft til at slukke deres brændende Tørst med, da Vandtønderne var gaaet overbord ved Sammenstødet.

Den sidste Dag havde de været ganske uden Bevidsthed, og var "Pilgrim" blot kommen en Dag senere, havde de sikkert ikke længer været i live.

Saaledes berettede den gamle Neger, og der var ingen Anledning til at betvivle Rigtigheden af hans Fortælling.

Om Hunden, der viste en saa uforklarlig Uvilje overfor Negoro — Dingo hed den — vidste gamle Tom ogsaa Besked. Det forliste Skibs Kaptajn havde for to Aar siden fundet den i en elendig, forsulten og forsømt Tilstand, et Steds paa Afrikas Vestkyst ved Kongoflodens Udløb. Han havde taget det smukke Dyr ombord, men Dingo havde været yderst uselskabelig, melankolsk og stiltfærdig, som om den sørgede over Tabet af en tidligere Herre. S. V. stod der i dens Halsbaand, og det var alt, hvad man havde til Hjælp, hvis man vilde søge at efterforske dens rette Ejermand. Smuk var Dingo, høj og kraftig bygget, og saa stærk og smidig, at den uden Frygt for at blive den lille kunde angribe baade Pantere og Jaguarer. Det var derfor naturligt nok, at Negoro ikke var særlig glad ved den uvenlige Modtagelse Dingo gav ham.

[S. 16]

Overfor alle andre var Hunden dog fredsommelig nok. Den syntes ikke at holde af Negrene, den undgik dem, men den gjorde dem ikke noget. Maaske var den bleven daarligt behandlet af de sorte Indfødte i Afrika, for skønt Tom og hans Kammerater kun viste den Venlighed, sluttede den sig dog ikke til nogen af dem.

Kaptajn Hull lovede de stakkels skibbrudne, der havde mistet alt, hvad de ved fem Aars haardt Slid havde sammensparet, ved "Waldeck"s Forlis, at føre dem med til Kalifornien, hvorfra sikkert Hr. Weldon vilde besørge dem hjemsendte til Pensylvanien.

III.

Dingos Historie. En Hval i Sigte.

En Dag, som Fru Weldon stod og passiarede med Kaptajnen, medens lille Jack sad paa Dækket og legede med et stort Alfabet klistret paa Træklodder, kom pludselig Dingo til og snappede efter nogen Søgen og til den lille Fyrs usigelige Forbavselse, en af Klodserne og bar den i Gabet et Stykke hen paa Dækket. Endnu en Bogstavklods hentede den, lod den falde ved Siden af den anden og stod saa roligt logrende og betragtede sit Værk.

[S. 17]

"Dingo æder mine Klodser," raabte Jack bestyrtet, og løb efter den for at se, hvad Ulykke Hunden havde gjort. Ogsaa Fru Weldon og Kaptajnen kom til for at frelse Bogstaverne og give dem tilbage til Drengen. Men dette syntes Dingo at tage dem temmelig ilde op. Den brummede misbilligende, da de tog Klodserne fra den, og næppe havde Jack stillet dem op foran sig, før Hunden atter hentede dem tilbage — og pudsigt nok netop de samme to Bogstaver, som den første Gang havde udsøgt sig.

"Hvad gaar der dog af Dyret?" sagde Fru Weldon.

"Den staver aabenbart," spøjte Kaptajnen, "lad os se, hvad det er den vil skrive. S. V. staar der; S. V. er det ikke de samme Bogstaver, som er graveret i dens Halsbaand," føjede han studsende til, "det er dog Pokker til Hund."

Den gamle Tom var nu ogsaa kommet til, og Kaptajnen vendte sig til ham med Spørgsmaalet:

"Kan De ikke fortælle os lidt mer om det mærkværdige Dyr, De sagde jo, at Kaptajnen paa 'Waldeck' havde fundet det for et Par Aar siden ved Kongoflodens Munding."

"Jo, saavidt jeg ved, havde Kaptajnen kun haft Hunden i to Aar," svarede Negeren, "og han har selv fortalt mig, hvorledes han fandt den, og at han ingen Anelse havde om, hvor Dyret kom fra eller hvem den tidligere havde tilhørt. Med en herreløs Hund er man værre faren end med et Hittebarn, sagde Kaptajnen altid, for den kan ikke gøre sig forstaaelig."

[S. 18]

"De ser ud, som om De havde faaet en Idé, Kaptajn," sagde Fru Weldon, da Hull en Stund havde staaet hensunken i Tanker.

"Ja, Fru Weldon, det er egentlig kun en Slags tilfældig Tankeforbindelse, fremkaldt ved Synet af de to Bogstaver S. V."

"Hvad tænker De da paa?"

"Paa en uforfærdet Opdagelsesrejsende, en Franskmand, der med Understøttelse af det geografiske Selskab i Paris søgte at gennemtrænge Afrikas mørke Fastland fra Øst til Vest. Han valgte netop Kongoflodens Munding til Udgangspunkt, idet han vilde følge Flodens Løb indtil Kap Beldogs. Og denne Franskmand hed Samuel Vernon."

"Samuel Vernon?" gentog Fru Weldon — "S — V!"

"Ja," fortsatte Kaptajnen, "de samme Begyndelsesbogstaver, som er indgraverede i Dingos Halsbaand, og som den begavede Hund udsøgte af Alfabetet. Denne Rejsende begav sig altsaa paa den farefulde Ekspedition, men man hørte aldrig noget til ham senere. Sandsynligvis er han aldrig naaet igennem det ukendte Indre, men er enten bleven dræbt eller taget til Fange af de vilde Indfødte. Hvis denne Formodning er rigtig, og hvis denne Hund virkelig har tilhørt ham, kan man jo antage, at Dyret har søgt tilbage til Kysten, hvor saa 'Waldeck's Kaptajn fandt den." [S. 19]

"Det er ogsaa kedsommeligt," sagde Dick Sand, som havde hørt paa Kaptajnens Bemærkninger, "at Dingo ikke selv kan fortælle os, hvorledes den har lært disse to Bogstaver at kende, og hvorfor den altid knurrer ad Kokken."

Den stadige Modvind begyndte endelig den 10. Februar at stille noget af, saa at Kaptajn Hull kunde haabe paa en Forandring til det bedre i Vindretningen, og en deraf følgende hurtigere Hjemrejse.

Paa denne Dag hændte det at Fru Weldon, der spadserede frem og tilbage paa Agterdækket, lagde Mærke til, at Vandet efterhaanden antog en ejendommelig rød Farve, som om det farvedes af Blod.

"Dick og Jack," kaldte hun, "kom skal I se et morsomt Syn. Vandet bliver helt rødt, hvad kan det mon komme af?"

"Aah, det ved jeg, Frue," svarede Dick. "Den røde Farve skriver sig fra uhyre Masser af Smaadyr, som tjener Hvalerne til Føde."

"Hvor det er underligt," bemærkede den højst interesserede Jack, "at de store Hvalfisk kan blive mætte af at spise saadan nogle smaa bitte Dyr. Det maa da være noget for Fætter Benedict. Kom skal du se, Fætter Benedict," raabte han af sine Lungers fulde Kraft.

Amatør-Naturforskeren nærmede sig sammen med Kaptajnen.

"Ja, ja — det er rigtig noget for Dem, Hr. Benedict," sagde Kaptajnen. "Det er da en udmærket Lejlighed, som De ikke maa lade gaa fra Dem, til at studere de interessante crustacea." [S. 20]

"Crustacea," vrissede Fætter Benedict arrigt og overlegent. "De ved maaske ikke, at jeg som Entomologist kun og udelukkende interesserer mig for Hexapodaen."

Kaptajn Hull kunde kun med Møje betvinge et Smil og svarede blot godmodigt:

"Saa har De altsaa ikke samme Smag som Hvalerne."

Og vendt imod Fru Weldon tilføjede han: "For os Hvalfangere er dette et Syn, som taler for sig selv, og siger os, at vi ikke maa spille noget Øjeblik, men se at faa gjort vore Liner og Harpuner klar."

Ordene var næppe udtalte, før der lød et Raab fra Matroserne:

"En Hval til Bagbord!"

"Der har vi den!" udbrod Kaptajnen ivrig. Alle hans professionelle Instinkter var øjeblikkelig vakte, og han skyndte sig forud, fulgt af alle Søfolkene.

"Den sprøjter baade Vand og Damp op," sagde Dick, der havde taget Dyret kritisk i Kikkerten. "Mon det ikke skulde være en Finhval? Men en gevaldig Kammerat maa det da være."

"Halvfjersinstyve Fod i det mindste!" bejaede Kaptajnen fornøjet.

"Folkens!" raabte han vendt imod Matroserne, "hvad synes I? Skal vi vove Forsøget? Husk paa, at vi kun er os selv, vi har ingen Hvalfangere til at hjælpe os. Jeg selv har før slynget en Harpun og kan vel gøre det igen. — Naa, hvad mener I saa?"

"All right, Kaptajn," svarede Mandskabet begejstret. [S. 21]

"Saa i Guds Navn da, lad os forsøge!"

De større, moderne Hvalfangerskibe anvender som oftest til denne Jagt en Slags lille Kanon, der enten er anbragt paa selve Skibet eller i den største Baads Forstavn, og hvormed der udskydes enten en Harpun eller eksploderende Kugler. Men "Pilgrim" var ikke forsynet med disse dyre Apparater, som dets gamle Mandskab ikke kendte og ikke havde megen Fidus til. Det foretrak at

benytte de gamle, mere primitive Vaaben, Harpunen og Landsen.

Baaden blev altsaa skyndsomst sat i Vandet og bemandet, og Kaptajnen lod Redskaberne bringe om Bord. Disse bestod, foruden to Lanser, af flere Harpuner, befæstede til seks hundrede Fod lange Liner paa Træruller, fastgjorte i Baadens Forstavn.

"Dick," sagde Kaptajnen til den unge Letmatros, "nu maa du tage Kommandoen og passe paa Skibet, imens jeg er borte. Længe bliver det vel næppe, at du faar Lov at være Kaptajn; om en Times Tid er vi forhaabentlig tilbage igen. Farvel saa længe."

"Farvel, Kaptajn! God Lykke!"

Det var dog aabenbart, at Kaptajn Hull kun ugærne forlod sit Skib, selv om det kun drejede sig om nogle Timer. Men Hensynet til den store Gevinst Fangsten af en saa uhyre Hval vilde bringe hans Rheder, og hans let forklarlige Ulyst til at komme hjem med halvtom Last besejrede dog hans Skrupler. Han kastede endnu et sidste Blik ud over Skibet, som for at se om alt var i Orden, og om Sejlene var saadan stillede, at der ikke behøvedes at forandre paa dem imens han var borte. Saa gik han i Baaden og lod kaste los. [S. 22]

"Hold godt Udkig, Dick," lød Kaptajns Stemme endnu en Gang, "et Øje paa Skibet, et andet paa Baaden. Glem det ikke, min Dreng."

"Stol paa mig, Kaptajn!"

Baaden fjærnede sig hurtigt, drevet frem af fire Par stærke Arme, og om Bord paa Pilgrim samledes de tiloversblevne forude, ivrige for ikke at gaa Glip af nogen Enkelthed ved den interessante Jagt. Selv Dingo stod med Forpoterne paa Rælingen og fulgte Baaden med Øjnene. Pludselig brød den ud i en ynkelig Hyl.

"Dingo, Dingo dog!" udbrød Fru Weldon, ubehageligt berørt, "er det din Maade at opmuntre dine Venner paa. Værsgod at opføre dig ordentligt."

Men Hunden vilde ikke lade sig berolige, den vendte sig blot om, arrigt knurrende.

Negoro var slentret ud af sit Køkken, vel sagtens for ogsaa at iagttage Hvalfangsten; men saa saare Dingo fik Øje paa Kokken, styrtede den med et rasende Spring løs paa ham. Negroro greb en Baadshage for at forsvare sig, og Dick og Fru Weldon raabte forskrækket:

"Dingo, Dingo, kom her! Læg sig!"

Hunden adlød, men knurrende og modvilligt, og Negroro vendte sig, ligbleg, om, slængte Baadshagen fra sig og gik bandende tilbage til Køkkenet.

"Herkules," sagde Dick sagte og alvorligt til den uhyre Neger, "De maa love mig at holde godt Øje med den Mand."

De frelste Negerlaver plejes.

"Det skal jeg," svarede han beroligende.

[S. 24]

Saa gik Dick op paa Skandsen, hvorfra han holdt Udkig med Baaden, der snart kun var et Punkt paa det store Hav.

IV.

Et Katastrofe.

"Pas paa ikke at gøre Støj, Folk," formanede Kaptajn Hull, "og hold Baaden i Kanten af det røde Vand; vi maa nærme os Hvalen saa forsigtigt, at den ikke aner vor Nærhed, ellers er Spillet tabt."

Hurtigt og tyst gled Baaden ind til den røde Flade, i hvis Midte Hvalens uhyre Ryg kom tilsyne, omtrent en Kabellængde borte. Baadsmanden stod oprejst i Agterenden og manøvrerede for at bringe Baaden saa nær som muligt til Dyrets venstre Side uden at komme i en for farlig Nærhed af dets vældige Hale, vel vidende, at et eneste Slag af denne vilde være nok til at gøre det af med baade Baad og Besætning. Forude, solidt plantet, med skrævende Ben, stod Kaptajnen. Harpunen holdt han hævet over Hovedet, parat til at slynge det dødbringende Vaaben dybt ned i den sorte Masse, som hævede sig op over Vandskorpen.

"Er I klar, Folk?" sagde han dæmpet.

"All right, Kaptajn," hviskede Matroserne tilbage.

"Saa ind paa den," lød Kaptajnens Ordre, og Baaden nærmede sig til ti Fods Afstand fra Hvalen. Dyret rørte sig ikke. Sov det? I saa Fald turde de haabe at allerede den første Harpun vilde afgøre dens Skæbne. Men det var ikke sandsynligt; Kaptajn Hull følte kun altfor sikkert, at der var en anden Grund til at den forholdt sig saa stille, og et hurtigt Blik fra Baadsmanden fortalte ham, at denne havde den samme Mistanke. Men der var ikke Tid til Overvejelser, nu var Øjeblikket kommet, hvor der maatte handles.

[S. 25]

Kaptajnen svang sit Vaaben nogle Gange frem og tilbage for at beregne sit Kast, saa samlede han al sin Styrke og slyngede det imod Finhvalens Side.

"Bak, bak," raabte han.

Matroserne drev Baaden tilbage af alle Kræfter, og et Øjeblik efter var den uden for Rækkevidden af Hvalens Hale.

I det samme afsløredes Grunden til at Hvalen havde forholdt sig saa ubevægelig.

"Ser De, en Unge!" udbød Baadsmanden.

Ramt af Harpunen havde det vældige Dyr kastet sig om paa Siden, og derved kom en Unge tilsyne, som Moderen havde været ved at give Die. Dette var en meget ubehagelig Opdagelse, thi, som Kaptajnen vel vidste, vilde Hvalen nu forsvare sig med dobbelt Raseri, ikke alene for sin egen Skyld, men ogsaa for at beskærme sin "Lille" — om man ellers kan bruge det Udtryk om en Kammerat paa i det mindste ti Alens Længde.

Moderen var et usædvanlig stort Eksemplar af en Finhval, og maalte mindst fyrretyve Alen fra Hoved til Hale. Dens Skind var guldbrunnt med mørkere Pletter. Den dukkede øjeblikkelig under, fulgt af sin Unge og skød i rasende Fart ned imod Havbunden. Det gjaldt nu først og fremmest om at følge Dyret, og Matroserne drev med hastige Tag Baaden afsted som en Pil over Havfladen. Men hurtigt som Baaden skød afsted kunde den dog ikke følge med Hvalen, der syntes ikke at ville standse eller sagtne sin Fart. Den ene Line, der var befæstet til Harpunen i Dyrets Side, var hurtigt opbrugt, og en ny maatte knyttes til den og forsvandt med samme Hastighed i Dybet, saa at endnu en tredie maatte føjes til.

[S. 26]

"Pokker staa i det!" raabte Kaptajnen, "det Dyr løber med alle vore Liner."

"Ja, og se hvor langt det Asen fører os bort fra Skibet," tilføjede Baadsmanden.

"Den maa dog vel en Gang komme op for at trække Vejret; det er jo ingen Fisk, og den maa have Luft ligesom alle vi andre," ræsonnerede Kaptajnen.

Den fjerde Line maatte sættes til, og endelig ogsaa den femte og sidste; og den var allerede halvt rullet op, da det saa ud til at den slappedes.

"Naa Gudskelov," udbød Kaptajnen lettet, "nu er Bæstet dog endelig blevet træt."

Snart efter bebudede en uhyre Vandstraale, at Hvalen atter var i Overfladen af Vandet, og da Baaden kom nærmere, saa man den atter ligge ubevægelig stille, som om den roligt afventede et nyt Angreb. Harpunen sad endnu fast i dens venstre Side.

To Aarer blev taget ind, og de to Matroser bevæbnedes med Lanser. Men i det samme gav Hvalen et Slag med sin Halefinne og forsvandt i Dybet. Folkene var alle stærkt ophidsede. Skulde Dyret nu atter slippe levende af sted? Skulde de have den trættende og angstfulde Forfølgelse om igen? Og vilde det indbringende Bytte saa maaske tilsidst alligevel undslippe dem?

[S. 27]

Men nej, Hvalen havde ikke isinde at flygte mere, den havde denne Gang tværtimod vendt sig til Angreb, og piskende Vandet med sin vældige Hale foer den lige løs paa Baaden.

"Pas paa, Baadsmand! Tilbage for Guds Skyld!" raabte Kaptajnen.

Baaden svingedes rundt, næsten paa Stedet, ved Baadsmandens hurtige og dygtige Manøvre, og idet Hvalen skød forbi, huggede Kaptajnen og de to Matroser deres Lanser dybt i dens højre Side.

Hvalen standsede, som bedøvet af Smerte; saa udsendte den to vældige Straaler af Vand og Blod, slog Halen imod Vandfladen og foer som i Spring atter ind paa Baaden.

I et saadant Øjeblik vilde mangen en koldblodig og erfaren Sømand have tabt Hovedet, men, som ved en instinktiv Indskydelse fik Baadsmanden atter drejet Baaden tilside og undgik derved paa ny Hvalens Angreb. Og atter ramtes Dyret sikkert og dybt af de tre Lanser. Men idet den gled forbi Baaden, sendte dens voldsomme Halebevægelser en mægtig Bølge ind over Rælingen, saa at Baaden næsten fyldtes.

"Brug Øsekarrene, hurtig!" kommanderede Kaptajnen.

Men Faren var overhængende. Dyret havde allerede vendt sig til et nyt Angreb, og rasende af Smerte skød den i frygtelig Fart imod Baaden.

"Pas paa!" raabte Kaptajnen for sidste Gang.

Men Baadsmanden var hjælpeløs, den tunge Baad, fyldt med Vand, vilde ikke lystre hans Styreaare. Han forstod selv, som Kaptajnen og Matroserne forstod det, at det var ude med dem. Alle sprang op med et Skrig, som langt og fortvivlet lød ud over Havet, og maaske ogsaa naede den lille Klynge om Bord paa "Pilgrim".

[S. 28]

I næste Øjeblik ramtes Baaden nedefra af et frygteligt Slag af Hvalens Hale.

Fartøjet slyngedes med uimodstaaelig Kraft højt op i Luften og faldt, splintret og knust, atter ned i de ved Hvalens rasende Bevægelser oprørte Bølger.

Endnu piskede det dødeligt saarede Dyr Havet, saa at det stod som i en Skumhvirvel.

Saa dukkede den under for at dø i Dybet.

Da Dick med to af Negrene i en Baad et Kvarter senere naaede Stedet, hvor Katastrofen havde fundet Sted, fandt han intet levende Væsen. Der flød kun nogle Vragstumper paa det blodfarvede Vand.

En ubeskrivelig Følelse af lammende Sorg og Rædsel greb de tiloversblevne om Bord paa "Pilgrim" ved Synet af den frygtelige Katastrofe, som fuldbyrdedes lige for deres Øjne, uden at de var istand til at røre en Finger for at forebygge den. Skibet naaede, paa Grund af Vindstille, først Ulykkesstedet, da det var forsent.

Situationen var saa alvorlig, som vel muligt, for disse Mennesker om Bord paa et Skib, der ikke længer havde nogen Kaptajn og intet Mandskab, og som, hundreder af Mile fra det nærmeste Land, var prisgivet Vind og Strøm og Forsynets Naade. Hvilket ulykkeligt Tilfælde, at denne Hval [S. 29] skulde krydse Skibets Vej, og hvilken endnu ulykkeligere Indskydelse havde ladet den ellers saa fornuftige Kaptajn vove sit og sit Mandskabs Liv for at kunne bringe en god Ladning med hjem.

Af alle de, der nu var tilbage paa Briggen, havde kun én den fjærneste Idé om et Skibs Manøvrering, og denne ene var en Dreng paa femten Aar — Dick Sand.

V.

Kaptajn Dick Sand.

Alvorlig, med Armene over Kors, stod han og stirrede ud over det Hav, som havde berøvet ham hans faderlige Ven og Velgører. Han spejdede vidt omkring i det forfængelige Haab, at der skulde vise sig et forbigående Skib, der kunde og vilde tage Fru Weldon, Jack og Fætter Benedict ombord, og derved befri ham for en Del af det tunge Ansvar, han følte sig betynget af. Selv vilde han, trods de fortvivlede Udsigter, ikke forlade "Pilgrim", men gøre sit yderste, for at føre Skibet sikkert til den nærmeste Havn.

Men intet Sejl viste sig i Horisonten, og trods sin Ungdom og ringe Erfaring forstod Dick, ved nærmere Eftertanke, at der kun var saare ringe Sandsynlighed for at de her, langt udenfor den almindelige Søvej for Hvalfangere og Koffardiskibe, skulde møde noget Fartøj, der kunde yde dem Hjælp. Han maatte bandlyse alle falske Forhaabninger og se den alvorlige Situation roligt i Øjnene.

Optaget af disse Tanker lagde Dick ikke Mærke til, at Negoro kom hen imod ham. Først da Kokken en Stund havde staaet lige foran ham og betragtet ham med et onskabsfuldt Smil, fik Dick Øje paa ham og foer sammen. [S. 30]

"Vil De tale med mig?"

"Jeg maa tale enten med Kaptajnen eller med Baadsmanden," svarede Negoro studst.

"De ved jo godt, Negoro, at de begge er omkomne," svarede Letmatrosen alvorligt.

"Maa jeg spørge, hvem der skal føre Kommandoen her om Bord?" spurgte Kokken udfordrende.

"Det skal jeg," kom det kort og afgørende.

"De? En Dreng paa femten Aar!"

"Ja, jeg," gentog Dick med fast Stemme, "jeg og ingen anden."

"Jeg ønsker, at enhver her om Bord skal vide," forkyndte Fru Weldon, der havde nærmet sig og overhørt Samtalen, "at Dick Sand fra nu af er Kaptajn. Af ham vil De modtage Deres Ordre, og disse Ordre maa adlydes."

Negoro rynkede Panden, snerrede nogle uforstaaelige Ord, og slentrede tilbage til sit Lukaf, medens Dick greb Fru Weldons Haand og forsikrede hende, at han vilde gøre alt, hvad der stod i hans Magt for at fortjene hendes Tillid og føre Skib og Passagerer lykkeligt i Havn.

Havde jeg dog blot haft endnu et Par Aars Uddannelse, tænkte Dick, nu da han var blevet proklameret til "Kaptajn". Selv om han nu, med Bistand af Negrene, vilde kunne passe Sejlene, følte han dog kun alt for godt, at han lidet eller intet kendte til Skibsføringens videnskabelige Side. Han vilde ikke være istand til nøjagtigt at bestemme Skibets Kurs ved Hjælp af Sextanten og Kronometret, han kunde ikke, som han havde set Kaptajn Hull gøre, beregne Stjernernes Højde, aflæse Meredianen og lære Skibets sande øjeblikkelige Stilling at kende ved at iagttage Sol, Planeter og Stjerner. Men han gav ikke efter for sin Modløshed, det skulde jo gaa, altsaa til Arbejdet. [S. 31]

Den unge Kaptajn gik derpaa, sammen med Fru Weldon, ned i Kahytten og de gav sig sammen til at studere Søkortet, hvorpaa Skibets Fart Dag for Dag fandtes angivet. Det viste sig, at Briggen befandt sig paa 43° 35' Bredde og 164° 13' Længde, idet den i det sidste Døgns stille Vejr næsten ikke havde forandret Stilling.

Paa Kortet viste Afrikas Fastland sig som en mørk Vold, opkastet imellem de to Oceaner, der strakte sig fra Kap Horn til Kolumbia. Fru Weldon fik — uvant som hun var til at regne med et Korts formindskede Maalestok — den falske Forestilling, at det dog næppe vilde være saa svært eller langvarigt for dem at føre Skibet med dets Passagerer til dets Hjemsted.

Men Dick forstod bedre, hvilken uhyre Afstand der i Virkeligheden skildte dem fra Hjemmet. Han vidste, at Skibet kun vilde have været som en mikroskopisk Prik paa Havets uendelige Flade,

dersom det var blevet angivet i Kortets Maalestok.

Der var altsaa ingen Tid at spille; man maatte benytte sig af den gunstige nordvestlige Vind, der var blæst op, og Dick kaldte derfor Negrene sammen, forklarede dem Situationens Alvor og de Vanskeligheder og det store Arbejde, der laa foran dem. Han bad dem om alle at gøre deres bedste, og lagde dem i jævne Ord paa Hjærtet, at alles Frelse ahang af, at der herskede Ro og Orden om Bord.

[S. 32]

Den gamle Tom svarede paa Kammeraternes Vegne:

"Kaptajn Sand; stol paa, at vi, der skylder dette Skibs Ejer Takken for vor egen Frelse, ogsaa skal gøre vort bedste for til Gengæld at bjærge 'Pilgrim' velbeholdent hjem. Vi har stærke og arbejdsvante Arme, og dem maa De befale over."

"Er der ikke ogsaa noget, som jeg skal gøre, Dick?" spurgte den lille Jack, smittet af den almindelige Arbejdslyst.

"Jo, min kære Dreng," svarede Fru Weldon, vemodigt smilende, "du skal holde Vinden i Orden, saa at den blæser den rigtige Vej."

"Ja, Mor, det vil jeg," svarede den lille Fyr henrykt.

"Og nu skal vi have braset Ræerne," sagde Dick; "kom Tom og I andre, saa skal jeg vise jer, hvordan det gaar for sig."

"All right, Kaptajn, vi skal nok brase, kan De tro."

Til alt Held forstod den ungdommelige Kaptajn sig paa at benytte Loggemaskinen, og ved dens og Kompassets Hjælp kunde han beregne Skibets Retning og anføre den tilbagelagte Vej paa Kortet. At passe Loggen maatte han dog overlade til en af de sorte for selv stadig at kunne staa ved Roret.

I den stadig tiltagende, men dog kun jævne Brise, ansaa Dick det for fornuftigt at sætte alle Sejl til, og fraregnet nogle betydningsløse Uheld, fik Negrene snart Masterne dækkede med Lærred. Særlig Herkules sled vældigt i det og tog nogle Tag saa det saa ud som om han vilde hejse Sejlene til Himmels. Baade Mesan- og Stormastens Sejl blev sat uden at Dick behøvede at gaa fra Roret, kun Topsejlene kunde de flinke Sorte ikke klare. Man maa nemlig for at stille disse entre op ad Vanterne, og fra Pertlinerne arbejde med den ene Haand og holde sig fast med den anden. Det er, naar Skibet ruller lidt og Sejlene slaar, et langt fra ufarligt Foretagende, som kræver baade Smidighed og Erfaring. Og de nybakte Matroser havde ikke meget af nogen af Delene.

[S. 33]

Dick maatte derfor lade Tom tage Roret medens han selv gik tilvejs, og for hans øvede Haand stod Arbejdet da heller ikke længe paa. Snart stod Dick selv atter ved Roret, og "Pilgrim" skar for fulde Sejl rask gennem Bølgerne.

Under alt dette sad Fætter Benedict ubekymret i sin Kahyt, fordybet i Studiet af et Insekt, som han havde frelst, lige i det Øjeblik, da Negoro var ved at mase det. Det viste sig at være et amerikansk Møl af en Slags, som ikke før var repræsenteret i hans Samling, og han overøste Kokken med Bebrejdelser, fordi han havde villet ødelægge en saadan Skat. Triumferende anbragte han sin Nyerhvervelse under Loupen, og hans Begejstring steg end yderligere, da han opdagede, at han havde haft Ret i sin Formodning om, at det amerikanske Møl i mangt og meget afveg fra de almindelig kendte Arter af Blattæ. Og over dette Insekt glemte den lykkelige Naturforsker lige paa Stedet, at Skibets Kaptajn og hele hans Mandskab for kun faa Timer siden var druknede lige for hans Øjne.

[S. 34]

Uagtet de andre tiloversblevne ikke saa let var i Stand til at afryste den knugende Følelse, som den pludselige Ulykke havde fremkaldt, gik Livet dog, i det udvortes, snart i sin rolige og vanemæssige Gænge. Dick Sand syntes at vokse med sin store Opgave og dens Ansvar; han var saa at sige allesteds nærværende, og hans beskedne og dog bestemte Opræden gjorde ham snart saa afholdt af hans Amatør-Søfolk, at disse villigt og flinkt efterkom hans Ønsker og arbejdede med Liv og Lyst.

Negoro vovede ikke mere aabenlyst at drage den unge Kaptajns Myndighed i Tvivl, men opholdt sig næsten til Stadighed i sit Køkken uden nogensinde at tilbyde en Haandsrækning, hvor godt han end maatte vide, at man ofte kunde have den haardt nødig. Det var som om han anede, at Dick havde besluttet, ved det mindste Tegn paa Opsætsighed, at lade ham fængsle. Kæmpen Herkules havde faaet sine Ordre i saa Henseende, og den gamle Barnepige, Nan, var parat til naar som helst at indtræde i Negoros Stilling og ofre sig for Kogekunsten.

For fuldt ud at udnytte den gunstige Vind besluttede Dick — i Modsætning til hvad der ellers er Skik og Brug — ikke at mindske Sejl for Natten. Han vilde saa selv blive oppe for straks at kunne tage de fornødne Forholdsregler, saafremt Vinden skulde tage stærkere til. Han lod logge hver halve Time og optegnede hver Gang Instrumentets Angivelse; han stod selv ved Roret og havde ikke Øjnene fra Kompasset. Der var endnu et Kompas om Bord, ophængt i Kaptajnens Kahyt for at denne stadigt derpaa kunde kontrollere, om Rørgængerens passede sine Sager og holdt den rigtige Kurs, ligesom man ved Hjælp af dette Reservekompas altid var i Stand til at opdage, om det andet var i Orden og fungerede rigtigt.

[S. 35]

Stor var derfor Dicks Bestyrtelse, da han en Morgen kom ned i Kaptajnens Kahyt og der fandt Kompasset liggende knust paa Gulvet. Om den Metalring, hvormed det var befæstet, var bleven

slidt over ved den stadige Gnidning mod Krogen hvorpaa den hang, eller om den var blevet slynget ud over Krogen ved en særlig stærk Svingning af Skibet i Nattens Løb, var ikke til at afgøre. Men Uheldet var sket, og Dick maatte for Fremtiden nøjes med det store, faste Kompas, der stod foran Rorgængerens, det vil sige ham selv. Thi han maatte være baade Kaptajn og Styrmand i en Person, kun i de fem, seks Timer om Dagen, hvor han tog sig sin højst fornødne Søvn, maatte han lade gamle Tom og Bat afløse sig ved Roret.

Fru Weldon fik mangan en fortrolig Passiar med den unge Kaptajn.

Hver Dag viste Dick hende paa Kortet, hvor langt Skibet efter hans Beregning var kommet. "Hvor længe det kan vare inden vi naar Amerikas Sydkyst, er det jo ikke let at beregne, naar man er afhængig af Strøm og Vind," bemærkede han, "men vi gaar i alt Fald i den rigtige Retning, og naar vi engang faar Land i Sigte, tror jeg sikkert at det vil være Kysten i Nærheden af Valparaiso."

"Ja, lad os haabe det," svarede Fru Weldon, "men foreløbig er der jo langt igen inden vi naar saa langt, og Gud ved hvormange Farer der kan møde os forinden." [S. 36]

VI.

En Mørkets Gerning.

Træt og overanstrengt, søvrig efter mange Nætters Vaagen ved Roret stod Dick Natten imellem den 13. og 14. Februar paa sin vante Plads.

Natten var usædvanlig mørk. Himlen var dækket af tunge Skyer, der hang saa lavt, at man næppe kunde skeldne Topsejlene. De to smaa Lygter paa hver Side af Kompasset kastede kun et blegt Skær over den hvide Skive og formaaede ikke at sprede Mørket selv i den umiddelbare Nærhed af Rorgængerens Plads.

Dicks Øjne, som saa længe havde været fæstede paa Kompassets lysende Flade, havde næsten mistet deres Synsevne. Han var som hypnotiseret af denne Stirren, og sank efterhaanden over i en Ubevidsthedstilstand, i hvilken alt nærværende svandt bort for ham.

I dette Øjeblik løste en Skikkelse sig ud af Dækkets Mørke og nærmede sig tøvende Kompashuset. I Skjul for Lygternes Skær lod den noget tungt glide ind under Instrumentet, kastede et hurtigt, forskende Blik paa Skivens Naal, og fjærned sig atter, lydløst og ubemærket, som den var kommen.

Da Dick vaagnede af sin Døs, blev han forfærdet ved at se, at han havde holdt forkert Kurs, og han drejede skyndsomst Rorets Hjul. Han anede jo ikke, at en fjendtlig Haand havde stukket et Stykke Jærn ind under Kompasset og at dette var Grunden til, at Naalen havde flyttet sig. Istedet for at vise mod den magnetiske Pol, det vil sige stik Nord, pegede Naalen, formedelst Jærnets Indvirkning paa Magneten, nu imod Nordost. Det betød en Afvigelse af fire Streger. [S. 37]

Istedet for at styre imod Øst kom han saaledes til at vende Skibet imod Sydøst; og for fulde Sejl førte den unge Kaptajn sit Fartøj længere og længere bort fra det længselsfuldt imødesete Hjem.

I den paafølgende Uge hændte der intet særligt om Bord. Den friske, stadige Nordvestbrise holdt sig fremdeles, og "Pilgrim" gjorde en god Fart af omkring 160 Mil i Døgnet. Dick blev mere og mere sangvinsk i sine Forventninger, og han blev højst forbausset over, at "Pilgrim" saa nær Amerikas Kyst, som den nu maatte være, ikke mødte et eneste Fartøj paa Rejsen fra Kap Horn til Ækvator.

Dette var ham en slem Streg i Regningen, da han havde haabet at kunne faa Passagererne optagne af en af de hurtig sejlene Dampere, eller, hvad der maaske var endnu bedre, at kunne laane nogle Matroser og helst ogsaa en Styrmand til at føre "Pilgrim" hjem.

Knøsen svævede jo i total Uvidenhed med Hensyn til de faktiske Forhold. For det første havde han ikke taget den ved Strømforholdene forarsagede Afdrift med i Beregning, og for det andet kunde han jo ikke vide, at han, efter at Negoro havde forfalsket Kompasset, styrede 45° for meget i sydlig Retning. [S. 38]

Var Dick imidlertid end ikke naaet langt i den hydrografiske Videnskab, saa havde han dog, hvad der ogsaa er meget værd, et ægte "Sømandsøje", der kunde aflure Himlen dens Hemmeligheder hvad Vind og Vejrudsigterne angaar. Og Kaptajn Hull havde ikke forgæves undervist ham i at aflæse Barometret, og drage Slutninger efter Instrumentets Angivelser, efter de bekendte Vorepierrezke 7 Regler.

Det undgik heller ikke hans Opmærksomhed, at Barometret den 20. Februar viste Tegn til at falde, og han var forberedt paa baade Regn og Storm. Han lod derfor forud rebe Klyver og Fog og besluttede at gøre det samme med Stor og Merssejlet saasnart Stormen begyndte. I de tre følgende Dage forandrede Vindens Retning og Styrke sig dog ikke synderligt, men Barometrets Viser sank stadig indtil den stod paa 28 Grader. Himlen blev mørk og overtrukken, og Skyerne hang saa lavt, at de næsten gik i et med den Taage, der steg op fra Havet. Solen formaaede ikke at gennemtrænge Mørket, og det var saaledes umuligt at bestemme Stedet, hvor den stod op, og hvor den gik ned.

Dick gjorde sit bedste for ikke at tabe Modet, men urolig var han. Han veg ikke fra Dækket, og den Smule Søvn, han undte sig, tog han der.

Men Uvejret lod ikke vente paa sig. Stormen holdt sig og Søen gik højt. Af og til brød et Tordenvejr løs og Lynene slog ned rundt om Skibet, hvorefter der fulgte hele Skybrud af Regnbygger, saa at det saa ud som om Skibet var omgivet af Vandsøjler. Men trods alt dette havde Fartøjet dog, med sin ringe Sejlføring ikke taget Magten fra dets unge Fører, endnu lystrede det Roret og skød en saa vældig Fart, at Dick nærrede bestemt Haab om inden længe at faa Land i Sigte. [S. 39]

Dette meddelte han ogsaa Fru Weldon, der naturligvis var yderst ængstelig ved det uhyggelige Vejr, der gjorde den iforvejen saa risikable Rejse endnu mere farefuld.

"Saa du mener virkelig, Dick, at Amerikas Kyst ikke kan være langt borte?" spurgte hun opmuntret.

"Nej, det kan den umuligt, Fru Weldon," svarede han, "det undrer mig blot, at jeg ikke allerede har faaet Kig paa den. Vi har dog skudt en god Fart lige siden den 10. Februar — Ulykkesdagen."

"Og i Dag har vi den 9. Marts," bemærkede Fru Weldon; "der er altsaa gaaet 27 Dage. Hvor langt var vi omtrent den Gang fra Land?"

"Vel en 4500 Mil. Og Skibet har gjort gennemsnitlig 180 Mil i Døgnet siden da, det udgør 4860 Mil. Saa vi skulde endogsaa, hvis min Beregning er rigtig — og det tror jeg sikkert at den er — allerede have været der nu. Jeg forstaar heller ikke, at vi ikke møder et eneste Skib."

"Og du er sikker paa, at du har beregnet Skibets Fart rigtigt?"

"Ja, Fru Weldon, det er jeg sikker paa. Jeg har passet saa nøje paa. Hver halve Time har vi kastet Loggen og jeg har for hver Gang skrevet Resultatet op. Nu skal jeg prøve igen, og saa skal De se, at vi i dette Øjeblik gør ti Mil i Timen, hvilket jo bliver 240 i Døgnet, og adskilligt mer end vi har regnet med." [S. 40]

Dick kaldte paa Tom og bad ham kaste Loggen. Den gamle Neger havde saa ofte besørget dette, at han var ganske fortrolig med denne Forretning.

Loggen blev befæstet til Linen og kastet ud. Linen gled langsomt gennem Toms Haand, indtil omtrent fem og tyve Favns var forsvundet — saa slap pludselig Snoren op.

Den gamle gav et forskrækket Udraab fra sig: "Den gik itu."

"Hvad gik itu?" foer Dick forfærdet til.

"Snoren, Kaptajn! Snoren brast."

"Snoren — — — og Loggen tabt! Du gode Gud — — —"

Ja, saaledes forholdt det sig virkelig; gamle Tom viste ham den Ende, han havde beholdt i Haanden.

Det foer igennem Dick — dette kan ikke være gaaet naturligt til, der maa stikke noget under! Han vidste, at Snoren havde været af udmærket Kvalitet og ikke for gammel, og nu viste den sig at være ganske tyndslidt paa et bestemt Sted — der hvor den var bristet. Hvorledes kunde det være gaaet til?

Den stakkels Fyr grundede længe over dette Spørgsmaal uden at finde noget Svar; han var dybt mismodig over at have mistet det værdifulde Instrument, det eneste, hvormed han kunde maale Skibets Fart.

Tidlig om Morgenen den 12. Marts saa Dick til sin Rædsel, at Barometret var faldet yderligere, og nu stod paa kun 27° 9'. Stormen voksede hastigt til en Orkan, der gjorde det nødvendigt at tage alle Sejl ned. Ved de flinke Negres Hjælp lykkedes det ham at faa bjærget alle de lavere Sejl. Dernæst lod Dick Tom tage Roret, medens han selv, Austin, Aktæon og Bat gik tilvejs, og Herkules løsnede Tresserne paa Dækket. [S. 41]

Det kostede megen Møje i det forrygende Vejr at faa Spir og Bramstænger taget ind, og et Vindstød havde nær slynget Austin i Havet. Stormastens Sejl var alt bjærgede, og Dick skyndte sig op for at frelse Merssejlet — men forsent. Med et rasende Hyl rev Stormen det til sig og bortførte sit Bytte.

Dick var fortvivlet, ude af sig selv af Rædsel, plaget af Frygt for at Skibet, jaget af Orkanen og de taarnhøje Bølger, skulde blive splintret imod de Kystens Skær, som umulig kunde være langt borte. Han stirrede og stirrede igennem Uvejret, men saa intet, gik frem og tilbage, raadløs i sin Fortvivlelse, indtil han atter greb Roret.

Samtidig kom Negoro ud paa Dækket. Ogsaa han stirrede ud over Havet, og halvt ubevidst pegede han imod et Punkt i Horisonten, som saa han Land der, hvor den unge Kaptajn intet havde fundet.

Saa skottede han rundt, angst for at han var blevet iagttaget, smilede beroliget og forsvandt igen i sit Lukaf.

I Stormen. — En Skuffelse.

"Pilgrim" havde nu ikke en Trevl Sejl oppe mere, men Orkanen havde nok at tumle med i Skrog, Master og Tovværk, og den drev Skibet afsted i næsten usvækket Fart.

Bølgerne, lig uhyre Vandbjærge, rullede dog endnu hurtigere end Fartøjet og truede med at oversvømme Agterstævnen, naar denne ikke hurtigt nok hævede sig af en Bølgedal. Og meget var der ikke at gøre for at undgaa denne Mulighed, da Skibet ikke kunde bringes i hurtigere Fart ved at sætte et Sejl op. Man kunde kun afstive det ved Rorets Bevægelser, og Dick passede paa som en Smed. Han havde bundet sig fast for at en Styrtesø ikke skulde rive ham med sig. Herkules og Aktæon holdt, klyngende sig til Rælingen, Udkig efter Land forude.

Fru Weldon og lille Jack, Fætter Benedict og Nan maatte holde sig i Kahytten. Alle Luger holdtes forsvarligt lukkede for at ikke en af de Bølger, der ofte slog ind over Dækket, skulde fylde Skibet og trække det ned. Ballasten viste sig, til alt Held at være saa omhyggeligt anbragt, at den, trods Briggens voldsomme Rullen, ikke forskød sig.

Dick vilde ikke have forladt sin Plads ved Roret den Nat. Men Fru Weldon forestillede ham alvorligt og indtrængende, hvor nødvendigt for dem alle det var, at han ikke overanstrengte sig og blev syg, at han gav efter for hendes Ønsker og søgte nogen Hvile.

Tom og Bat var saaledes alene agter ude ved Roret, da de til deres Forbavselse saa, at Negro kom hen imod dem og forsøgte at indlede en Samtale. Han fandt dog ikke megen Opmuntring, da hverken Tom eller Bat havde noget tilovers for den skumle Fyr. [S. 43]

Pludselig, ved en særlig stærk Slingren af Skibet, vaklede Negro, styrtede om imod Kompashuset og gled ned paa Dækket.

Gamle Tom udstødte et Brøl af Rædsel i den Tro, at Kompasset maaske var blevet knust ved Stødet.

Dick foer op af sin Blund ved dette Raab og løb til for at se, hvad der var paa Færde.

Men Negro var allerede kommet paa Benene igen, og hvad mere var, han havde faaet fat i det Stykke Jærn, som han i sin Tid anbragte under Instrumentet, og ubemærket ladet det glide ud i Vandet. Kompasset var helt og tilsyneladende uskadt, blot var dets Misvisning nu ophørt og Magnetnaalen atter i den rette Stilling. Og dette var netop hvad Negro havde villet.

"Hvad er her paa Færde? hvad skal det Spektakel betyde?" spurgte Dick.

Tom forklarede ham, at det var Kokken, der var falden over imod Kompasset, og at han, Tom, derved var kommet til at skraale op af Frygt for, at det uundværlige Instrument skulde gaa itu. Men det havde da holdt og fejlede ingenting.

Dick vendte sig rasende imod Kokken. "Hvad har De her at gøre paa denne Tid af Døgnet?"

"Det bliver vel min Sag," svarede Negro kort og mut.

"Hvad siger De, ... Maa jeg faa et ordentligt Svar og det straks." [S. 44]

"Jeg ved ikke af, at der er nogen Bestemmelse om, at man ikke maa gaa, hvor og naar man vil," snærrede Kokken.

"Naa, det er der ikke," svarede Dick Sand, "saa skal den komme nu. Jeg forbyder Dem nogensinde at vise Dem her. Forstaar De!"

Det var som om Negro vaagnede af sin sædvanlige Sløvhed, han foer op og knyttede uvilkaarlig Haanden imod Drengen.

Men i samme Nu rev Dick en Revolver op af Bæltet og rettede den imod Kokken.

Han rettede Revolveren imod ham.

"Tag Dem i Agt, Negoro, — ét Skridt til, ét eneste Ord, og jeg skyder Dem en Kugle gennem Hovedet."

Negoro fik ingen Tid til at svare; før han kunde aabne Munden blev han tvunget i Dækket med uimodstaaelig Kraft. Det var Herkules, der lagde sin Haand tungt paa hans Skulder.

"Skal jeg kaste ham over Bord, Kaptajn? Fiskene tager nok til takke med ham, de er jo ikke saa kræsne."

"Endnu ikke," svarede Dick roligt.

Kæmpen slap sit Tag og Negoro rejste sig med et Sæt, og snærrede imod Herkules, idet han skyndte sig til sit Lukaf:

"Det skal du faa betalt, fordømte Neger."

Dick var naturligvis kommet i det største Oprør ved denne uhyggelige Scene, og hans Frygt for, at Kompasset skulde have lidt Overlast, vilde heller ikke fortage sig. Efter dette at dømme skulde Vinden pludselig have slaaet om, hele 45 Grader, men der var intet i Havets Udseende der tydede paa, at en saadan Forandring havde fundet Sted. Istedet for at Strøm og Bølger skulde træffe Skibet lige agter, slog de nu imod Bagbordssiden, og da dette yderligere øgede Faren blev han nødt til at afvige nogle Streger fra Kompassets Kurs for at kunde holde sig lige for Stormen. Hos den unge Kaptajn vaagnede en svag Mistanke om, at Negoro havde haft en Finger med i Spillet ved det første Kompas' Ødelæggelse, og at han maaske ogsaa havde villet gøre det andet ubrugeligt. Men hvorfor? Maatte han dog ikke, lige som alle de andre, kun ønske jo før jo hellere at naa Amerika? Dick betroede Fru Weldon sin Mistro og hvad der havde fremkaldt den, men hun kunde lige saa lidt som han selv finde nogen rimelig Grund for Kokken til at forsøge at iværksætte et saadant Forræderi.

[S. 46]

Uvejret holdt sig hele Ugen og "Pilgrim" strøg afsted gennem det oprørte Hav med en Hastighed, der ikke kunde være mindre end 200 Mil i Døgnet — men stadig saa man intet Land.

Dick Sand vidste hverken ud eller ind; var Amerika da forsvundet, stod Solen da ikke op og gik den ikke ned i Øst og Vest som før? Eller var det Kompasset, det var galt med?

Da endelig, den 26. Marts, tidligt om Morgenen lød pludselig Raabet:

"Land, Land!"

Kaptajnen styrtede forud. Der stod Herkules og pegede ivrigt imod et Punkt i Horisonten.

Stormens Brølen umuliggjorde al Samtale.

Fru Weldon kom til, hun greb uvilkaarlig sin unge Vens Haand, imens hun stirrede ud over Havet; hele hendes Liv lyste i det Blik hun sendte imod det første Punkt af hendes Hjemland. [S. 47]

"Endelig! Endelig!" lød det som et Befrielsens Suk fra dem begge.

Fru Weldon var ved at besvime, hun klyngede sig i feberagtig Spænding til Rælingen, og brast i Graad.

Dick tog ikke Øjnene fra denne Kyst, som han saa længe forgæves havde spejdet efter. Den viste sig tydeligere og tydeligere efterhaanden som Skyerne spredte sig og Taagen lettede. Det var et Forbjærg, der traadte frem, selve Kysten kunde ikke skimtes.

Saaledes forløb to Timer. Dick bevægede Kikkerten nervøst frem og tilbage over Horisonten imod Øst, saa faldt pludselig hans Arm ned.

"En Ø, — det var kun en Ø!"

"En Ø? Hvad mener De, er det ikke Amerika?" spurgte Fru Weldon bestyrtet.

"Nej, Fru Weldon, det er kun en Ø; hvilken Ø det er, maa Kortet kunne sige os. Det maa være Paaskeøen! Der er ikke andre Smaaøer i dette Farvand."

"Men hvorlangt ligger den da fra Amerika, — hvorlangt har vi endnu tilbage?"

"Fem og tredive Grader," svarede Dick med modløs Stemme; "saadan noget som 2500 Mil!"

"Men Gud! Det er da umuligt," udbrød Fru Weldon fortvivlet, "saa har 'Pilgrim' jo slet ikke bevæget sig, — eller den har sejlet frem og tilbage til samme Sted — eller — —. Nej, det er umuligt!"

"Ja, Fru Weldon," svarede Dick, og greb uvilkaarligt til Panden, som for at samle sine Tanker, — "jeg selv begriber heller ikke, hvad der er sket — — hvorledes det er gaaet til. Det maa vel være Kompasset, der har vist forkert, eller mig, der har læst galt — nej, det er dog ikke muligt!" [S. 48]

"Men, Gud være lovet," tilføjede han medens et Smil pludselig opklarede hans alvorlige unge Ansigt, "nu ved vi da i al Fald en Gang sikkert, hvor vi er, og hvad Kurs vi skal holde, for at naa hjem. Naar denne Orkan blot vil stille af, saa skal vi nok, trods al Modgang, naa i Havn. Vi maa blot holde ud lidt endnu."

VIII.

Land! — Land!

Lidt efter lidt lagde Stormen sig noget, og den 29. var Vejret saa meget roligere, at Dick vovede at hejse Top- og Mesansejlet for derved at forøge Skibets Fart og støtte dets Bevægelser. Det var ham en uhyre Lettelse, at "Pilgrim" ikke længer var et hjælpeløst Legetøj for Vind og Vove, men atter lod sig styre og beherske.

"Med den Fart vi nu skyder, og dersom Vinden holder sig i det rette Hjørne, tænker jeg næsten vi naar Land om en halv Snes Dage," sagde Dick med noget af sin vante Fortrøstning til Fru Weldon.

"Gudskelov for det, Dick! Saa er vel det værste ovre for denne Gang. De har vist Dem som en Mand, min kære Ven, og selv om De ikke er en fuldt færdig Kaptajn endnu, saa vil min Mand nok sørge for at De faar lært, hvad De mangler og snart faar et Fartøj at føre." [S. 49]

Dick trykkede rørt Fru Weldons Haand og takkede hende — mere hjærteligt end veltalende — for hendes Elskværdighed og Omhu for hans Fremtid.

"Men hvor tror De vi kommer til at lande?" spurgte Fru Weldon for at afværge yderligere Taksigelser.

"Det skal jeg vise Dem her paa Kortet," svarede Dick og pegede paa Kysten af Sydamerika fra Peru til Chile. "Her har vi den Ø, som vi lige passerede, vest for os, og da Vinden stadig holder samme Retning, maa man antage, at vi vil faa Landet i Sigte imod Øst. Hvis Vejret og Vinden blot vil være naadig, naar vi er kommet saa langt, kan vi følge Kysten til vi træffer paa en Havn; men — —"

"Men hvad, Dick?"

"Ja, hvis det atter bliver Storm, saa ser det jo værre ud for 'Pilgrim'."

"Hvad vil De da saa gøre?"

"Sætte Skibet paa Grund," kom det kort og resolut.

"Men," tilføjede Dick fortrøstningsfuldt, "der er jo ingen Grund til at frygte, at det skal blive nødvendigt. Det er dog langt sandsynligere, at vi, saa nær Land, vil møde et Fartøj eller maaske

en Lodsbaad, og saa er vi jo ovenpaa."

Sejladsen fortsattes nu i vekslende Vejr, men uden nævneværdige Begivenheder, indtil den 5. April, lige to Maaneder efter, at "Pilgrim" forlod Ny Zeeland.

Mer end en Gang troede en eller anden af Mandskabet at se Land, men det viste sig stadig, at det kun var et optisk Bedrag, og at det formentlige Land opløste sig i Taage og forsvandt. [S. 50]

Da endelig, den 6. April om Morgenen, efter at Taagen var lettet, viste Landet sig tydeligt i den klare Horisont og det frydefulde Raab lød ud over Skibet:

"Land! Land!"

Og denne Gang var der ingen Fejltagelse mulig. Alle stimlede sammen forude og stirrede ud imod en tilsyneladende flad Kyst, der strakte sig imod Øst saa langt Øjet kunde naa.

Saa var de da endelig, efter alle deres Anstrængelser, Savn og Modløshed, naaet til det længselsfuldt imødesete Hjemland. Bag denne lave Kyst maatte Andesbjergenes mægtige Kæde hæve sig.

"Pilgrim" skød en Fart som om ogsaa den længtes hjem, og efter et Par Timers Forløb var man Landet saa nær, at man kunde skælne en Række Høje, bevoksede med Træer, og i Nordøst et temmelig højt Forbjærg. Men der viste sig ingen Havn, ikke en Flodmunding eller en Bugt, der kunde afgive et beskyttet Indsejlingssted.

Skibet bares nu af Brændingen lige imod Landet. I nogen Afstand fra Kysten kom et Rev tilsyne, over hvilket Bølgerne sydede og larmede; det kunde næppe være mere end en lille Mil borte.

Dick indsaa straks med frygtelig Tydelighed, at det var haabløst at søge at forandre Skibets Kurs. Strøm og Brænding havde en saa uimodstaaelig Magt, at de, og de alene maatte afgøre Fartøjets Skæbne.

Dingo var ogsaa kommet paa Dækket og gav sin Deltagelse i den almindelige Ophidselse tilkende ved en højlydt Gøen. Saa optaget syntes den at være af det usædvanlige Syn af Land, at den ganske ignorerede sin svorne Fjende, Negoro, der med Haanden skyggende for Øjnene saa imod den nære Kyst. Den rasende Brænding og den Fare, der truede Skibet, syntes han dog ikke at ændse. Fru Weldon, der iagttog ham, syntes at se ham smile som i Genkendelse af det Land, der bredte sig foran ham. [S. 51]

I dette Øjeblik traadte Dick hen til Fru Weldon og sagde alvorlig:

"Fru Weldon, der er intet Haab, ingen anden Udvej. Om en halv Time vil Skibet staa paa Revet her foran os. 'Pilgrim' vil blive knust, men De og vi andre vil i det mindste blive frelste."

"Det er umuligt at undgaa det?" spurgte Fru Weldon.

"Umuligt!"

"Saa maa det da ske."

I største Hast traf nu den unge Kaptajn de nødvendige Forberedelser til den uundgaaelige Stranding. Alle fik Svømmebælter paa. Herkules fik Ordre til at tage sig af Fru Weldon; Dick vilde selv vaage over lille Jack, og Bat og Austin skulde tage Fætter Benedict, med samt hans Insektsamling, paa deres Samvittighed. Og Negoro — ja, hans urokkelige Ro viste tydeligt, at al særlig Omsorg for ham vilde være overflødig.

Dick fik nu den heldige Indskydelse at lade et Dusin Tønder af Lastens Hvaltran bringe op, for at hælde Olien ud i det Øjeblik, Skibet nærmede sig Revet. Dette vilde for nogle Minutter dæmpe Brændingens Syden og gøre Havfladen rolig, hvorved Skibet maaske lettere vilde kunne komme ind over Revet og nærmere Land. [S. 52]

"Pilgrim" var nu næppe to Kabellængder fra Kysten; om dens Styrbordsside ophvirvledes allerede Brændingens hvide Skum. Hvert Øjeblik kunde man vente, at Kølen vilde skrabe imod Klippegrunden.

"Kast Trannen ud!"

Som ved Trolddom lagde Havets Brusen sig og Briggen gled hurtigt frem over de jævne, lange Søer.

Men pludselig gav det et Stød i Skibet. Det var blevet løftet af en uhyre Bølge, og baaret lige imod en fremspringende Klippe. I det samme faldt Masterne. Med forfærdelig Hast strømmede Vandet ind igennem et Hul i Forstavnen og Skibet fyldtes.

Men "Pilgrim"s Besætning var allerede frelst. Ad Kystens udløbende mørke Klipperække naaede den snart Land.

Saaledes var da "Pilgrim", efter en Sejlads paa 74 Dage, strandet og uhjælpelig fortabt — et værdiløst Vrag. Men hvor nær det end gik Dick til Hjærtet, at han havde maattet ofre sin Velgørers Skib og Ladning, traadte dette dog i Baggrunden for den Lykke, han følte ved at intet af de Liv, der var betroet til hans Omsorg, var gaaet tabt. Fra den Del af Perus Kyst hvor han sikkert antog, at man nu befandt sig, vilde man hurtigt kunne naa en Havn og der finde Skibslejlighed hjem.

Landet.

Det Sted, hvor de var blevet kastet iland, havde et ganske øde og ubeboet Udseende. Det var en Klippeslugt, der førte til et uregelmæssigt Højdedrag. Mod Nord, omtrent en Fjerdingvej borte, viste sig en lille Flods Munding; dens Bredder var bevoksede med en Art Mangrover, og paa Højdedraget strakte sig, saa langt man kunde se, en tæt Skov. Havde Fætter Benedict været Botaniker, vilde han være blevet henrykt over den Rigdom af forskellige Træ-Arter, som denne Skov rummede.

Der var høje Baobabtræer, hvis Bark er som ægyptisk Syenit, hvide Pinjer, Tamarintræer, Pebertræer af en egen Art, og mangfoldige andre Vækster, som en Amerikaner fra Nordstaterne ikke er vant til at se. Men mærkværdig nok fandt man ikke en eneste af de talrige Palme-Arter, som dog ellers findes udbredt næsten overalt paa Jorden.

Henover Stranden fløj store Flokke af skrigende Fugle, en Slags store, blaasorte Svaler med lystfarvede Hoveder, og nu og da rejste sig enkelte Hønsefugle, graa og med nøgen Hals. Den uforstyrrede og frygtløse Maade paa hvilken disse Fugle kom de skibbrudne ganske nær, forundrede baade Dick og Fru Weldon. Det kunde næsten se ud til at Dyrene her aldrig havde lært at frygte Menneskers Nærhed, aldrig var blevet skræmmet af en Bøsses Knald.

Paa de udløbende Revler spankulerede nogle Pelikaner, travlt beskæftigede med at stoppe Smaafisk i deres Halsposer, og en Flok Havmaager kredsede skrigende om "Pilgrim"s Vrag, men ellers viste intet levende Væsen sig. [S. 54]

Dick Sand var højlig forbavset. Hverken i mod Nord eller Syd fandt man noget Tegn paa Menneskers Nærhed; ikke et Hus eller en Hytte, ikke et Fodspor i Sandet, ikke Røgen fra en Skorsten eller et Baal.

— Hvor er vi dog, tænkte han. Havde der været nogen Moders Sjæl vilde Dingo nok have sporet det, og meddelt sin Opdagelse med en lydelig Gøen.

Men i det Sted snusede den frem og tilbage langs Kysten med sænket Hale, uroligt søgende, men tavs.

"Læg Mærke til Dingo!" sagde Fru Weldon, "hvor underligt han støver om."

"Ja, det har jeg ogsaa tænkt over," svarede Dick. "Og se saa Negoro; det ser næsten ud som han var optaget af den samme Søgen, som Hunden. De bærer sig begge to lige mærkeligt ad. Men nu har vi heldigvis ikke mere med ham at gøre. Hans Tjeneste ophørte naturligvis med Skibets Forlis."

Vant som man var til Kokkens Indesluttethed, var der ingen, som tog Notits af ham eller spurgte ham ud. Han klatrede op ad Klipperne og saa sig om, kom ned igen og besteg en anden Højde, spejdede ud over Stranden og op ad Floden for endelig at forsvinde bag de fremspringende Højder. Ingen tænkte paa at følge efter ham, selv Dingo syntes at have glemmt sin Fjende.

Man havde da ogsaa andet at tage vare. Først maatte man se at finde et midlertidigt Tilflugtssted og saa sørge for at finde et højst fornødent Maaltid.

Fødemidler var der heldigvis ingen Mangel paa. Brændingen havde skyllet en hel Del af Skibets Forraad op paa Forstranden, hvorfra Negrene, nu da Ebben var indtraadt, var ifærd med at bringe Kiks-Kasser, Daaser med Konserves, tørret Kød og lignende i Sikkerhed. Fersk Vand i Overflod leverede den lille Flod i Nærheden. [S. 55]

Ved til Baal savnede man heller ikke, og gamle Tom, der var en passioneret Ryger, havde Voks-Svovlstikker i Massevis.

Men et Tilflugtssted, beskyttet for Vind og Vejr, havde man stadig ikke, og uden en Nats Hvile efter alle de gennemgaaede Strabadser kunde man umuligt begive sig ud paa en, maaske lang og anstrengende Rekognosering.

Stor var derfor den almindelige Glæde, da ogsaa denne Sorg blev slukket. Det var saamænd ingen anden end lille Jack, der her kom sine Venner til Hjælp. Ved at tumle om imellem de smaa Klitter ved Stranden, fandt han en rummelig Hule, som Bølgerne i deres evige Rullen imod Kysten havde dannet.

"Her, kom her!" raabte Drengen henrykt, "her er en dejlig Hule."

"Det var rigtignok stolt klaret, min Dreng," sagde Fru Weldon, og kyssede sin Øjesten. "Du er jo en hel Robinson, Jack! Her kan vi faa det rigtig udmærket."

Det kunde de i Virkeligheden ogsaa. Hulen var en tolv—fjorten Fod bred og lige saa dyb, og altsaa stor nok til at rumme den lille Flok. Medens man var ved at tilberede Maaltidet vendte Negoro tilbage, og stillede for at faa sin Portion med. Han spiste og drak tappert, men sad ellers tavs og hørte tilsyneladende uinteressert efter de andres Samtale om, hvad der nu var at gøre. [S. 56]

Fru Weldon begyndte med, i sit eget og de andres Navn, at takke den trofaste Dick for hans

ihærdige og anstrengende Arbejde under den lange og farefulde Sejlads. "Men," tilføjede hun, "din Opgave er ikke endt endnu. Du maa være vor Leder i Land som du var vor Kaptajn om Bord. Vi har alle Tillid til dig, og hvad du anser for at være det fornuftigste og rigtigste, det vil vi gøre."

Alles Øjne hvilede paa Knøsen. Selv Negoro syntes vakt af sin Ligeledelse og iagttog Dicks Ansigt, ivrig efter at erfare hans Mening.

Det varede en Stund før Dick svarede: "Som De ved, Fru Weldon, er jeg af den Mening, at vi er blevet kastet i Land et eller andet Sted paa Perus Kyst, sandsynligvis i den sydlige Del. Og i saa Fald er vi nær ved Pampassetten og i en temmelig sparsomt beboet Egn, langt fra nogen Landsby. Men alligevel skulde jeg dog tro, at hvis et Par af os i Morgen begav sig en halv Snes Mil længere imod Nord, maatte vi træffe paa nogle Indfødte, der kunde give os Besked."

Fru Weldon var tilsyneladende ikke begejstret for Dicks Forslag, om at skille to ud fra de andre.

"Hvem skulde saa gaa paa den Opdagelses-Ekspedition," spurgte hun tøvende.

"Tom og jeg, for Eksempel."

"Og vi andre, skal vi blive tilbage her?"

"Ja, Fru Weldon; Bat, Herkules, Aktæon og Austin bliver jo hos Dem. Negoro foretrækker maaske ogsaa at blive her?" tilføjede Dick, vendt imod Kokken. [S. 57]

"Rimeligvis," svarede denne ordknappe Fyr.

"Det er vel bedst vi tager Dingo med os paa vor Rekognosering," bemærkede Tom, "den kan blive os til god Nytte."

Fru Weldon tav en Stund. Hun blev forstenet og urolig ved Tanken om, at den lille Flok, som saa længe havde delt ondt og godt sammen, nu skulde skilles, om end kun for kort Tid. Nølede gav hun sin Ængstelse Luft og spurgte Dick, om de ikke kunde risikere, at indfødte Banditter, der maaske havde iagttaget Forliset, vilde overfalde dem i Haab om at kunne gøre et rigt Bytte.

Dick søgte efter bedste Evne at forjage Fru Weldons Frygt. De Indfødte her var et fredsommeligt Folkefærd, der ikke kunde sammenlignes med Afrikas og Australiens vilde Stammer, saa noget Overfald behøvede man sikkert ikke at frygte. Den korte Adskillelse kunde være ubehagelig nok; men dette var dog for intet at regne sammenlignet med de Strabadser og Farer, man vilde udsætte sig for ved at begive sig samlet afsted uden først at vide Besked om, hvor man egentlig befandt sig og i hvad Retning man skulde søge en Havneby.

"Desuden vil vi være her tilbage senest om to Dage, enten vi saa finder Mennesker, der kan give os Besked, eller ej," sluttede Dick; "og Tom og jeg kan udrette meget paa to Dage."

"Ja, ja da," gav Fru Weldon resigneret sin Tilslutning, "saa gør, som du synes, Dick." [S. 58]

"Hvad siger du til den Ting, Fætter Benedict?" tilføjede hun vendt imod Naturforskeren.

"Jeg?" foer den adspurgte op af sine dybe Tanker, med et noget uforstaaende Udtryk i sit lærde Aasyn. "Aa jo, jeg er ganske af samme Mening, jeg synes det hele er udmærket. Jeg haaber sikkert at finde nogle gode Eksemplarer her. Mon jeg ikke skulde gaa ud og søge efter dem med det samme?"

"Maa jeg anbefale Dem ikke at gaa for langt bort," advarede Dick.

"Det skal jeg nok passe paa, jeg skal nok —." Og med sin Kasse under Armen begav Fætter Benedict sig ud paa Insektjagt.

Næsten samtidig forlod Negoro Hulen. Han gik ikke samme Vej som Fætter Benedict, op ad Klippen, men rettede sine Skridt imod Floden, hvis Løb han fulgte indtil han var ude af Syne.

Fru Weldon lagde den allerede sovende Jack over i Nans Skød, og fulgtes selv sammen med Dick og de andre ned til Stranden.

Revet, paa hvilket Briggen var strandet, stod nu fuldstændig tørt over Vandet, og Skibets Skrog, som nylig havde været aldeles skjult af Havet, laa synligt midt imellem Vragtømret. Denne paafaldende Forskel paa Vandstanden ved Høj og Lavvande forbavsede Dick, der syntes at have lært, at Ebbe og Flod kun er af ringe Betydning ved det stille Havs Kyster. Men han huskede vel fejl, eller ogsaa skyldtes det den forrygende Storm og vældige Brænding.

Alle Mand gik straks om Bord for at bjærge, hvad bjærges kunde af det, der kunde være til Nytte ved den forestaaende Ekspedition. Dick fandt fire udmærkede Remingtonrifler og et hundrede Patroner, og var lykkelig ved saaledes at kunne sætte den lille Trop i en Slags Forsvarstilstand. Dernæst medtog han en Lygte og nogle af de store Knive, som man brugte ved Parteringen af Hvalerne. Andet og mere vilde han ikke slæbe af sted med paa en Rejse, hvor det gjaldt om at have den mindst mulige Bagage. [S. 59]

Efter Fru Weldons Opfordring søgte Dick ogsaa efter en betydelig Pengesum, tilhørende Hr. Weldon, som skulde findes forvaret i Skibets Pengeskrin i Kaptajn Hulls Kahyt. Skrinet var der ikke. Han fandt i Kaptajnens Skibskiste et Beløb af omtrent 500 Dollars, opbevarede i en Læderportefeuille, mærket med den forulykkedes Navn, men Pengekassen, Rhederens Ejendom, var ikke til at finde.

Der var kun én Forklaring paa dette Mysterium. En eller anden var kommen dem i Forkøbet, havde ransaget Skibet og stjaalet Pengene.

Og hvem det maatte være var ikke svært at sige, da ingen andre end Negoro havde forladt Grotten. Dick vægrede sig vel uvilkaarligt ved at mistænke Kokken, men han maatte paa den anden Side indrømme, at denne skumle Fyrs hele Gøren og Laden nok kunde tyde paa, at han ikke vilde vige tilbage for et Tyveri, der med hans Kendskab til Skibets Lokalteter havde været saa fristende let at udføre. Det blev derfor besluttet at krydsforhøre Negoro naar han kom tilbage, og i Nødsfald lade ham undersøge.

"Den Mand er da vor onde Aand!" udbød Fru Weldon fortvivlet.

[S. 60]

Og havde hun vidst, hvor sand hendes Bemærkning var, havde hun sikkert været end mere ulykkelig.

X.

Et nyt Bekendtskab.

Solen sank imod Horisonten og varslede Nattens Komme. Skumringstiden varede kun kort og afløstes af det dybeste Mørke, saaledes som Tilfældet altid er i Troperne. Man skyndte sig derfor tilbage til Hulen og indrettede sig for Natten. En af Negrene skulde skiftevis holde Vagt sammen med Dingo.

"Men Fætter Benedict!" udbød pludselig Fru Weldon bestyrtet.

Den langbenede Insektsamler var ikke kommet tilbage endnu og man blev naturligvis højst urolig for, at der skulde være tilstødt dette hjælpeløse, store Barn noget.

Men som man stormede ud for at raabe efter ham, saa man hans lange, ranglede Skikkelse komme ned ad Klipperne i de mest livsfarlige Spring og Sæt.

Fætter Benedict var oprørt. Han vilde have, at man straks paa Stedet skulde bryde op og drage videre. Ikke en Time til vilde han spille paa dette forbandede Sted, hvor der ikke var et eneste hæderligt Insekt, der var værd at indlemme i en Mønstersamling.

"Og saa har man slæbt mig seks tusind Mil, ladet mig døje Storm og Skibbrud for at kaste mig iland paa en Kyst, hvor man ikke finder andet end Skorpioner, *scolopendra* og andre *myriapoda*. — Skandaløst!"

[S. 61]

Fru Weldon fik med meget Besvær den rasende Naturforsker beroliget, og Dick spurgte ham, om han ikke havde set noget til Negoro, som endnu ikke var vendt tilbage.

Det havde Benedict ikke, og Fru Weldon og Dick vekslede et meget sigende Blik. Ved sin Udeblivelse bekræftede Kokken deres Mistanke til ham. Han havde maaske set, at Skibet var blevet ransaget og vidste saaledes, at hans Tyveri var blevet opdaget, hvorfor han vel ansaa det for risikabelt at vise sig mere.

Hans Udeblivelse beklagede sikkert ingen, men derimod nok at dermed alt Haab maatte opgives om nogensinde at faa den røvede Pengesum tilbage.

Tidlig den næste Morgen vækkedes man ved Dingos Gøen.

Hurtigt kom Dick og Tom paa Benene og gik ud for at se, hvad der var paa Færde. De saa Hunden i fuldt Firspring løbe hen imod Floden, og snart var alle Mand, fuldt bevæbnede, paa Vej i samme Retning.

Straalerne af den opgaaende Sol forgyldte Bjærgene og kastede sit Guldglimmer ud over Havet, der laa saa blankt og stille, som om det aldrig havde raset i taarnhøje Bølger, der bragte Død og Ødelæggelse.

Dick Sand og hans Kammerater gik langs Kysten til Flodmundingen, hvor Dingo stod som fastnaglet og gav Hals.

"Det kan ikke være Negoro," bemærkede Bat, "han havde Dyret nok gjort kort Proces med."

[S. 62]

"Men et Menneske maa det dog vistnok være," sagde Dick og gik tæt hen til Hunden.

I det samme nærmede en Mand sig. I det han fik Øje paa de tre bevæbnede Fremmede, syntes han at blive højst overrasket, næsten forskrækket, som om han ikke kunde forklare sig deres Nærværelse paa dette Sted. Han traadte uvilkaarligt et Skridt tilbage og greb sit Gevær, men da Dick vinkede ad ham og svingede sin Hue til Hilsen traadte han beroliget nærmere.

Dick Sand erkendte straks, at det ikke var en indfødt Pampas-Beboer han havde for sig, men rimeligvis en af disse fremmede, som oftest noget tvivlsomme Eventyrere, som man kan træffe omstrejfende overalt i Verdens halvciviliserede Egne. Denne Mands Ydre kunne antyde engelsk Herkomst; han var høj og kraftig, med rødligt, noget graanende Haar og Skæg og et rødt, fregnet Ansigt. Han var iført en Jakke af garvet Skind, Knæbukser, lange Støvler med Sporer og bredskygget Hat.

"God Morgen," hilste Dick og rakte Haanden ud imod den Fremmede.

"God Morgen, min unge Ven," kom Svaret nok saa hjærteligt paa godt engelsk, uden Spor af Aksent. Han gav Dick et kraftigt Haandtryk og nikkede kort til de Sorte.

"Englændere?" spurgte han.

"Nej, vi er Amerikanere," svarede Dick.

"Nord eller Syd?" spurgte han videre.

"Nordamerikanere."

[S. 63]

Denne Oplysning syntes at begejstre den Fremmede, der atter rystede Dicks Haand med sand Entusiasme over at have fundet en Landsmand.

"Og hvordan Pokker er De kommet hertil?"

Inden Dick imidlertid fik besvaret dette Spørgsmaal, saa han den Fremmede hilse dybt, og i det samme fik han Øje paa Fru Weldon, der ubemærket var kommet til, og nu fortalte, hvorledes de havde været nødt til at lade Briggen gaa paa Grund her.

Manden rystede beklagende paa Hovedet og kastede et spejdende Blik ud over Havet.

"Der er ikke noget at se af vort Skib, det er blevet knust og bortskyllet ved Højvandet i Nat," sagde Dick.

"Men nu maa vi gøre Dem et Spørgsmaal," fortsatte Fru Weldon; "sig os hvor vi er?"

"Hvor De er?" udbød Manden med alle Tegn paa Forbavselse over dette Spørgsmaal; "naturligvis paa Sydamerikas Kyst. Vidste De ikke det?"

"Ialfald ikke nøjagtigt hvor paa Lag — saadan aldeles bestemt, mener jeg," stammede Dick i det. "Vi er vel i Peru?"

"Nej, dog ikke ganske, min unge Ven. Vi er længere Syd paa; i Bolivia, tæt ved Grænsen af Chile."

"Og maaske et godt Stykke fra Lima?" spurgte Dick ivrigt.

"Jo, — ja, ikke saa kort endda. Lima ligger meget nordligere."

"Og hvad er dette for et Forbjerg?" fortsatte Dick sin udspørgen.

"Forbjerget — naa det der, ja det kan jeg skam ikke sige Dem," svarede den Fremmede; "jeg har ganske vist rejst en Del i det indre af Landet, men her ved Kysten har jeg aldrig været før." [S. 64]

Dick grundede en Stund i Tavshed over de Oplysninger den Fremmede havde givet, og fandt ikke mindste Grund til at betvivle deres Rigtighed. Han havde ganske vist gjort Regning paa at lande imellem den 27. og den 30. Breddegrad, medens man altsaa i Virkeligheden nu befandt sig paa den 25. Afvigelsen var, naar alt kom til alt, ikke større, end at den kunde skyldes Skibets Afdrift under Stormen. Desuden passede Landets øde og ubeboede Udseende bedre med hvad han havde lært om Syd-Bolivia, end hvad han havde ventet at finde i Peru.

Fru Weldon iagttog spændt den fremmede, men fandt intet i dennes Ydre eller Optræden, som kunne ængste hende.

"Undskyld," sagde hun, "De ser ikke ud til at være her fra Syden?"

"Jeg er Amerikaner, ligesom De selv Fru ..."

"Fru Weldon," forestillede hun sig smilende.

"Mit Navn er Harris. Jeg er født i Carolina, men har i de sidste tyve Aar levet her i Bolivias Pampassletter. De kan derfor tænke Dem, hvor glad jeg er ved at træffe Landsmænd," tilføjede han med et belevent Buk.

"Saa bor De altsaa her?"

"Ja, det vil sige længere Syd paa, ved Grænsen af Chile. For Øjeblikket er jeg paa Vejen til Atacama."

"Atacama, er det ikke et øde Territorium?" spurgte Dick. "Er vi da i Nærheden af det?" [S. 65]

"Ja netop, min Ven, vi er lige paa Grænsen af den. Denne Udørken strækker sig langt videre end de Bjerge, som De ser der i Horisonten, og er en af de ejendommeligste og mindst udforskede Egne i Sydamerika."

"Og derigennem vil De rejse ganske alene?" spurgte Fru Weldon forbavset.

"Mutters alene, ja. Forresten er det ikke første Gang, jeg gør den Tur. En af mine Brødre ejer nemlig en stor Gaard, Sanct Felice, omtrent 200 (eng.) Mil herfra, og ham besøger jeg en Gang imellem i Forretningsanliggender."

Efter et Øjebliks Tøven, som om han overvejede en pludselig Indskydelse, tilføjede han:

"Hvis De har Lyst til at slaa Følge alle sammen, saa kan jeg love Dem en hjertelig og gæstfri Modtagelse. Maaske kan han ogsaa skaffe Dem Befordring til nærmeste større By."

Fru Weldon blev ligesaa overrasket som glad over dette Tilbud og vilde netop udtale sin Taknemlighed, da Harris henkastede:

"Er de Negre Deres Slaver?"

"Slaver!" udbrød Fru Weldon krænket og forbavset. "Slaver har vi heldigvis ikke mere i de forenede Stater, saalidt som i Sydstaterne."

"Nej, naturligvis! Undskyld mit dumme Spørgsmaal, Frue, jeg havde rent glemmt, at Krigen i 62 gjorde det af med den Historie. Men da jeg saa disse Folk i Følge med Dem, tænkte jeg mig, at de maatte være i Deres Tjeneste." [S. 66]

"Vi er altid gerne parate til at bevise Fru Weldon en Tjeneste," faldt nu gamle Tom ind, hed i Hovedet, "men vi tilhører ingen. Jeg er ganske vist som Barn bleven solgt i Afrika, men jeg har for længe siden faaet min Frihed, og baade min Søn og alle hans Kammerater er fri Mænd, fødte af fri Forældre."

"Naa, saa meget des bedre for Dem," svarede Harris i en Tone, som skurrede slemt i Fru Weldons Øren, men hun afholdt sig dog fra flere Bemærkninger om dette Emne.

I dette Øjeblik kom ogsaa Nan med lille Jack til. Da Drengen fik Øje paa sin Moder, løb han lige hen imod hende med udbredte Arme.

"Sikken en prægtig Gut!" udbrød Harris.

"Det er min lille Søn," sagde Fru Weldon og kyssede Drengens bløde Mund til Godmorgen.

"Det har saa vist været svært for Dem at have den lille Fyr med paa saadan en Rejse. Maa jeg ogsaa faa Lov at kysse den tapre lille rejsende?"

Men der maa have været noget i den fremmedes Ydre, som mishagede Jack, for han veg ængstelig tilbage bag Moderens Kjole.

Fru Weldon smilede forlegent undskyldende. "Han er lidt genert overfor fremmede."

"Naa, det gaar nok over; vi skal blive fine Venner, naar vi først kender hinanden lidt bedre."

Dick Sand spurgte nu den ny Ven og Raadgiver ud om Turen til Sanct Felice; om den ikke var altfor besværlig at foretage tilfods for Damerne, om det ikke var et ret vanskeligt Terræn, o. s. v. [S. 67]

"Det klarer vi nok alt sammen," beroligede Harris. "Nogen Søndagstur er det ganske vist ikke, men jeg har en Hest gaaende her lige ved, og den staar til Fru Weldons Disposition. Desuden tager vi det mageligt; gaar en halv Snes Mil om Dagen og hviler godt ud om Natten. Forresten kommer jeg til at tænke paa, at vi egentlig lige saa godt kan skyde en Genvej igennem Skoven istedet for, som jeg plejer, at følge Floden. Det sparer os dog omtrent 80 Mil."

Fru Weldon rakte ham Haanden til Tak.

"De skal ikke takke mig, Frue. Det vil være mig der kommer til at profitere af deres Følgeskab, Jeg har nu ganske vist ikke før gaaet den Vej gennem Skoven, men jeg kender Landet saa godt, og er saa vant til at orientere mig, at jeg sagtens finder den rette Vej. Det eneste, det kan komme til at knibe med, er Proviant. Jeg har nemlig kun lige hvad jeg selv behøver."

"Vi har heldigvis selv i Overflod, Hr. Harris," svarede Fru Weldon.

"Naa, saa er jo alt i skønneste Orden. Vi kan altsaa godt begive os af sted med det samme."

"Undskyld mig endnu et Spørgsmaal," faldt Dick ind. Han var saa meget af en Sømand, at han ikke holdt af den Tanke, at skulde bort fra Kysten.

"Kunde vi ikke bedre følge Kysten, enten imod Nord eller Syd, indtil vi traf paa en By med Søhavn, fremfor at begynde paa en lang Rejse igennem en ukendt Skov ind i det indre af Landet?"

"Jeg kender meget lidt til Kysten," svarede Harris noget utaalmodigt, "men saa meget ved jeg dog, at der er mindst et hundrede Mil længere til den nærmeste By end til min Broders Ejendom. Desuden vil jeg ikke raade Dem til at færdes langs Kysten her i Bolivia. Og jeg kan i al Fald ikke ledsage Dem." [S. 68]

"Tror De heller ikke, at man fra Kysten kan signalisere til et forbisejende Fartøj og blive optaget af det?" spurgte Fru Weldon.

"Nej, Skibene gaar meget for langt ude."

"Naa Dick, har du saa mere paa Hjærtet?" spurgte Fruen den stadig lige spørgelystne unge Kaptajn.

"Blot et eneste Spørgsmaal," svarede han undskyldende. "I hvilken Havn tror Hr. Harris at vi kan finde Skibslejlighed til San Francisko?"

"Det ved jeg skam ikke, min Ven; kun saameget kan jeg sige Dem, at vi skal besørge dem alle fra Sanct Felice til Atacama, og der kan De saa faa alle de Oplysninger De ønsker."

Dick havde Følelsen af, at det blot vilde krænke Hr. Harris og maaske saare Fru Weldons Finfølelse, hvis han kom med flere Ophævelser. Han tilbageholdt derfor alle sine Betænkeligheder, og spurgte blot, hvor naar man skulde bryde op.

"I Dag — med det samme," svarede Harris hurtigt og resolut.

XI.

[S. 69]

Igennem Urskoven.

Fru Weldon havde fuld Fortrøstning og Tillid til Harris som Fører. Ellers vilde hun næppe med saa godt Mod have begyndt den anstrængende Tur gennem den tætte og lidet kendte Skov, som laa foran dem.

Den lille Karavane satte sig i Bevægelse i følgende Orden. Først kom Dick og Harris, begge bevæbnede med Rifler, derefter fulgte Bat og Austin, der ligeledes hver bar en Bøsse og en Kniv.

Efter dem kom Fru Weldon med lille Jack foran sig paa Hesten og tilsidst Aktæon og Herkules, der havde en drabelig Økse stukket i Bæltet.

Dingo strejfede om, snart foran snart bag efter den lille Trop. Den var stadig urolig og nervøs og knurrede eller tudede næsten uafbrudt, uden at nogen kunde forklare sig Grunden til dens mærkværdige Opførsel.

Heller ikke Fætter Benedict lod sig anwise en fast Plads i Karavanen. Ligesom Dingo sprang han om snart her snart der i det høje Græs, paa Jagt efter hans elskede og efterstræbte Insekter. I Løbet af den første Times Tid kaldte Fru Weldon i sin Uro vel paa ham de Snese Gange, men straks efter var han igen forsvundet. Saa overdrog hun Herkules den utaknemmelige Opgave at passe paa Insektsamleren, hvilket Hverv han løste paa den eneste mulige Maade, nemlig ved at tage ham i Haanden og saaledes sætte en Stopper for alle hans farlige Udflugter.

Der førte ingen Veje igennem denne vildsomme Skov, men kun Dyrenes Stier, og det blev snart klart for dem, at mere end en fem, seks Mil kunde man ikke tilbagelægge ved en tolv Timers Marsch. Vejret var smukt nok. Solen stod nu omtrent midt paa Himlen, men dens lodrette Straaler, der vilde have gjort Vandringeren ad Kystens aabne Slette uudholdelig, var slet ikke generende her under det tætte Løvtag.

[S. 70]

De fleste af Skovens Træer var de Rejsende ganske ubekendte, men for en erfaren Botaniker vilde de have været af stor Interesse. Her voksede Side om Side *bauhinia* eller Bjærgefeuen, *molompi* eller *pterocarpus*, hvis Stamme udgyder Resinusolie og af hvis stærke, seje Træ de Indfødte laver deres Aarer; *fustics* og *guaiacums*, hvis Stammer kan blive over 7 Alen i Gennemsnit, og mange flere usædvanlige Træer og Buske.

Dick Sand forhørte sig hos Harris om hvad disse forskellige besynderlige Træer hed.

Men istedet for at besvare dette Spørgsmaal, spurgte Harris: "Har De aldrig været paa Sydamerikas Kyst?"

"Nej," svarede Dick, "aldrig før, og ingen af dem jeg har sejlet med har nogensinde været her og har saaledes heller ikke kunnet fortælle mig noget herfra. Det vil derfor interessere mig meget, hvis De vil give mig lidt Underretning."

"Men Fru Weldon," afbrød Harris den videbegærlige Yndling, og vendte sig imod Fruen, "De har dog sikkert før besøgt det sydlige Fastland, for Eksempel Culumbia, Chile eller Patagonien? Vi Amerikanere er jo et rejselystent Folkefærd."

[S. 71]

"Nej, Hr. Harris; jeg har rejst en Gang til Ny-Zeeland med min Mand, men andre Steder har jeg ikke været."

"Saa vil De faa et interessant og forunderligt Land at se," sagde Harris. "Bolivia er i mangt og meget forskelligt fra de tilgrænsende Lande. Dets Dyre- og Planteverden er noget ganske for sig og forbavser alle Naturforskere."

Da det saaledes viste sig at ingen af Selskabet kendte noget til det Land, hvorigennem man mente at rejse, syntes det at være Harris en sand Fornøjelse at udpege for dem alle Skovens Vidundere. Han nævnede ved Navn hver enkelt af de talrige Plante- og Træarter, som man endnu ikke anede eksisterede i den ny Verdens Skove, og han beroligede Fru Weldon med at forsikre, at man ikke her vilde træffe nogen af de vilde Dyr, som hun og Dick havde ventet vilde forstyrre deres Nattesøvn.

Han gjorde dem opmærksom paa særlig smukke Ibenholttræer, større og med sortere og haardere Træ end de almindelige; viste dem Grupper af Mangotræer, bevoksede med hvidt Mos lige til Kronen. Til Trods for, at de Indfødte sætter megen Pris paa dette Træs velsmagende Frugt, vover de dog ikke at dyrke det, thi, som en udbredt Overtro siger: "den der planter en Mango, maa dø!"

Et Træ savnede man dog i denne Skov, Kautschuktræet, som man dog netop skulde antage

maatte være almindeligt forekommende i denne Landsdel. Ingen af alle de forskellige Træer der udsveder Gummi, *ficus prinoïdes*, *castilloa elastica*, *ceropia peltata* og *collophora utilis*, og som er udbredte over det øvrige Sydamerika, saa man noget til her.

[S. 72]

Dick havde netop fortalt lille Jack om disse Træer og lovet at vise ham dem. Den lille Fyr, der vel havde den Opfattelse, at Gummibolte og Dukker voksede paa Træerne, gav derfor højlydt sin Skuffelse Luft, da Dick stadig ikke kunde opfylde sit Løfte.

"Tab bare ikke Humøret, min lille Ven," svarede Harris leende. "Naar vi kommer i Nærheden af Gaarden, skal du nok faa Masser af Kautschuktræer at se, og saa kan du lave dig lige saa mange Bolte, som du har Lyst til."

Men den lille Fyr var ikke saa let at stille tilfreds, "Dick har ogsaa lovet mig nogle Kolibrier, hvorfor faar jeg heller ikke dem?"

"Du skal faa dem, du skal faa dem," svarede Harris lidt utaalmodig. "Men du maa vente lidt —."

Heller ikke dette Jacks andet Ønske var i og for sig urimeligt, for det var en kendt Sag, at der ligefrem vrimlede af disse vidunderlige Lilleputfugle i disse Egne. Sydamerikas Indianere pyntede i sin Tid deres Dragter med disse Fugleverdenens Juveller, som de elskede for de pragtfulde Farvers Skyld, og som de gav de mest poetiske Navne — et nyt for hver af de halvandethundrede Arter, der findes af disse straalende smaa Skønheder. Man var for nær ved Kysten endnu, mente Harris, Kolibrierne fandtes kun inde i Landet; ved Sanct Felice f. Eks. kunde man høre og se dem sværme om hele Dagen.

"Aah, bare vi dog snart var der!" kom det som et dybt Hjertesuk fra lille Jack, og dette Ønske tiltraadtes enstemmigt af alle de andre, og førte til den Beslutning, at man kun skulde unde sig den haardest nødige Hvile undervejs.

[S. 73]

Efterhaanden som man trængte længere ind i Skoven, blev denne mindre tæt og mere vild. Ind imellem Træerne aabnede sig græsbevoksede Sletter, og hist og her skød pludselig en lille Klippe af rød Granit og Syenit, der straalede af lapis lazuli, op af Grunden. Pludselig nødtes man til at gøre en stor Omvej, idet Jordbunden foran dem var dækket af et haabløst tæt og indfiltret, uigennemtrængeligt Næt af Sarsaparilla Plantens kødfulde Rødder.

Ved Solnedgangstid beregnede de rejsende, at de havde tilbagelagt otte Mil i Dagens Løb. Det var jo et ganske pænt Resultat, og hvis hele Rejsen blot vilde forløbe lige saa let, farefrit og fornøjeligt, havde man ikke noget at beklage sig over. Men Anstrængelserne og Trætheden vilde vel nok melde sig de kommende Dage.

Man fandt et udmærket Nattekvarter under et kolossalt Mangotræ, hvis vidtspredende Løvværk dannede et Slags naturligt Lysthus, og om man foretrak det vilde man kunde finde det behageligste Natteleje blandt selve Træets Grene.

Men da de rejsende holdt deres Indtog under Træet modtoges de med en øredøvende Koncert. Det var en hel Koloni graa Papegøjer, de snakkesaligste, arrigste og mest kamplystne Asener man kunde tænke sig, som gav Selskabet denne hjertelige Velkomsthilsen.

[S. 74]

"Skyd ikke paa dem," sagde Harris hastigt til Dick, der vilde jage Plageaanderne bort med et Skud. "Det er aldrig værd at give sin Nærværelse tilkende og maaske tilkalde omstrefjende Banditter. Jo mere stilfærdigt vi rejser, des sikrere!"

Da man havde spist til Aften af de medbragte Konserves, med nogle modne Manafrugter til Dessert, begyndte man at træffe Forberedelser for Natten.

"Er det ikke bedst at vi tænder et godt Baal?" spurgte Dick.

"Nej, paa ingen Maade," svarede Harris. "Nætterne er jo ikke kølige, farlige vilde Dyr er her ingen af, og det kan — som før bemærket — aldrig være til vor Gavn at vi tiltrækker os Opmærksomhed ved at tænde Ild."

"Ja, men selv om her ikke er Løver og Tigre i Amerika, saa er her dog Jaguarer og Pantere i Guds Velsignelse," faldt pludselig Fætter Benedict ind.

"Ja, og bare de ikke æder mig," sagde Jack, alvorligt bekymret.

"Æde dig!" lo Harris; "nej, din Ven Herkules vil nok tage sig af dem. Han kan saamænd let nok kværke en med hver Haand."

Herkules var forresten i Øjeblikket optaget af en anden besværlig Forretning, den nemlig, at indfange Fætter Benedict, der lige var deserteret for at gaa paa Jagt efter Ildfluer. Disse mærkelige Insekter, der udsender et stærkt, fosforagtig blaat Lys, som gennem to Lanterner paa hver Side af Kroppen, er ellers saare sjældne i Amerika, og det kostede derfor den kæmpemæssige Neger adskilligt Bryderi at faa den begejstrede Insekthelt ført med til Lejren. Men Herkules havde kun liden Respekt for Alverdens Insekter, og derimod en alvorlig Ansvarsfølelse overfor Fætter Benedicts Sikkerhed, og han indlod sig derfor ikke paa nogen Argumentation, men hjemførte den spinkle og rasende Naturforsker omtrent paa samme Maade, som denne vilde have behandlet en af de smukke lysende Fluor.

[S. 75]

XII.

En frygtelig Afsløring.

Det er en sælsom og alt andet end vellydende Morgenkoncert, der fra en af Sydens Urskove stiger op imod den opgaaende Sol. Den er sammensat af Grynten, Hylen, Skrigen, Piben og Gøen, og synes at komme snarere fra Helvede end fra Jorden, saa fantastisk rædselsfuld er den.

Det er Aberne, der er de udførende. Den lille Marikina-Abe med dens forskelligt farvede Ansigt, den graa Mono, Sapajuen med den lange Haardusk ned for Øjnene, Guariba-Aben med det djævelsk nederdrægtige Ansigt og med den lange Hale strittende i Vejret, og mange, mange andre.

Ved den første Solstraale vaagner Familiernes ældste Medlemmer og opløfter et ynkeligt Bas-Hyl over at skulle staa op, senere stemmer de unge i med deres lysere Stemmer i Tenor, Alt og Baryton, og snart er Koret komplet. Men denne Morgen hilste end ikke en eneste Stemme Solens Komme. Aberne maatte have sovet over sig eller have tabt Stemmen, for Skoven var og blev tavs. Hvis Dick Sand og hans Følgesvende havde kendt Abernes Sædvaner, vilde denne Tavshed have forbavset dem ikke lidt, men nu vaagnede de, en efter en, styrkede, friske og ubekymrede.

[S. 76]

Nattelejr i Urskoven.

Men en anden Ting vakte dog Dicks Opmærksomhed, da man, efter et hastigt Morgenmaaltid, atter var paa Marschen. Man befandt sig jo efter Harris Opgivende i Pampaen. Men Pampaen er et Ord af Quichna Sproget og betyder Slette, og han havde lært, at disse Sletter skulde have et ret trøsteløst Udseende; Sandørkner uden Træer eller Vandløb, men i Regntiden bevoksede med Kæmpe-Tidsler og andre tornede Planter, der kunde danne et ret uigennemtrængeligt Vildnis. Dog hvor forskelligt fra dette trøsteløse Billede var Landskabet, som de nu gennemvandrede. Skoven strakte sig i stadig samme rige og frodige Storhed foran dem. Det var dog mærkværdigt, at han aldrig havde hørt dette herlige Atacamas-Plateau omtale.

Det laa ikke for Dick at beholde sine Jagttagelser for sig selv, og han lod dem da ogsaa straks gaa videre til Harris.

"Det er meget naturligt at De bliver forbavset over hvad De ser," svarede Føreren. "Jeg, der dog vidste Besked om denne mærkelige Skovstrækning lige ved Randen af Pampas-Sletten, blev selv overrasket over dens frodige Karakter. Den er komplet forskellig fra hvad De vil finde paa den anden Side af Andesbjergene."

[S. 78]

"De mener da vel ikke, at vi skal over Andesbjergene," spurgte Dick bestyrtet.

"Nej, nej, vær bare rolig," svarede Harris med et Smil. "Det vilde dog være en lovlige vovelig Sag for os at give os i Lag med. Vort Bestemmelsessted, Sanct Felice, ligger paa denne Side af Bjærgene, og for at naa det, behøver vi ikke at forlade Plateauet, der langsomt hæver sig til omtrent 1500 Fod i det højeste."

"Og De er stadig ikke bange for at fare vild?"

"Nej, min Ven, ikke en Smule. Jeg er saa vant til at rejse, at jeg kan spore den rette Vej ved et tusinde smaa Tegn, Træernes Vækst, Bladenes Stilling, Jordbundens Beskaffenhed og meget andet, som De slet ikke vil lægge Mærke til. Nej, vær De blot rolig, jeg skal nok klare alle Skær."

Harris talte altid, naar Dick kom til ham med sine Ængstelser, saa frejdigt og beroligende, at den unge Mand, selv om han ikke ganske kunde overvinde sine bange Anelser, dog maatte indrømme, at disse syntes at være ret ubegrundede.

Ni Dage forløb uden at noget særligt hændte. Man tilbagelagde kun en otte—ni Mil daglig, sov godt og spiste rigeligt; og om man end begyndte at blive lidt trætte, var der dog ikke noget at udsætte paa Almenbefindendet hos Turens Deltagere. Kun lille Jack, der var kommet saa godt til Kræfter under Sørejsen, begyndte at hænge lidt med Hovedet. Han havde jo ogsaa haft sine Skuffelser undervejs. Først var det Gummitræerne man narrede ham for, senere Kolibrierne og nu — de dejlige Papegøjer. Hvor blev de nu af, de smaa grønne, Araerne med det nøgne Ansigt, de pragtfulde Farver og lange spidse Haler, og Camindeerne, de rigt farvestraalende, snadrende Fugle, hvis Fødder aldrig berører Jorden, alle de vidunderlige, begavede Dyr, som man havde lovet at vise ham og som hørte hjemme netop i disse Skove. Hvor blev de af?

[S. 79]

Han saa kun de evindelige graa Jakoer, hvis irriterende Skrig forfulgte dem overalt.

Man var nu — den 16. April — naaet omtrent 100 Mil ind i Landet, og Sanct Felice maatte efter Harris Udsagn altsaa nu være kun tyve Mil borte. Inden endnu to Døgns Forløb vilde det foreløbige Maal være naaet, og man havde atter Tag over Hovedet og kunde unde de trætte Lemmer en højst fornøden Hvile.

Endnu havde man ikke truffet et eneste menneskeligt Væsen, og Dick Sand kunde ikke lade være med i sit stille Sind at forbande det Uheld der havde ladet dem strande netop paa et saa øde Sted af Kysten, at der ikke var en Landsby, en Plantage eller Hytte i saa lang en Afstand.

Traf man end ikke paa Mennesker, saa begyndte til Gengæld Skoven nu mere og mere at befolkes af alle Slags Firfødede. En Dag fik Dick saaledes pludselig Øje paa en lille Flok lette og nydelige, røde Gazeller, der i gratiøse Spring foer forbi, som en Ildsky igennem det høje Græs. Og senere, samme Dag, saa han en tre fire store Dyr, som ikke hundrede Alen borte foer fra en Aabning ind i Skovens Krat.

Dick kastede Geværret til Kinden.

[S. 80]

"Skyd ikke, skyd ikke!" raabte Harris og slog i det samme til Riflen saa Skuddet forfejlede sit Maal.

Dick saa Amerikaneren fast og forskende ind i Øjnene og sagde:

"Men det var jo Girafer!"

"Girafer?" udbød Fru Weldon, "det er umuligt, Dick; der er ingen Girafer i Amerika."

"Nej, naturligvis," svarede Harris; "det var ikke Girafer — — det var Strudser, De saa."

"Strudser med fire Ben, det tager De vist fejl i," svarede Dick. Hans Øjne mødte Fru Weldons med Spørgsmaalet, "hvad mener De?"

"Ja, mig forekom det rigtignok ogsaa, at det var store firbenede Dyr," bemærkede Fru Weldon.

Harris lo hjærteligt. "Det er en ganske pudsig Fejltagelse. Firbenede Strudser! Nej, Sagen er, at de to Slags Dyr virkelig har en Del Lighed med hinanden, de lange Halse, den korte puklede Krop; og i en hastig Forbifart kan man saamænd godt tage Fejl. At dette har været Tilfældet her, er jo utvivlsomt, da der, som sagt ikke findes Girafer her i Landet."

Fru Weldon lod sig stille tilfreds med denne Forklaring, men Dick følte sig ikke rigtig overbevist.

Allerede den næste Dag vakttes en Tvivl hos ham, om ogsaa alt virkelig forholdt sig som Harris sagde. Da lille Jack havde haft lidt Feber om Natten, spurgte den omhyggelige unge Leder, Harris, om man ikke netop befandt sig i den Landsdel, hvor Quinquinas Træerne hører hjemme, de Træer, af hvis Bark der fremstilles feberstillende Piller. "Det undrer mig, at vi endnu ikke har set et eneste af dem," sluttede han.

"Aah jo, — jeg kender dem nok," svarede Harris tøvende. "Men Grunden til, at vi ikke har set disse Træer er den, at de aldrig vokser i Grupper, men spredt og enkeltvis rundt om i Skovene. De Indfødte indsamler kun Barken om Efteraaret, da de saa let kan kende disse Træer fra de andre derved, at de har stedse grønne Blade."

[S. 81]

Man maatte nu være kun seks Mil fra Maalet og den lille Trup gjorde Holdt og traf for sidste Gang Forberedelser for Natten. Alle var trætte og sov hurtigt ind, kun Dick holdtes vaagen af en stadig mere knugende Mistanke, som han dog ikke turde betro til nogen.

Pludselig vækkedes de sovende af et Skrig.

"Hvad er der paa Færde?" skreg alle i Munden paa hinanden.

"Jeg er stukket, bidt; det er mig!" svarede Fætter Benedict. "Det er et Insekt!"

"Ikke andet," udbrød Harris, "saa mas det Insekt — en Moskito vel sagtens — og lad os have Ro!"

"Mase et Insekt!" svarede Fætter Benedict forarget. "Forresten er det ikke nogen Moskito, — det er — det er —."

Dick havde tændt den lille Lygte og lyste for den ivrige Naturforsker.

"Det er — du gode Gud! Det er en glimrende — Opdagelse."

Den skikkelige Fyr var vild af Henrykkelse.

"Det er — en Tetseflue! Det er storartet. Jeg er den første, som har haft den Lykke at finde den her i Amerika. Man har aldrig troet at den fandtes her." [S. 82]

Dick Sand turde ikke spørge Fætter Benedict hvor denne mærkværdige Flue da hørte hjemme.

Men han anede det. Og han lukkede ikke et Øje Resten af Natten.

Saa gryede da Morgen den 18. April, den Dag paa hvilken Rejsen skulde være tilendebragt.

Og det var ogsaa paa Tiden. De tolv Dages Rejse, og de tolv Nætter under aaben Himmel havde taget stærkt paa Fru Weldons Kræfter, og endnu værre stod det til med lille Jack, der saa syg og afkræftet ud.

De andre havde ikke lidt synderligt ved Turens Strabadser, særlig syntes intet at bide paa Harris, der stadig var lige udholdende og ihærdig.

Dick fandt dog, at Amerikaneren blev mere tankefuld og adspredt i de senere Dage alt som man kom nærmere til hans Broders Ejendom. Og det modsatte havde dog været naturligere. Dicks Mistanke voksede og han holdt et aarvaagent Øje fæstet paa deres Vejviser.

Denne havde vel en Følelse af, at han blev mistænkt, for han blev mere og mere tavs og tilbageholdende overfor sin "unge Ven".

De seks Mil, som man om Morgen endnu havde at tilbagelægge, syntes aldrig at faa Ende, ialfald sporede man intet som helst, der kunde tyde paa Nærheden af en stor Farm. Men Harris vedblev at gaa fremad, udforskende Skovens Tykning foran sig og til Siderne, bestemt og rolig. Og Dick tumlede med sine fortvivlede Tanker, med en Frygt, der næsten var Vished, og saa frygtelig, at han ikke turde betro den til et Menneske. [S. 83]

Hen paa Eftermiddagen fandt den gamle Tom en Genstand, der blinkede i Græsset, og bragte den til Dick. Det var en Kniv af en særegen Form, bred og krum, med et raat tilskaaret Elfenbenskæfte.

"Der maa være Indfødte i Nærheden," sagde Dick til Harris og viste ham Fundet.

"Det kan se ud til det," svarede Harris, "men alligevel ..."

"Men? — — De har da ikke alligevel taget fejl af Vejen?" spurgte Dick med et betydende Blik.

"Nej, det vil jeg ikke sige," svarede Harris undvigende, "men det kunde jo ske at jeg, ved at vælge denne Genvej igennem Skoven, kunde være kommet et Par Mil bort fra den lige Vej. Det var maaske bedst om jeg gik lidt i Forvejen, for mulig at finde — —."

"Nej, De maa ikke forlade os her," udbrød Dick bestemt, "lad os ikke skilles!"

"Som De vil," svarede Harris med et Skuldertræk. "Men i Mulm og Mørke kan jeg dog ikke føre Dem."

"Lad os saa hellere gøre Holdt," svarede Dick Sand. "Og saa begive os afsted saa snart det bliver lyst igen. Der er jo dog kun et Par Timers Vej tilbage."

Man gav sig altsaa til at søge den sidste Hvileplads, da gamle Tom pludselig standsede som fastnaglet under et mægtigt Træ, og udbrød:

"Se her, Hr. Dick, se her!"

"Hvad er det dog, Tom?"

"Der — der, se paa Træerne! de er oversprøjtede med Blod — — — og der — der paa Jorden — afhuggede Hænder — — — og Lænker — —." [S. 84]

Dick foer hen til ham. Han greb krampagtig den gamle Neger om Armen. "Hys ikke et Ord," hviskede han, "ti for Guds Skyld stille!"

Der laa de paa Jorden; afhuggede Hænder, blodige og endnu forbundne med Lænker, nogle itubrudte Aag — —.

Fru Weldon havde heldigvis ikke set dette skrækkelige Fund, men Harris havde bemærket den uhyggelige Scene, og hans Ansigt bar tydelige Spor deraf, ligblegt og vildt, som det var.

Dingo, der stadig luskede Dick i Hælene, gøede som rasende, medens den gamle Neger stod som

forhekset ved Synet af disse Lænker og Aag. Hans Hænder knyttedes og hans Læber mumlede usammenhængende Ord:

"Lænker! Gafler — — husker det endnu — dengang — for længe siden — —." Det var som om gamle mørke Minder steg op i hans Sjæl og trængte sig frem i Ord — ubevidst, imod hans Vilje.

"Ti stille med dette," bad Dick indtrængende, "for Fru Weldons Skyld!" Og han førte den gamle Negerslave bort.

Man valgte en anden Lejrplads og kastede sig ned for at sove. Mørket faldt hurtigt paa. Himlen dækkedes af sorte, tætte Skyer, der nu og da splittedes af et knitrende Lyn. Hverken Dick eller Tom tænkte paa at sove — de var jo fælles om en Hemmelighed, der i al sin Frygtelighed nok skulde holde dem vaagen.

Der rasede og stormede i Dicks Indre et ubetvingeligt Raseri imod den Mand, der havde benyttet sig af deres hjælpeløse Stilling og ført dem længere og længere ind i dette forbandede Land. [S. 85]

Ude af Stand til at beherske sig længere greb Dick en Kniv og styrtede hen til Harris Leje.

Manden var forsvundet og hans Hest ogsaa.

Dick sank sammen. Forræderiet stod saa fortvivlende klart for ham. Det var ikke paa Amerikas Kyst, at "Pilgrim" var strandet. Kompasset havde narret ham, og Stormen havde ført Skibet rundt om Kap Horn, og med den dobbelte Hastighed af den han havde regnet med drevet det imod — Afrika. De var altsaa hverken i Bolivias Pampas eller i Atacamas Plateau. Dette forklarede, at de hverken fandt Kautschuktræer eller Quinquinatræer, det beviste, at det ikke var Strudser, men Girafer, de havde set. Og endelig Fundet af den frygtede Tetseflue og de rædselsfulde Slavehandelens Redskaber, Lænkerne og Aagene, og de ulykkelige Ofres afhuggede Lemmer.

Som et Lyn slog det ned i ham: Harris og Negro maatte være sammensvorne.

Og de var deres Ofre —.

Hjælpeløse, trætte, vejvilde Mennesker, i Mellemafrika; Menneskehandelens, Slavejagten Land!

XIII.

[S. 86]

I det mørke Fastland.

I Aaret 1820 erklærede de forenede Stater i Amerika — og fire Aar efter England — Slavehandel for en Forbrydelse, der dømtes lig med Mord, og dem der gjorde sig skyldig deri blev skarpt forfulgte og idømtes Dødsstraf. Frankrig tiltraadte ogsaa denne Traktat, men Sydstaterne i Amerika og de spanske og portugisiske Kolonier vilde ikke gribe til saa kraftige Forholdsregler for at modvirke Slavehandelen. Der tilførtes derfor stadig disse Provinser ny Ladninger af sorte, der, fordi de bedre kunde taale det tropiske Klima end de hvide Arbejdere, var Kolonisterne til uvurderlig Nytte.

Senere, i Aaret 1838, frigav England ved Lov alle Negerslaver i de britiske Kolonier — ialt 670,000 — og ti Aar efter fulgte Frankrig Englands lysende Eksempel og gjorde 260,000 Slaver i sine Kolonier til fri Mænd. I Nordamerika vandt Humaniteten først Sejr efter Krigen imellem Nord- og Sydstaterne, Aar 1859, og det afskyvækkende Køb og Salg af Mennesker ophørte endelig ogsaa der.

Men paa den Tid da disse Hændelser foregaar, i 1873, drives endnu Karavaner af ulykkelige sorte fra det Indre af Afrika til den portugisiske Koloni Angola, eller imod Øst til Mozambik.

En stor Del af disse Fanger dør undervejs, og dem, der overlever Transporten sendes videre til Cuba, Madagaskar eller til de arabiske og tyrkiske Provinser i Asien, til Mekka og Massata. De engelske og franske Krydsere gør hvad de kan for at standse denne Trafik og jager Transportskibene, men det er saa godt som ugørligt for dem at holde Kontrol med Trafiken paa disse udstrakte Kyster. [S. 87]

Slavehandlere driver endnu deres umenneskelig oprørende Forretning i stor Stil paa vor Fortællings Tid. Man anslaaer Antallet af Fanger som, efter de forfærdelige Menneskejagter i det indre, drives ud til Afskibningsstederne, til ikke mindre end 80,000; og mange Gange dette Antal omkommer under Marchen til Kysten, idet de bukkes under for Sygdom, slet Næring, Pinsler og Strabadser; falder som Ofre for vilde Dyr, for giftige Insekters Stik eller for Feberen i de usunde Sumpegne.

Man vil nu bedre forstaa med hvilken Rædsel Dick gjorde sig den Tanke klar, at de befandt sig i Afrika, Slavehandlernes, Menneskejagtenes Land.

"Pilgrim" var strandet paa Kysten af Angola-Provinzen paa Afrikas Vestkyst; en Landstrækning som dengang kun var lidet kendt undtagen som et af Centrene for Slavehandelen, som foregik ved store Markeder, der afholdtes ved Bihi, Cassanga og Kazunde. Dette vidste Dick, men heller ikke mere. Han havde læst nogle Beretninger af Missionærer fra dette Rædslernes Land, og han kendte Livingstones Beskrivelse af hans Rejse til den øvre Zambese; hvori han fortæller om det store Slavemarked besøgte og om de Rædselsgerninger, der blev begaaet i dette Land, hvor

Slavepisen endnu regerede.

Her, mere end hundrede Mil fra Kysten, var altsaa en femtenaarig Dreng Anfører for en lille Flok, en svag Kvinde med et sygt lille Barn, og fem Negre som vilde blive et sikkert Bytte for den første den bedste Slavehandlers Agent, som de traf paa. Denne haabløse Stilling vilde have bragt en stærkere Natur end hans til Fortvivlelse.

[S. 88]

Dagen efter denne for Dick saa frygtelige Nat mødtes to Mænd ved Foden af et kæmpemæssigt Banantræ, der voksede ved en lille, mumlende Bæk, hvis Bredder var dækkede af høje Papyrusplanter. Stedet var næppe en Mil fjernt fra den lille Floks sidste Lejrplads, og de to Mænd var Harris og — Negoro.

"Kunde du virkelig ikke faa narret den tossede Dreng, Dick Sand, længere ind i dette gemytlige Land?" spurgte Negoro.

"Umuligt, Kammerat," svarede Harris, "og det holdt endda haardt at faa ham ført saa langt bort fra Kysten. I de sidste Dage stod hans Mistanke til mig i lys Lue."

"Satans ogsaa, med den Knægt!" bandede Negoro. "Havde vi blot haft dem endnu et hundrede Mil længere inde i Landet, saa — —. Men de skal ikke slippe fra os alligevel!"

"Ja, bare og bare! Men den gik nu ikke længere, forstaar du. Jeg kunde jo tydelig mærke paa min unge Ven, at han havde den inderligste Lyst til at sende mig en Kugle i Livet ved første Lejlighed. Og den Slags Konfekt kan min Mave nu engang ikke fordøje. Saa stak jeg hellere af imedens Legen var god."

"Hm, hm," brummede Negoro. "Ja, jeg har ogsaa et lille Mellemværende med Fyren."

"Naa, i Begyndelsen gik alt jo godt nok," fortsatte Amerikaneren. "De gik gladelig ind paa at Landet her var Bolivia, og at de befandt sig i Atacama-Skoven, som du ved jeg engang har berejst. Men saa begyndte jo den lille Skrighals at raabe paa Gummitræer og Kolibrier, og hans Moder vilde endelig have Chinin til at kurere ham med, og Idiotten Benedict vaasede om sine Insekter — — — saa kunde jeg ikke hitte paa flere Udflugter. En skønne Dag maatte jeg bande paa, at Giraffer gik paa to Ben og var Strudse — den Dosis var næsten for stærk for den gode Dick. Og da saa endelig, i Gaar, den gamle Slave var ved at besvime over nogle Lænker og afhuggede Hænder, efterladt af flygtede Fanger, saa var Bægeret fuldt, og jeg fandt det raadeligst at sætte mig paa Hesten og gøre mig usynlig."

[S. 89]

"Det kan nok være at det var det sikreste," mente Negoro.

"Det var det! Og det havde været sikrere for dig om du havde holdt dig i lidt længere Afstand fra din Ven, Dingo; den synes ikke at sætte særlig Pris paa dig, den snusede og den gøede og havde aabenbart Færten af, at du var i Farvandet. Hvad har du haft med den Hund at gøre?"

"Den skal snart faa en Kugle igennem Hovedet, skal den," svarede Negoro, irriteret af Amerikanerens Spørgsmaal.

"All right, Kammerat," lo Harris, "dine Rejser har ikke forandret din elskelige Natur, ser jeg. Men fortæl mig nu, hvad du har taget dig til i de to Aar, siden vi skiltes. Det var jo fornøjeligt, pludselig og uventet at træffe dig her med et helt Selskab, som du saa venligt overdrog mig at føre ind i dette saakaldte Bolivia. Siden den Dag da du overtog Kommandoen over en Slavetransport, tilhørende vor fælles Ven og Herre, den gamle Alvez, og drog afsted fra Cassange, har jeg jo ikke hørt Spor til eller om dig. Var der ikke noget med at I blev opsnappet af en engelsk Krydser? Og var du ikke betænkelig nær ved at blive hængt?"

[S. 90]

"Jo, jeg var ikke langt fra det."

"Ja, ja, min Ven, du bliver det nok en anden Gang," trøstede Amerikaneren. "Mænd af vor Profession kan ikke vente at faa Lov at dø af Alderdom. Men var det nu en Englænder, der nappede jer?"

"Nej, en Portugiser."

"Før du var blevet af med Ladningen?"

Negoro betænkte sig lidt før han svarede.

"Nej, efter. De pokkers Portugisere har forandret Taktik. Før drev de selv Forretningen og tog Fortjenesten, men nu er de blevet saa nøjeregnende, som bare Pokker. Derfor snuppede de mig og dømte mig til at ende mine Dage i Tugthuset i St. Paul."

"Det var som Fanden!" udbrød Harris. "Saa var det da hundrede Gange bedre at blive hængt."

"Naa, det vil jeg dog ikke paastaa," svarede Negoro, "for da jeg havde været en fjorten Dages Tid i Galleyerne, fik jeg Held til at fordufte og slap over i en engelsk Damper, der gik til Ny-Zeeland. Jeg havde stuvet mig selv ned i Lasten imellem en Vandtønde og en Kasse Konserves, og skønt det var et noget ubekvemt Kvarter, foretrak jeg at blive i mit Skjulested under hele Rejsen, frem for at vise mig for Mandskabet og maaske risikere at blive afleveret til Politiet i den første Havn. Det var jo ingen Lystrejse, forstaar du, men Kosten bjergede jeg dog heldigvis af Lasten, og min Hals frelste jeg ogsaa."

[S. 91]

"Men hvordan gik det saa videre?" spurgte Harris.

"Ja, jeg spekulerede naturligvis kun paa at komme her til igen, og optage den gamle Haandtering, men i halvandet Aar — — —."

Negoro standsede pludselig sin Beretning og greb Harris i Armen.

"Hys!" hviskede han, "hører du ikke noget — — — der i Sivene?"

Øjeblikkelig var de begge paa Benene, Harris med Bøssen i Haanden, og de saa forskende rundt om sig, spændt lyttende efter enhver Lyd.

"Det var ingen Ting," sagde endelig Harris. "Maaske var det Vandets Rislen, eller et eller andet Dyr — —. Du er bare afvant med Skovens Lyde. Gaa nu bare videre og lad mig høre Resten af Historien, saa skal vi bagefter snakke om Fremtiden."

"Naa — ja, — jeg stod altsaa i Auckland i Ny Zeeland uden en Skilling i Lommen, og i halvandet Aar maatte jeg slide og slæbe som en Sjover og tage fat i alt muligt for at holde Livet," fortsatte Negoro.

"Stakkels Djævel!" indskød Amerikaneren. "Du maatte ligefrem arbejde som en sølle, ærlig Daglejer."

"Det maatte jeg; men endelig fik jeg Kig paa 'Pilgrim' — det Skib, som jeg kom med, ved du — og da Kaptajnen netop manglede en Kok, meldte jeg mig og fik Pladsen. Jeg har jo været anden Styrmand om Bord paa et Slaveskib, og klarede mig derfor stolt — naar jeg selv skal sige det." [S. 92]

"Ja, jeg har jo hørt lidt om den Rejse af min unge Ven, Dick Sand; men jeg forstaar Fanden ikke, hvordan I kom hertil?"

"Nej, det gør Dick nok heller ikke," svarede Negoro med et selvtilfreds Grin. "Men jeg skal klare Begreberne for dig, og saa kan du jo lade din Visdom gaa videre til 'din unge Ven'."

"All right, lad os bare høre."

"Ser du, 'Pilgrim' skulde altsaa til Valparaiso, men jeg vilde ikke have været med længere end til Chile; saa var jeg da altid saa meget som Halvvejen til Angola. Men tre Uger efter, at vi havde forladt Auckland, druknede Kaptajnen og hele hans Mandskab under Jagten paa en Hval, og jeg og Letmatrosen Dick var nu de eneste Søfolk om Bord."

"Saa tog du vel Kommandoen over Skibet?" udbrød Harris.

"Nej, jeg foretrak at arbejde i det skjulte, fremfor maaske at faa fem stærke Negertampe og Dick paa Halsen. De havde ikke rigtig Fidus til mig, nemlig. Saa biksede jeg lidt med Kompasserne, Loggen gik tilbunds og en meget velkommen Storm hjalp til at fremme mine Planer. Drengen begreb ikke et Muk af det hele og styrede gladelig efter det misvisende Kompas, indtil en Orkan drev os imod Nordost lige til det Sted her i Afrika, hvor jeg helst vilde lande. Ser du, i hele den Historie er der ikke Spor af Tilfældighed; men et Tilfælde — og et meget behageligt ovenikøbet — var det jo at jeg traf dig her."

"Ja, det var jo rigtig fornøjeligt at jeg kunde hjælpe dig at faa disse brave Folk lidt nærmere til vor Station," svarede Harris. "Det er saamænd gaaet udmærket lige til nu, men nu ved de imidlertid, hvor de er, og hvad skal vi nu gøre med dem?" [S. 93]

"Det skal du nok faa at vide; men fortæl mig først, hvordan det gaar vor gamle Herre og Mester, Alvez?"

"Aah, den gamle Slyngel har det s'gu udmærket," svarede Harris, "og han bliver nok glad over at se dig igen."

"Er han paa Markedet i Bihe?"

"Nej, han har opholdt sig i sin Lejr i Kazonnde i det sidste Aars Tid."

"Og hvordan gaar det med Forretningen?"

"Saa la la, det bliver mere og mere besværligt her paa Kysten. Der er Slaver nok i Barakkerne, som vi venter paa at faa udskibet til de spanske Kolonier, men det kniber svært at faa dem sejlet derover. De portugisiske Myndigheder paa den ene Side og de engelske Krydser-Fartøjer paa den anden — de generer Udførslen og gør det vel snart af med hele Forretningen her. Længere Syd paa, nede ved Mossamedes er snart det eneste Sted, hvor man kan slippe af med de sorte. At føre Karavanerne igennem Benguela eller Loande lader sig heller ikke gøre; hverken Guvernørerne eller Underguvernørerne tør tage imod Bestikelser mere. Gamle Alvez tænker derfor paa at gaa i den anden Retning, til Nyangve og Tanganyika, hvor han kan faa tiltusket sig Slaver og Elfenben. Og endnu gør han jo gode Forretninger paa Øvre Ægypten og Mozambik, der forsyner hele Madagaskar med sorte. Men, som sagt, det hele er paa Retur," endte Harris sin modbydelige "Handelsberetning" med et Suk. [S. 94]

"Naa, det holder vel i vor Tid," opmuntrede Negoro.

"Kan jo være. Men hvad vil du saa stille op med dine Venner?"

"Dele dem i to, Faarene og Bukkene! Faarene skal sælges, Bukkene — — —." Negoro endte ikke Sætningen, men Udtrykket i hans Ansigt lod ingen Tvivl tilbage om hans nedrige Hensigt.

"Det er altsaa de sorte, som skal sælges," bemærkede Harris. "Den gamle Tom er ikke meget værd, men de andre raske arbejdsvante Karle vil nok give os en god Skilling paa Markedet i Kazonnde. Men fandt du forresten ingen Kontanter om Bord paa 'Pilgrim'?"

"Et Par hundrede Dollars var alt hvad jeg fik Fingre i," svarede Negoro skødesløst. "Men hvor kan vi faa afleveret Fangerne?"

"Lige her i Nærheden — blot en halv Snes Mil borte træffer vi paa en Slavetransport, under Anførsel af Araberen Ibn Hamish. Den skal jeg selv støde til, og hvis vi bare kan faa Dick og hans Trop til at drage afsted i den Retning, saa er der Opsynsmænd nok at sende ud og fange dem. Og jeg antager, at min unge Ven er fornuftig nok til ikke at vilde forsøge at finde samme Vej tilbage til Kysten, som den vi er kommen af; han vilde naturligvis bare fare vild og dø af Sult. Derimod vil han nok se at finde Floden og saa følge dens Løb ud til Havet. Det er hans eneste Udvej, — men heldigvis fører hans Vej ham da netop lige i Armene paa vor Karavane. Og saa har vi — — —." [S. 95]

Amerikaneren blev her pludselig afbrudt af samme Lyd, der allerede en Gang havde opskræmmet dem, en Hvislen i Sivene. Saa lød en dump Gøen. En Hund sprang ud af Sivene.

"Dingo!" udbrød Harris.

"Forbandede Dyr," raabte Negoro. Han greb Kammeratens Bøsse, kastede den til Kinden og gav Ild i det Øjeblik, Dyret var i Spring imod ham. Et Smærtenshyl lød, og Hunden sank om i Sivene.

De to Venner forsvandt ind i Skoven, paa Vej imod Coanza.

XIV.

Afsted igen.

Afrika! Afrika! genlød det atter og atter i Dicks Tanker Natten efter den frygtelige Opdagelse af Harris Forræderi.

Lidt efter lidt fandt han i de søvnløse Timers triste Overvejelser Traaden i det lumske Anslag, som de alle var blevet Ofre for. Han forstod, at Negoro og Harris havde arbejdet sammen, imod et fælles Maal, Negoro for at tage en personlig Hævn over ham, Dick, Harris for at sælge Negrene som Slaver. Men Fru Weldon, Fætter Benedict og lille Jack — hvad var Uslingernes Plan med dem?

Saa stod de altsaa nu — istedet for at være nær Hjemmet og dets kære — midt i Afrikas farligste Egn, omgivet af Rædsler, hundrede Gange værre end alt det, de allerede havde gennemgaaet. Men Dick lod ikke sin Tanke længe dvæle ved de nuværende fortvivlede Forhold; hans ukuelige Ungdomsmod, hans Følelse af Ansvar overfor dem, som havde betroet deres Skæbne i hans Hænder, sejrede snart over den øjeblikkelige Modløshed. De maatte frelses, og det kunde kun ske ved at man uopholdelig brød op fra dette Lejrsted, for at unddrage sig et muligt Angreb af Harris og hans Folk. Man maatte da søge at finde den Flod, som havde sit Udløb der hvor de var strandede, og følge den tilbage i Haab om, at træffe paa en eller anden portugisisk Handelsplads eller Plantage. Om ikke før, saa mente han sikkert at han, naar de var kommet tilbage til Kysten, ved at drage imod Syd vilde kunne naa en lille Udskepningshavn. [S. 96]

Saaledes var Dicks simple og fornuftige Plan, som han tidlig den næste Morgen meddelte Fru Weldon. Han fortav dog for hende, som for alle de andre med Undtagelse af hans Medvinder i den foregaaende Aftens Opdagelse, Tom, at man ikke var i Bolivia. Han kunde ikke, turde ikke se sin Velgørerindes Fortvivlelse, naar hun erfarede den hele frygtelige Sandhed. Han fortalte derfor kun ganske kort, at han havde opdaget, at Harris havde været en Forræder, der sandsynligvis i Forbindelse med Negoro havde ført dem ind i den vejløse Skov for der at overlade dem til deres Skæbne — uhyggelig som den let kunde være blevet, hvis han havde faaet ført dem længere bort fra Kysten.

Ved en Undersøgelse af den nærmeste Del af Skoven fandt Dick en lille Bæk med rødligt, jærnholdigt Vand, som sikkert maatte falde ud i den Flod, de søgte. Han bestemte sig da til at følge dens Løb, og efter nøje at have undersøgt Vaabnene og pakket Resten af Fødevarerne sammen, begav man sig straks afsted. [S. 97]

"Giv mig Jack," sagde den skikkelige Kæmpe, Herkules, "naar jeg ikke har noget at bære paa bliver jeg træt."

Med den endnu sovende Dreng i sine Arme skridtede han afsted i Spidsen for den lille haardt prøvede Trop.

Pludselig standsede Dick med Udbrudet: "Dingo!"

"Ja, hvor er Dingo?" sagde Herkules og opløftede sin vældige Røst: "Dingo, Dingo!"

Man lyttede spændt, men ingen Gøen naaede deres Øren.

"Dingo, Dingo."

Kun Tavshed til Svar.

"Den er maaske paa Spor efter sin Fjende, Negro," mente Fru Weldon.

"Ja, maaske," svarede Dick, og i Tankerne tilføjede han, "og maaske ligger den død et eller andet Sted med en Kugle i Livet."

"Men det kloge Dyr finder nok vort Spor, og følger det indtil den naar os," bemærkede Herkules.

"I al Fald tør vi ikke vente paa Hunden," sluttede Dick Samtalen, "vi maa afsted."

Vandringen besværliggjordes en Del af den frodige Plantevækst, særlig Lianernes sammenfiltrede Masser, der maatte hugges bort med Øksen, sinkede Marschen meget, og en Art Vinranker, besatte med stive Torne, der kryber langs Jorden, forvoldte de Vandrende meget Besvær. Man naaede derfor ogsaa kun tre Mil frem inden Middag. Harris og Negro havde man ikke set noget til, og heller ikke Dingo havde vist sig. Man satte sig til Hvile i et Bambuskrat og holdt Maaltid. Fru Weldon sad trist og nedbøjet med sin svage lille Søn paa sit Skød; for første Gang paa hele Rejsen syntes hun at tabe Modet og Troen paa en lykkelig Udgang af alle Trængsler.

[S. 98]

"De maa virkelig spise, Fru Weldon," trængte Dick ind paa hende. "Hvordan skal det dog gaa os alle, hvis Kræfterne svigter Dem. Jack bliver nok bedre saa snart vi naar den friske Flod, der skal føre os tilbage til Kysten. De maa ikke fortvivle; alt bliver nok snart godt, og vi naar sikkert i god Behold hjem fra denne eventyrlige Rejse. Men nu maa vi snart bryde op igen."

Man fulgte stadig Bækkens Løb, der ud paa Eftermiddagen førte de udholdende Vandrere ud af Skovens Tykning til en moradsig Slette, bevokset med Bambusrør, saa højt at selv ikke Herkules kunde se over dem, og i Bunden dækket med et blødt Mostæppe. Dick Sand kom med Ængstelse til at tænke paa, at han i Livingstones Bog havde læst, at den uforfærdede Opdagelsesrejsende ofte var blevet siddende i disse forræderiske Sumpe.

"Vær endelig forsigtig, mine Venner," advarede han, "prøv først Bunden inden I træder til."

Tom undrede sig over, at Grunden kunde være saa fugtig, da det dog ikke havde regnet i den sidste Tid. "Men efter Himlens Udseende at dømme, lader den næppe vente længe paa sig, det ser ud til, at vi skal faa et ordentligt Uvejr," sluttede han sine Betragtninger.

[S. 99]

"Saa meget mere Grund er der for os til at skynde os at komme over disse Sumpe, før det gaar løs. Herkules tager nok igen Jack paa Skuldrene, Bat og Austin maa holde sig i Nærheden af Fru Weldon for at hjælpe hende, hvis det gøres nødig, og De, Hr. Benedict — — De maa minsanten passe paa Dem selv. Hvad er der — hvad gaar der dog af Dem?"

"Jeg synker i!" hylede den uheldige Insektjæger. Og virkelig forsvandt han langsomt, som opslugtes han af Jorden. Han var spankuleret op paa en Slags Myr, der som en Falddør gav efter og lod ham synke i til midt paa Livet. Ved en kraftig Haandsrækning fik man ham halet op igen, men et bedrøveligt Syn frembød han, bedækket med seigt, stinkende Dynd.

Ved fem-Tiden begyndte endelig Bunden at blive fastere, men endnu kunde man mærke, at Jorden var mættet med Fugtighed, hvad der kunde tyde paa, at Floden ikke var langt borte. Fjerne Lyn begyndte nu at flænge de mørke Stormskyer, og Tordenen hørtes som en dæmpet Brummen. Et af de saa frygtelige afrikanske Uvejr var ifærd med at bryde løs; de Uvejr, som opriver Kæmpetræer, hvis Lyn antænder Pampaerne, og hvis Regn oversvømmer hele Landstrækninger. Paa Sletten turde man derfor ikke blive, men hvor skulde man søge Ly? Imod Nord aftegnede nogle lave Høje sig imod Himlens underste lysere Stribe, dem maatte man søge at naa. Kunde de end ikke give Ly imod Uvejret, saa kunde man dog maaske opnaa at være i Sikkerhed for Oversvømmelsen paa Højdernes Toppe.

[S. 100]

"Videre, videre!" opmuntrede Dick, "endnu kun tre Mil, saa er vi ovenpaa — bogstavelig talt."

Men Uvejret var dog hurtigere end de. Skyerne sank lavere og lavere og dækkede snart hele Himlen med sit sorte Tæppe. Det blev snart bælgmørkt skønt Klokken kun var omtrent seks. Røde og blaa Lyn skar sine Striber paa kryds og tværs igennem Mørket, som et lysende Ildvæv under Himlens mørke Kuppel. De vandrende gik i stadig Fare for at blive ramt af Lynet, da de var det eneste, der paa denne træløse Slette kunde tiltrække de elektriske Udladninger. Man travede af Sted saa hurtigt, det af Hensyn til Fru Weldon blot var muligt. Endnu var Regnen ikke brudt løs i hele sin Vælde, og allerede saa man ved Lynenes hvidlige Glimt de lave Høje, som var det foreløbige Maal.

"Men hvad er dette for nogle Indretninger?" udbrød Dick forbavset, da han stod foran de formodede Jordhøje, "det er jo Huler eller Hytter. Maaske er dette en forladt Lejr."

"Det er Insekter," erklærede pludselig Fætter Benedict kort og fyndigt, efter at han havde snuset en Stund til Hulerne. Denne Bemærkning fremkaldte, trods Situationens Alvor, en hjærtelig Latter hos alle de trætte og halvvaade Vandrere. Men Fætter Benedict vendte sig yderst fortørnet imod dem og snærrede:

"I skulde ikke le af jeres egen Uvidenhed. Dette er Insekters Boliger! Det er Termitter, de store, hvide Myrer, som har opført disse Huse, tolv Fod høje i det mindste, og vidunderligt godt konstruerede. Geniale Arkitekter, disse Termitter, ikke sandt?"

[S. 101]

"Jo, det er skam godt gjort af dem. Men nu kommer de gode Termitter dog til at rykke ud af deres Boliger for at give Plads til os," bemærkede Herkules tørt.

"De gør det af med os!" protesterede Benedict.

"Det faar at være," svarede Dick, "vi maa i Ly og det straks."

"Men stop dog lidt," udbrød Insektforskeren eftertænksomt, "hvis jeg ikke husker fejl, saa findes der slet ikke Termitter i Amerika, — de hører hjemme i Afrika."

"Aah, snik snak, Fætter Benedict," skyndte Dick sig at tysse paa ham, bange for at Fru Weldon skulde lægge Mærke til hans Bemærkning; og højere tilføjede han: "kom nu, kom nu bare; vi maa skynde os, inden vi bliver helt gennemblødte."

Nederst i de kegleformige Huler, der var opførte af en Slags rødligt Ler, var der en lille rund Aabning, som Herkules hurtigt med sin Økse fik udvidet saa meget, at man kunde krybe ind der igennem. Man var beredt paa at faa en varm Modtagelse af Husets retmæssige Beboere, men til almindelig Forbavselse viste ikke en eneste Termit sig.

Man var i Tørrevejr, og alle var henrykte, og velsignede de flinke og flittige Dyr, som havde opført den solide og rummelige Hytte, og da Fætter Benedict, i sin Lovprisning af Termitternes Værk sagde, at Menneskene for at kunne taale Sammenligning med disse smaa Insekter i Dygtighed maatte bygge et nyt Everest Bjerg — det højeste i Himalayakæden — saa gav man ham gladelig Ret.

[S. 102]

Saa snart Selskabet var kommen indenfor, fik det travlt med at undersøge det velkomne Tilflugtssteds Indre. Lygten blev tændt og ved dens Skin saa de, at den kegleformede Bygning var over tolv Fod høj og omtrent ti Fod i Diameter nede ved Jorden. Murene og de vandrette Skillerum imellem Cellegupperne — de forskellige Lejligheder — var godt en Fod tykke.

Tusinder af Insekter virker rastløst med til en saadan Tues Opførelse, og saa godt og solidt er Arbejdet udført, at end ikke de frygtelige og vedholdende Regnstrømme, som falder i Mellemafrika, formaar at opløde den røde Lerkonstruktion. Ovenover det nederste Rum, hvor de rejsende nu befandt sig, var der et andet og mindre, ganske som en første Sal i et Hus, og derover igen et tredje, endnu mindre Rum, der gik helt op til Keglens Top. Da nu Jordbunden inde i Hulen begyndte at blive moradsig af den skybrudagtige Regn, der sivede ind under Murene, lod Dick Herkules hugge Loftet ned, saa at dets Ler dannede som en Slags Gulv, hvorpaa man kunde ligge tørt.

Udenfor rasede Uvejret med stadig tiltagende Voldsomhed, og Dick, der havde læst om disse Afrikas Syndfloder, følte sig alt andet end vel tilmode. Han vidste, at ofte hele Landstrækninger oversvømmes, at Bække bliver til Floder og Floder til rivende Strømme, der raserer nærliggende Flækker og bortskyller Træer og Huse. Og saaledes kunde det blive ved at regne endnu i mange Dage. Vilde de i saa Fald være sikre i Termithytten, vilde den blive staaende, og vilde Vandet ikke stige endnu højere end Hytten?

[S. 103]

Men hans Kammerater syntes ikke at være besværede af saa alvorlige Ængstelser, de snakkede nok saa fornøjet, og særlig Fætter Benedict var aabenbart i sit Es, lykkelig over at være den første, der konstaterede, at der levede Termitter i Amerika. Han fortalte vidt og bredt om disse interessante Insekters Liv og Levned, om de store Slag imellem de krigeriske Sirafuer, de røde Myrer, og Tschunguerne, de sorte, og om deres Vandringer. En afrikansk Rejsende, fortalte han, havde set en saadan Kolonne af Myrer paa Vandring, og den var saa stor, at det varede tolv Timer inden den var defileret ham forbi. Om Termittens Frugtbarhed kan man danne sig en Ide, naar man erfarer, at én eneste Hun kan lægge indtil 60,000 Æg om Dagen.

Langt om længe blev den begejstrede Mand dog søvrig ved at høre paa sig selv, og han, som alle de andre lagde sig til at sove ovenpaa Dagens Anstrængelser.

Kun Dick laa endnu en Stund vaagen, plaget af Uro for hvad den nærmeste Fremtid vilde bringe, og for at det ikke i Længden skulde kunne lykkes for ham at skjule Sandheden for Fru Weldon. Da følte han pludselig en blød Haands lette Berøring, og en Stemme, mild og bevæget, hviskede i hans Øre:

"Min stakkels Dreng! Jeg ved jo det hele; men vi maa stole paa Gud og ikke tabe Modet."

XV.

[S. 104]

I Dykkerklokken.

Ganske tidlig den næste Morgen vækkedes de Rejsende paa en ret ubehagelig Maade ved at de pludselig følte sig drivvaade. Det var Vandet som gennem Aabningen var trængt ind i Termithytten. I en Fart var man paa Benene, og alle med Undtagelse af Dick og Tom klatrede op i første Etage, hvor man havde det tørt — saa længe det varede. Lygten blev tændt og viste at Vandet inde i Keglen steg og steg, og snart stod over fire Fod højt.

"Det maa være et Vandløb, der ved Regnskylllet er svulmet op, og som nu strømmer over Sletten," sagde Tom.

"Jeg havde snart sagt, Gudskelov," svarede Dick, "det beviser da i al Fald, at der er større Vandløb som kan føre os ud til Havet igen. Og nu stiger Vandet aabenbart ikke mere."

"Ja, men det er dog en gal Historie, at Vandet staar højere end Indgangen, og derved stopper Tilførslen af Luft," spurgte Fru Weldon.

"Saa maa vi vel slaa en ny Aabning højere oppe," foreslog Tom.

"Det kommer vi vel til, Tom," svarede Dick, "men der er den Ting at tage i Betragtning, at Vandet maaske staar højere udenfor end her inde. Ved at trænge ind i den nederste Del af Hulen, har Vandet jo sammentrængt Luften herinde i Kegleens øverste Del, og denne Luft forhindrer, at Vandet kan stige højere. Borer vi nu et Hul højere oppe, slipper den sammenpressede Luft ud derigennem, og Vandet stiger lige saa højt herinde, som det staar udenfor — forstaar De? Vi befinder os altsaa ligesom i en Dykkerklokke." [S. 105]

Denne Sammenligning var ganske træffende, men i en Dykkerklokke fornyes Luften stadig ved Hjælp af en Pumpe, hvorimod Hyttens Beboere snart vilde faa de Ubehageligheder at føle, som følger med et længere Ophold i en komprimeret Luft, hvis Ilt efterhaanden bliver opbrugt. Desuden var Rummet ved Vandets Indtrængen allerede blevet formindsket med en Tredjedel, og det blev derfor paatrængende nødvendigt at faa en Aabning ud til den friske Luft.

"Hvis man blot havde Sikkerhed for, at Vandet udenfor ikke allerede stod højere end hele Termitboligen," sagde Dick, "saa kunde man jo slaa Hul i Hyttens Top."

"Vil De have at jeg skal kravle udenfor og se hvordan det staar til der?" spurgte Bat.

"Ja, det var udmærket, hvis De vilde," svarede Dick. "Hvis Toppen af vort Hus endnu staar over Vandet, saa bank stærkt paa den med Øksen! hvis den er helt oversvømmet, saa maa vi andre se at slippe ud bag efter Dem."

Bat dykkede ned i Retning af den nedre Aabning. Der forløb nogle Sekunder, saa viste han sig igen.

"Hullet er tilstoppet med Grus og Jord," sagde Bat forpustet; "jeg følte mig for med Haanden, men der var intet Hul mere."

De var altsaa hermetisk indelukkede i denne Dykkerklokke.

Dick Sand rystede betænkeligt paa Hovedet.

Vandet begyndte nu atter at stige, og med Undtagelse af Fru Weldon med Jack, Fætter Benedict og Nan, der havde søgt Tilflugt i det lille Rum øverst oppe, stod alle i Vand til midt paa Livet. Der var altsaa ingen Tid at spille; noget maatte der gøres. [S. 106]

Bore Hul i Toppen turde Dick ikke; hvis Vandet udenfor stod over Keglen, vilde det i et Nu strømme ind, og dette betød den visse Død for dem alle. Men hvis man paa den anden Side ventede ret meget længere, udsatte man sig for at omkomme paa en anden og endnu frygteligere Maade, Døden ved Kvælning.

"Vi maa begynde med at bore et Hul i Muren, et Par Fod højere oppe end Vandet naar herinde. Hvis der kommer frisk Luft ind derigennem, kan vi roligt hugge Hul i Toppen, hvis ikke, maa vi hurtigt tilstoppe Hullet og prøve højere oppe."

Dicks Ordre blev hurtigt udført, Herkules borede en Ladestok med Skruegænger i Spidsen igennem Leret, og snart hørte man en sugende Lyd. Da Herkules trak Stokken ud af Hullet strømede Luften ud og i det samme steg Vandet i Hytten lige op til Hullet, og dette beviste, at man havde boret for lavt. En Klat Ler blev straks stoppet i Hullet, og Dick kommanderede koldblodigt: "Prøv igen, en Fod højere."

Eksperimentet blev gentaget under angstfuld Spænding, da man midt under den almindelige Tavshed hørte Fætter Benedicts Stemme:

"Nu har jeg det! Det er storartet!"

Herkules standsede sin Boring og Dick vendte Lygten imod Fætter Benedicts Ansigt. "Hvad er det dog?" spurgte han spændt.

"Nu ved jeg hvorfor Termitterne har forladt deres Boliger. De geniale Dyr har forudset — — ha ha — — de kunde mærke paa sig selv — at Oversvømmelsen var i Anmarch. Sikken et Instinkt — — de Satans Termitter! — — de har en fin Næse — —." [S. 107]

Ærgerlig vendte Dick sig bort fra den stadig lige uanfægtede Insektsamler, og Herkules fuldførte sin Boring.

Den samme hvislende Lyd — — Vandet steg endnu en Fod.

Situationen var forfærdelig. Alle var nær ved at kvæles i det snævre Rums fordærvede Luft, og Lyset brændte kun mat og rødligt. Vandet naaede nu næsten helt op til den øverste Etage.

Nu var der intet andet tilbage, man maatte forsøge at bore Hul i Kegleens Top. Men det var den visse, øjeblikkelige Død hvis ogsaa dette Forsøg mislykkedes. Vandets Tryk udefra vilde i et Nu fylde hele Hulen.

"Skal jeg forsøge det, Fru Weldon?" spurgte Dick alvorlig.

"Gør det, Dick; der er jo ingen anden Udvej!"

I dette Øjeblik slukkedes Lygten, man befandt sig i fuldstændigt Mørke.

Dick Sand svang sig op paa Skuldrene af Herkules, der nu kun lige havde Hovedet over Vandet. En sælsom Blanding af Haab og Frygt gennemsitrede den modige Dreng, idet han hævede sin Haand for at danne den Aabning, som skulde føre ud til Luften og Livet — eller til Vandstrømmen og Døden.

Man ventede i aandeløs Spænding. Pludselig lød en skarp, høj Piben. Vandet steg — — en Fod — — saa standsede det. Den sammenpressede Luft slap ud og en Straale af Dagslys trængte ind igennem Hullet. Vandet udenfor naaede altsaa ikke op til Keglens Top. — De var frelst. [S. 108]

Der steg som et Befrielsens Suk fra de stakkels, haardt prøvede Menneskers Bryst.

Nu svang Dick Øksen imod Toppen og snart var Hullet saa stort, at han kunde krybe ud igennem det, op paa Keglens øverste Kant for derfra at overskue Landskabet.

Et Rædselsskrig undslap ham.

Den hvislende Lyd af Pileskud naaede hans Øre og en Pil strejfede hans højre Arm.

Ikke hundrede Skridt borte fik han Øje paa en Lejr, og kun tyve Alen fra Termithulen, paa den oversvømmede Slette, saa han flere lange Baade fuldt bemandede med Indfødte. Det var den forreste af disse Baade der havde modtaget Dick med en Regn af Pile, saa saare han viste sig ovenpaa Keglen.

— flere lange Baade bemandede med Indfødte.

I et Nu var Dick atter nede i Hulen og satte de andre ind i hvad der var hændt. Han greb et Gevær, og fulgt af Herkules, Aktæon og Bat krøb han atter op af Aabningen i Keglens Top, og alle tre gav Ild imod Angriberne i den nærmeste Baad. Tre af de Indfødte faldt, men straks efter blev der fra Baaden affyret Bøsseskud tilbage, og med et Angrebshyl roede den næste Kano frem.

Al Modstand var forgæves, Termitboligen omringedes af op imod et hundrede Indfødte, der i et Øjeblik havde hugget Keglens Sider ind. Der blev ikke levnet de rejsende Tid til at veksle et Ord eller et Haandtryk. Hver af dem slæbtes bort af to Indfødte, og som efter en forud givet Ordre delte man Fangerne i to Partier. I den første Baad anbragtes Fru Weldon, lille Jack og Fætter Benedict, og Dick saa den forsvinde i Retning af Lejren. Han selv, Negrene og gamle Nan blev kastet i den næste Baad, der roedes i en anden Retning. Tyve af Angriberne fulgte med for at passe paa Fangerne, og bagefter fulgte fem andre bemandede Kanoer. [S. 110]

Faa Minutter efter var Lejren naaet. I samme nu som Baaden stødte imod det Plateau, hvorpaa Teltene var rejst, satte Herkules i Land med et vældigt Spring. To Indfødte løb efter ham, men

Kæmpen svingede sin Bøsse og knuste med Kolben den enes Hjærneskal. Den anden sendte han med et kraftigt Spark ud i Vandet, og saa satte han afsted, fulgt af en Kugle og Pileregn, og et Hyl af Raseri fra de Indfødte, der saa ham forsvinde i Skoven.

Men de andre sorte og Dick Sand blev kastet til Jorden og lænkede som Slaver.

Det var den af Harris omtalte Karavane som havde slaaet Lejr paa et Plateau, der hævede sig op over den ellers oversvømmede Slette. Den store Transport af afrikanske Negre, som af Slavehandleren Alvez' Agenter var blevet bortslæbt fra deres Landsbyer, befandt sig nu paa Vej til Markedet i Kazonnde. Derfra skulde Slaverne saa senere sendes, alt eftersom Efterspørgslen var, enten til Øvreægypten eller Zanzibar.

Dicks Kammerater blev behandlet ganske som de andre Fanger. To og to blev de lænkede sammen, den ene bag den anden, til en seks Fod lang Stang, spaltet i hver Ende og fastgjort om Halsen paa dem med en Jærnbøjle. Armene havde de fri for at de kunde bære Byrder, men om Livet fik de en tung Jærnlænke. Saaledes, ude af Stand til at bevæge sig til højre eller venstre, belæsset, og pint af Bøjler og Lænker skulde de nu gaa hundreder af trælsomme Mile, drevet frem af Opsynsmændenes Piskeslag. Hvor misundelsesværdig var ikke Herkules — selv om han havde Sult, vilde Dyr og alle det mørke Fastlands andre Rædsler at kæmpe imod —, hans Lod var dog tifold bedre end hans Kammeraters.

[S. 111]

Dick Sand blev ikke lænket sammen med nogen af de sorte Slaver, saa megen Respekt for "den hvide Mand" havde Bandens Anførere, at de ligefrem ikke kunde behandle ham paa samme Vis som "de kulørte". Han blev afvæbnet og en Slavedriver holdt særlig Øje med ham. Forgæves spejdede han efter sine Fjender, Harris og Negoro, hvert Øjeblik ventede han, at de skulde vise sig for at nyde deres Hævn — men nej, de kom ikke tilsyne. Maaske var de i den anden Del af Lejren og holdt Øje med Fru Weldon, lille Jack og Fætter Benedict. Hvad vilde de mon gøre ved disse deres andre Ofre?

Lejrene talte ikke færre end otte hundrede Mennesker, fem hundrede Slaver af begge Køn, to hundrede indfødte Soldater, og Resten var Slavefogeder og dissers Overordnede, Agenter og Anførere.

Disse Slavedrivere og Agenter er som oftest af arabisk og portugisisk Oprindelse, Udskudet af disse Nationers laveste Lag. Det er næppe til at beskrive, hvor umenneskeligt de behandler deres Fanger. De pisker dem uophørligt, og naar de elendige Stakler synker sammen af Sygdom og Træthed eller paa anden Maade bliver til Besvær for Karavanen og usælgelige paa Markedet, bliver de ubarmhjærtigt hugget ned eller skudt. Ved denne Dyriskhed søger de at indjage Fangerne en saadan Frygt, at disse ikke skal vove at gøre Oprør; men Følgen af denne Fremgangsmaade er tillige at ofte Halvdelen af Transportens Slaver omkommer undervejs, og deres Skeletter betegner den uhyggelige Karavanes Vej fra det indre til Kysten.

[S. 112]

Dick var som lammet af den rædselsfulde Ulykke der var hændet hans Venner og ham. Kun en eneste Tanke gentog sig med idiotiserende Uafvendelighed i hans Hjærne: Hvorfor har jeg dog ikke skudt begge de to Uslinger? — jeg har dog kunnet gøre det — men gjorde det ikke. Hvorfor har jeg dog ikke skudt dem?

XVI.

Under Aaget.

Den samme Morgen Klokken 9 lød der Trommehvirvler og de gennemtrængende Toner af Covdov Hornene, Signalet til Opbrud. I en Fart kom alle Mand paa Benene. Fangerne blev atter belæssede med deres Byrder, hovedsageligt Elefanttænder, og delt i forskellige Kolonner under Anførsel af en Opsynsmand og et Par Soldater. Saa satte Toget sig i Bevægelse.

[S. 113]

Dicks Kammerater var blevet anbragt forrest i Toget, medens han selv blev holdt tilbage til sidst. Bat var blevet sat i Gaffel sammen med sin gamle Fader, og Actæon og Austin var lænkede sammen, men da de ikke kunde dreje Hovedet og ikke veksle et Ord havde de ikke meget Glæde af at være hinanden saa nær. Opsynsmandens Pisk naaede dem lige saa godt som alle de andre Slaver, og særlig gik hans Brutalitet ud over gamle Tom, der tynget af Aaget og Lænkerne vanskeligt kunde holde Skridt med de andre. Nan havde sammen med en Del andre Kvinder faaet Plads midt i Toget, lænket til en ung Moder med to Børn, hvoraf det ene var ganske spædt og det andet tre Aar gammelt. Nan forbarmede sig over denne stakkels, lille Praas, der daarligt kunde humpe med, og tog Drengen paa Armen.

Karavanen drog lige imod Øst. Marchen begyndte hver Morgen ved Solopgang, og blev kun afbrudt af en Times Middagshvil. Føden bestod af Maniok i sparsomme Rationer, Kartoffler og — naar der var Lejlighed til at plyndre en Landsby ved Vejen — lidt Faarekød.

De 250 Mil fra Coanza Floden til Kazonnde blev tilbagelagt i, hvad Førerne kaldte femogtyve "Marscher"; hver Marsch var en Dags Vandring, ti Mil.

Den triste Tur kan ikke beskrives bedre eller mere anskueligt end ved de Notitser, som Dick kradsede op undervejs.

[S. 114]

25. April. Saa en Landsby, hegnet med Palisader af Bambusrør, otte—ni Fod høje. Marker beplantede med Majs og Bønner. To Indfødte blev fangede, femten dræbt, Resten flygtede.

26. Passeret en strid Strøm, 150 Alen bred; en Flydebro lavet af Træstammer forbundne med Lianernes Ranker. En Stamme gled løs og to Kvinder, lænkede i samme Gaffel, faldt i Vandet. Der viste sig Krokodiller som snappede efter Slaverne i Udkanten af Færgen.

28. Stærk Regn, opblødt Jord. Besværlig Marsch. Fik Øje paa stakkels Nan. Hun haltede og saa frygtelig medtaget ud. Natteleje under et stort Baobabtræ med hvide Blomster og fint lysegrønt Løv. Løver og Leoparder brøler hele Natten. En af Soldaterne skød en Panther. Hvordan mon det gaar Herkules? ...

30. April. Ende paa Regntiden. Østenvind. Fem Fanger styrtede af Sumpfeber. De vilde Dyr, der følger os i Hælene, gør en rig Høst hver Aften i denne Tid. De stakkels Ofre der segner, og kender den Skæbne der venter dem!

2. Maj. Stadig intet erfaret om Fru Weldon. Mon hun er med en anden Transport foran eller bag efter os? Vi vadede i Dag i Vand til midt paa Livet og Tusinder af Iglers suger sig fast til den nøgne Hud. Intet Sted kan man slaa Lejr paa denne oversvømmede Slette. Maa marschere i Mørke hele Natten. Hvilken rædselsfuld Nat. Man hører forfærdelige Skrig, og Soldaterne hugger Grene af harpiksholdige Træer og tænder dem som Fakler. Det er Krokodiller, som i Mørket har sneget sig ind til Karavanen og revet flere Kvinder og Børn til sig. En Slave ved Siden af mig blev grebet af et af disse modbydelige Dyr. Hvor fortvivlet han skreg! Hvilken satanisk Nat.

[S. 116]

I Krokodillernes Gab.

10. Maj. Passeret to brændende Landsbyer. Nogle Fanger forsøgte at flygte, men blev atter indfangede og straffede paa den mest barbariske Maade.

Trods min Træthed og Udmattelse kunde jeg ikke sove. Det forekom mig at noget bevægede sig i det høje Græs ikke langt fra hvor jeg laa.

Jeg lyttede spændt. Skulde det være et vildt Dyr, som vovede sig lige ind til Lejren. I saa Fald er jeg fortabt, ubevæbnet og hjælpeløs, som jeg er. Natten var bælgmørk. Græsset skiltes ad; lige foran mig saa jeg to blanke Øjne rettet imod mig. Jeg vilde raabe om Hjælp. Dyret springer imod mig — —.

Skrækken lammer mig — —.

Dingo! Er det muligt?

Ja, det er virkelig Dingo, som slikker min Haand, logrer og viser alle Tegn paa Glæde ved

Gensynet. Hvorledes har dog det kloge, kære Dyr kunnet finde mig? Min eneste, trofaste Ven! Negro har altsaa dog ikke faaet taget Livet af ham. Jeg klapper og kærtegner den — — og ved Berøringen finder min Haand et Stump tyndt Rør, som er bundet til Hundens Halsbaand. Kan det være et Bud til mig? — — Jeg ryster paa Haanden medens jeg knækker Røret. Der ligger en Stump Papir inden i.

[S. 117]

Men i det haabløse Mørke kan jeg ikke se at læse, hvad der muligvis staar paa Sedlen. Jeg maa vente paa Morgen. Dingo synes nu, da den har udført sit Ærinde, at blive utaalmodig efter at komme afsted igen.

Den slikker min Haand og forsvinder i lange Spring ind i det høje Græs.

Ved Dagens første Skær læste jeg Brevet:

Fru W. og Jack er ført bort i en Kitanda, fulgt af Harris og Negro. B. er ogsaa med. Jeg kan ikke sætte mig i Forbindelse med dem. Dingo fandt mig i Skoven; den var saaret af en Kugle, men kom sig hurtigt. Kære Hr. Dick, tab ikke Modet. Maaske kan jeg hjælpe.

Herkules.

11. Maj. Gudskelov at Fru Weldon og Jack er i Live, og at de bliver baaret i Hængekøje, det er dog en nogenlunde bekvem Maade at komme frem paa. Men hvad kan dog de to Slyngler, Harris og Negro, have i Sinde med dem og mig?

24. Maj. Der mangler Levnedsmidler og Slavernes Ration mindskes yderligere. Dette til alt det andet! Idag blev tyve Fanger, som ikke kunde slæbe sig afsted længer, huggede ned af Opsynsmændene. Stakkels gamle Nan var imellem dem, der dræbtes i dette forfærdelige Slagteri. Det var den første af "Pilgrims" Rejsende, der gik til den evige Hvile — —. Hvordan mon det gaar med de andre?

Den 26. Maj naaede Karavanen Kazonnde.

[S. 118]

Halvdelen af de Fanger, som var blevet afsendt fra det indre, laa døde paa Vejen og Resten var i en elendig Forfatning. Men dette Forhold var ingenlunde usædvanligt, og da Efterspørgslen efter Slaver var livlig og Priserne stigende, gjorde Slavehandleren sikkert alligevel glimrende Forretninger.

Kazonnde ligger tre hundrede Mil fra Coanzaflodens Munding, og er den vigtigste Markedsplads i den Provins. Paa en stor aaben Plads "Tchitokaen" bliver Slaverne udstillede og solgte. Som alle større Byer i Central-Afrika er ogsaa denne delt i to skarpt adskilte Dele; den ene beboes af Araberne, Portugiserne og de indfødte Købmænd, i den anden Del har Neger-Kongen opslaaet sin Residens. Denne sorte Potentat er en vild og fortrukken Kavalier, der lever af hvad han kan presse ud af de Indfødte, og af Bestiknelser fra Slavehandlerne. "Residensen" bestod af en Samling smudsige Hytter, spredt over et Areal af en Kvartmil og omgivet af et Hegn af buskadsagtige Figentræer. Kongen var en fed, afskyelig Neger ved Navn Moini. Hans Magt og Anseelse var ikke just overvældende, hans hele Militærstyrke var knap firetusinde Soldater, og han var ganske og aldeles i Lommen paa Slavehandlerne, og særligt da den gamle, hovedrige Alvez.

Det var ved Middagstid, at Karavanen holdt sit Indtog i Byen. Under Trommehvirvler og skrattende Hornsignaler blev Slave-Driften ført til Barakkerne i Alvez' Kvarter. Karavanens Soldater affyrede deres Geværer i Luften, og deres Kammerater i Slavehandlerens Residens besvarede deres Hilsen. Alle disse Banditter var glade ved at genses efter fire Maaneders Fraværelse; nu kunde de hvile ud og solde sammen, og tage Revanche for Turens Strabadser.

[S. 119]

I Barakkerne var der i Forvejen en tolv—fjorten hundrede Slaver, som om kort Tid skulde sælges paa Markedet; saa der var jo ikke megen Plads i disse svinske Stalde til de nyankomne. Disse blev nu befriet for Gaflerne, men Lænkerne maatte de beholde.

Hvilken Befrielse var det ikke for gamle Tom, hans Søn og dennes Venner, Actæon og Austin, at faa de tunge Halsbøjler fjærnet og efter fem Ugers Adskillelse atter at kunne trykke hinandens Hænder og tale sammen. Kraftige og arbejdsvante som de var, havde de unge Negre bedre end de fleste af deres Lidelsesfæller kunnet udholde Rejsens Strabadser, men gamle Tom var saa medtaget, at han næppe vilde have lang Tid tilbage at leve. De var alle fire blevet indelukket i en snæver Baas, hvor der blev udleveret dem en sparsom Ration Fødevarer. Dick Sand derimod blev holdt tilbage paa Torvet under en Slavefogeds Opsyn. Han længtes inderligt efter at kunne undersøge alle Hytterne, for at søge efter Fru Weldon, lille Jack og Fætter Benedict, der efter hvad Herkules havde meddelt ham, skulde være ført hertil.

Og hvor var Harris og Negro? Hvorfor viste de sig fremdeles ikke? Længtes den falske Kok da ikke efter at haane og triumfere over sin forhenværende Kaptajn? Han kom pludselig til at tænke paa, hvor dumt det havde været af ham, at han ikke dengang, da Dingo bragte ham Bud fra Herkules, sendte den tro Neger et Brev tilbage med Hunden. Nu vidste Herkules jo ikke engang, om Brevet var naaet i de rette Hænder, og om han var ilive endnu. Det var naturligvis Grunden til, at Dingo ikke senere var blevet sendt til ham.

[S. 120]

Dick var fortvivlet, alt Haab syntes slukt for ham. I dette Øjeblik rev en frygtelig Hylen og Raaben ham ud af hans triste Betragtninger. Trompetfanfarer og Trommehvirvler bebudede den store

Slavehandler, "Slavekongens" Ankomst.

"Alvez! — Alvez!" lød det fra alle Kanter af Pladsen.

En *Kitanda* — en tohjulet Vogn omgivet af en Kaleche af falmede, kulørte Gardiner — nærmede sig Pladsen. En fed, gammel, rødøjet Neger steg ud af den, hilst med støjende Hyldest af Følget. Det var den store "Handelsmand", José Antonio Alvez.

Ved Siden af ham saa man en snavset, halvgammel Fyr, med et gult Ansigt, mærket af alle mulige Laster og Udsvævelser, og iklædt en laset Bomuldsskjorte og en forreven Straahat. Det var Alvez' Fortrolige og onde Aand, Counbra.

Til stor Skuffelse for Dick saa han hverken Harris eller Negoro i Alvez' Følge.

Føreren for den lige ankomne Karavane, Araberen Ibu Hamis hilste nu paa sin høje Chef og aflagde Beretning om Transporten. Samtalen førtes imidlertid i et forfærdeligt Blandingsprog, som Dick ikke forstod et Ord af. Imidlertid hørte han, at Harris Navn blev nævnet, og derefter blev en Slavefoged sendt hen til den Barak, hvor Tom og hans Fæller var blevet indelukket. [S. 121]

De fire sorte Amerikanere blev ført frem for Alvez. Den gamle Kæltring lod sit Blik takserende hvile paa de tre unges kraftige Legemer.

Nu traadte Tom frem og sagde med høj Stemme:

"Vi er fri Mænd, fri Borgere fra de forenede Stater."

"Ja vel, ja vel," fnisede den gamle Slavehandler, "fri Mænd i Lænker; velkommen — —!"

"Velkommen," grinede Counbra, som et Ekko af den gamle, og traadte nærmere. Han befølte Austins Bryst og Arme, og vilde ogsaa til at kigge ham paa Tænderne, som man gør ved en Hest. Men et velrettet Næveslag lige i Ansigtet sendte i det samme den ivrige Menneskepranger baglænds ti Skridt tilbage.

Nogle Soldater styrtede hen imod Austin, men Alvez kaldte dem tilbage. Han var endogsaa onskabsfuld nok til at le himmelhøjt over sin Ven Counbras' lille Uheld. Han vinkede nu ad Dick Sand, som han betragtede med et bredt Smil. Han vidste aabenbart Besked angaaende den unge Kaptajn.

"Naa, lille Yankee, ær di dær!" sagde han paa daarligt Engelsk.

"Ja, jeg mærker at De ved hvem jeg er. Hvad vil De gøre med mine Kammerater og mig?" spurgte Dick.

"Yankee, lille Yankee!" drævede Alvez, som enten ikke forstod, eller ikke vilde forstaa Dicks Spørgsmaal. Derpaa vendte han sig til Ibn Hamis og talte ivrigt med ham om et eller andet, der aabenbart angik Dick og hans Ledsagere. [S. 122]

Dick benyttede Øjeblikket til, uden at se henimod de sorte, at mumle til dem: "Venner! Jeg har hørt fra Herkules. Han har fulgt efter Karavanen. Harris og Negoro har ført Fru Weldon med sig, blot ved jeg ikke hvorhen. Tab ikke Modet, maaske — —."

En Haand lagdes tungt paa hans Skulder og en velkendt ironisk-venlig Stemme lød i hans Øre:

"Naa, min unge Ven! Hvordan har De det? Det glæder mig at se Dem igen."

Dick foer sammen. Det var Harris.

"Hvor er Fru Weldon?" raabte han og traadte tæt hen til den falske Vejviser.

"Herregud, ja; stakkels Kone," svarede Harris med kunstlet Medfølelse.

"Hvad siger De! Er hun død?" stønnede Dick forfærdet. "Og hendes Barn, lille Jack?"

"Ok ja, den sølle Unge, som holdt saa meget af mig — — —," svarede Harris med et onskabsfuldt Smil.

Døde, pint til døde af denne Bøddel. Dick grebes af en uimodstaaelig Harme, et opblussende Raseri, en Trang til Hævn, som han ikke kunde beherske.

Han sprang ind paa Harris, rev Dolken op af hans Bælte og stødte den dybt i hans Bryst.

— En Ed, en Forbandelse — — og Amerikaneren vaklede og faldt død til Jorden.

XVII.

En Markedsdag.

Saa hurtig og uventet havde Dicks Stød været, at Ofret ikke havde kunnet afparere det, saalidt som nogen af de omstaaende havde kunnet lægge sig imellem. Nu kastede nogle Indfødte sig over ham og vilde utvivlsomt have hugget ham ned paa Stedet, dersom ikke en myndig Stemme havde kaldt dem tilbage.

Det var Negro.

Paa et Tegn af Portugiseren bar Soldaterne Harris' Lig bort. Alvez og Coimbra forlangte højrøstet og bestemt, at Negro straks skulde lade Dick blive klynget op, men Portugiseren havde aabenbart andre Planer desangaaende, og efter megen Diskuterer med sine Foresatte fik han dem til at gaa ind paa hans Forslag.

Alt imens stod Dick roligt og saa uanfægtet, som om hans egen Skæbne var ham komplet ligegyldig, og betragtede Negro, Kokken fra "Pilgrim", det Umenneske, som var Ophavsmanden til alle de Ulykker, der var tilstødt Skibet og dets Besætning. Men det var, som om Drabet af Harris havde kølnet hans Vrede, eller maaske var det Visheden om Fru Weldons, hans anden Moders Død, og hans egen nær forestaaende Ofring, der berøvede ham Evnen til at føle noget som helst.

Som i Drømme lod han sig belægge med Lænker og føre ned i en underjordisk, mørk Hule, de dødsdømte Slavers sidste Opholdssted. Han tænkte end ikke paa, at naar Negro havde udvirket, at han ikke blev hængt, saa var det sikkert for at kunne berede ham en Død, der var hundrede Gange værre.

[S. 124]

Næste Dag fandt Markedet Sted. Tusinder af Indfødte indfandt sig, pyntet paa det fineste; malet og indsmurt i Fedt og udstyret med en Strimmel broget Bomuldstøj og Masser af kulørte Glasperler. Paa Torvet, hvor alle Landets Herligheder var udstillet til Købs, og desuden indført Bomuldstøj, Smykker, — og Spiritus, herskede en frygtelig Trængsel og et øresønderrivende Spektakel.

"Slavekongen" og hans Adjudant Coimbra ledede selv Opstillingen af de Slaver, som han vilde skille sig af med. Da Efterspørgslen var saa stor, besluttede han i sidste Øjeblik at lade de mindst medtagne af de sidst ankomne Fanger gaa med, for at spare Kosten til dem i den Maaned det varede, før der atter var Marked. Imellem disse sidste, som Opsynsmanden drev ind paa Markedspladsen, var ogsaa Tom og hans tre Kammerater, alle fire nedtrykte og ulykkelige over den Skændsel, der skulde overgaa dem.

"Jeg ser ikke Dick Sand," sagde Bat efter at have set sig godt om.

"Den unge, kære Herre bliver vel slaaet ihjel," sagde den gamle Tom trist, "maaske har han udstridt allerede. Jeg havde nær sagt, bare det var mig. Men vi maa vel kun haabe og ønske, at vi alle fire bliver købt af den samme Agent, saa at vi i al Fald kan blive sammen."

"Naar bare Herkules var her!" sagde Austin.

[S. 125]

Menneskehandelen begyndte. Coimbra gik, sammen med arabiske Købmænd, Mestitzer og Slaveopkøbere, rundt imellem Fangerne. Han udraabte Prisen og fremviste "Varerne". Han var allerede halvfuld, og skældte, slog, kommanderede og rasede. Han lod de ulykkelige sorte løbe og vise Tænder, ganske som Heste, og lod dem løfte tunge Sten for at vise, hvor kraftige de var. Tom og hans Venner delte Skæbne med de andre. Paa Grund af deres kraftige Bygning og udviklede Muskulatur blev de ligefrem et Stridens Æble imellem flere Opkøbere fra Madagaskar. Alvez var henrykt. Buddene faldt livligt og Priserne steg.

Til alt Held blev de da ikke adskilte; en stor Slavehandler fra Zanzibar købte dem alle fire og lod dem straks bringe hen i en Barak, han lejede i samme Anledning.

Hen paa Eftermiddagen hørte man en sig nærmende Lyd af Trommer, Cymbaler, Gammelanger og andre af de primitive Negerinstrumenter. Markedstumlen, der nu var paa sit højeste, da det gjaldt om at blive af med de endnu uafsatte Varer i en Fart, forstummede pludselig, som ved et Trylleslag. Al Handel blev afbrudt, hver Udraabers Stemme tav.

Thi Kongen af Kazonnde var paa Vejen fra sin Residens for at bæere Markedet med sit Besøg. Han holdt sit Indtog baaret i en gammel Palankin og omgivet af sine højere "Embedsmænd" og Soldater. En fire fem Stykker af disse maatte hjælpe ham ud af Befordringen, da denne var naaet midt ud paa Torvet. Her modtog han naadigst Alvez og de andre større Slave-Grossister, der viste ham den mest overdrevne Ærbødighed, en Følelse, som de var saare langt fra at nære. Majestæten var en Mand paa halvtreds, men saa ud som han var firs. Hans kongelige Højtidsdragt bestod af et Læderskørt, pyntet med paasyede Glasperler, en Slags Krone smykket med rødmaalede Leopardkløer og hvide Haarduske, samt Masser af Kobberringe om Ankler og Haandlede. I den ene Haand havde han en Fjervifte og i den anden en rødknappet Stok, og paa hans kongelige Næse sad — Fætter Benedicts Brillen. Den ulykkelige Naturforskers Loup hang i en Snor ved Kongens Bælte, nærmest til Pynt, da den ophøjede Idiot ikke havde Idé skabt om dens rette Anvendelse. Saaledes saa altsaa denne Hersker ud, der efter sin egen — og sine fleste Undersaatters Mening, var af guddommelig Oprindelse. Det var en alkoholiseret, legemligt som aandeligt ødelagt, gammel Neger, der mere lignede en ældet Urangutang end et Menneske.

[S. 126]

Kongen ledsagedes af en Mængde let, men broget paaklædte Negerinder i alle Aldre — den gamles Harem — samt af sine Embedsmænd, Troldmænd, Generaler o. s. v. Man maatte straks lægge Mærke til den Ejendommelighed, at næsten alle disse høje Herrer var mer eller mindre defekte. Den ene manglede sit ene Øre, den anden et Øje, en tredie Næsen eller en Haand; og disse Tab skyldtes ikke Ulykkestilfælde, men kongelig Unaade. Denne milde Hersker kendte nemlig kun to Straffe, Død eller Lemlæstelse, som bragtes til Anvendelse saasnaart de Vedkommende forsyndede sig eller vakte Kongens Mishag. Troldmændene, der særligt fungerede som Læger, som Besværgere og Aandemanere, maatte ofre deres kære Lemmer naar en Kur

[S. 127]

mislykkedes.

Dybt bukkende nærmede Alvez sig og overrakte Kongen en Kardus Tobak, og efter ham traadte de andre Slavehandlere frem og bragte deres Gaver under mange Ceremonier og Talemaader. De Indfødte kastede sig paa Jorden og smurte sig til med Snavs, og viste saaledes deres uhyre Ydmyghed. Men Kongen saa ikke paa nogen, han tog Gaverne og lod dem gaa videre og stavrede afsted, skrævende, rullende, vaklende i sin Drukkenskab.

Alvez holdt sig stadig i Majestætenes Nærhed, eskorteret af Negoro.

"Skaf mig Drikke," savlede Kongen.

"Vil det behage Deres Majestæt at se lidt paa Markedet?" spurgte Alvez.

"Noget at drikke," stønnede Kongen arrigt.

"Hvad ønsker Majestæten?"

"Brændevin! Ildvand!" hylede Kongen rasende. "For hver Draabe skal du faa — — —."

"En Draabe af en hvid Mands Blod!" indskød Negoro, med et betydende Blik til Alvez.

"Der er en hvid Mand her," sagde Alvez, "som har dræbt en af mine Agenter. Han maa straffes!"

"Kom med ham, jeg skal — hvid Mand —," grinede Kongen, "men først Ildvand, kom med det!"

"Det skal komme, brændende Ildvand; en hel Bolle!"

[S. 128]

Dette var noget splinter nyt for den gamle Drukkenbolt; Brændevin havde han drukket i Strømme, men brændende Brændevin, Ildvand i Flammer — den Tanke gjorde ham vild af Henrykkelse. Og hans Glæde forplantede sig til Følget, Mandfolk og Fruentimmer var lige lykkelige ved Tanken om det forestaaende Drikkegilde.

Saa snart Mørket faldt paa, blev Forberedelserne til Aftenens Fest paabegyndte. En uhyre Kobberkedel blev opstillet midt paa Torvet, og deri lod Alvez hælde en Tønde Fusel-Brændevin, tilsat Kanel og spansk Peber og hvad der ellers kunde forhøje denne Punsch's Velsmag for de Vilde.

Hele Hofstaten smed sig ned i en Kreds omkring Bollen. Som draget af Stanken fra dette Brændevins-Kar ravede Kongen hen og bøjede sig over Kanten af Bollen. Det saa næsten ud som han vilde gaa paa Hovedet ned i sin Yndlings-Drik. Alvez slog en Klo i ham og trak ham tilbage.

Han stak ham nu en Tændstik i Haanden og sagde med et lumsk Smil:

"Sæt Ild paa!"

Kongen lod den brændende Tændstik falde ned i Spritten. Virkningen var storslaet. Højt over Karrets Rand steg de dansende og slikkende Flammer, blaa, røde og gule kastede de et spøgelseagtigt Skær over den hele sælsomme Scene. De Vilde sprang op i stor Eksaltation, de hoppede, de dansede, de hylede og sang — som sorte Djævlø om et Heksebaal. Kongen var som hypnotiseret af den brændende Drik, hans Øjne veg ikke fra Ilden.

[S. 129]

Nu fyldte Alvez med en stor Jærnske den flammende Spiritus i en Skaal og rakte denne til Negerkongen. Den gamle Dranker greb den ivrigt og førte den til Munden, for at tømme den i et Drag.

Straks efter lød et forfærdet mangestemmigt Skrig. Kongen brændte.

Den forhærdede Fyldebøtte, der i sin hele Levetid havde drukket ihærdigt og uopholdeligt, var blevet saa gennemsivet af Spiritus, at Ilden øjeblikkelig havde antændt ham, som en Fakkell. Det var ikke de Indfødte rigtig klart, om det var et Ulykkestilfælde, der skete for deres Øjne, eller om det var noget overjordisk. Om for Eksempel Majestæten blev hentet af Himlens Ild hjem til sine guddommelige Forfædre.

Alvez og Negoro vidste ikke hvad de skulde stille op med den brændende Monark, og følgelig lod de ganske være at stille noget op, og saa roligt paa dette forfærdelige Skuespil.

Og sandt at sige var der heller ikke noget at gøre. Selv om den synlige, ydre Flamme kunde være slukket, vilde den indre Forbrænding dog ikke være til at standse.

Efter en Stunds Forløb var der af hele den alkoholiserede Majestæt ikke andet tilbage, end en graalig hvid, stinkende, fedtet Askehob.

XVIII.

[S. 130]

En kongelig Begravelse.

Den følgende Dag var den ganske By nedsunken i Ruelse og Sorg over Kongens Død.

Den ældste af hans Hustruer overtog øjeblikkelig "Regeringens Ledelse", og hendes første Anordninger angik den Afdødes højtidelige Ligbegængelse.

Man begyndte straks paa Forberedelserne. For Enden af Byens Hovedgade løb en dyb og strid Bæk, i hvis Bund den kongelige Grav skulde graves. En Styrke af Indfødte blev straks sat i Gang med at aflede Bækkens Vand, for at tørlægge det Stykke af Flodlejet, hvor Kisten skulde nedsænkes. Efter Ceremonien skulde den kunstige Dæmning atter gennembrydes, saa at Vandet igen strømmede tilbage i sit gamle Leje.

Negoro havde faaet den djævelske Indskydelse, at Dick Sand skulde dele Skæbne med de mange andre — Kongens yngre Hustruer f. Eks. — der maatte ofres ved Begravelsen. Men forinden vilde den fejge Slyngel nyde den Tilfredsstillelse at se sit Offer lide, se hans Rædsel og Fortvivlelse, naar han forkyndte ham hvilken Skæbne, der ventede ham.

Portugiseren begav sig derfor hen til det Fængsel, hvor Dick, forsvarligt bundet paa Hænder og Fødder havde tilbragt det sidste Døgn. Der laa Dick, pint af Sult og Tørst, med smertende Saar fremkaldt af de snærende Lænker, og længtes kun efter, at man snart vilde gøre Ende paa hans Lidelser. Men ved Synet af Negoro blussede hans Energi og Harme op paa ny. Han sprang op; med en rasende Bevægelse søgte han at sprænge sine Baand for at kunne kaste sig over sin Fjende. Negoro gjorde uvilkaarlig et Skridt tilbage. Men Lænkerne holdt, og Drengen sank atter tilbage i sin apatiske Tilstand.

[S. 132]

Der laa Dick, pint af Sult og Tørst.

"Jeg syntes dog jeg burde se indenfor og gøre min unge Kaptajn min Opvartning," begyndte Negoro grinende. "Jeg beklager uendeligt, at han ikke her har slet saa meget at skulle have sagt, som om Bord paa 'Pilgrim.'"

Dick saa end ikke paa sin Plageaand.

"Naa, saa De kan ikke huske Deres gamle Kok, Kaptajn? Jeg venter blot paa Deres Ordre om hvad De vil have til Frokost!" Og for at tiltvinge sig Opmærksomheden, sparkede han til Fangen.

At Dick slet ikke svarede, eller tog mindste Notits af hans infame Drillerier, bragte efterhaanden Kokken i et sandt Raseri.

"Men nu er det min Tur!" foer han op. "Nu er det mig, der er Kaptajn! Forstaar du, Dreng? Dit Liv er i min Haand."

"Saa tag det," svarede Dick endelig, fuldkommen roligt.

"Det vil jeg ogsaa; men først skal du pines, martres — — —. Du skal faa en Død, værre end alle de andres!" hvæssede den afsindig rasende Portugiser.

"Men ikke værre end din egen," svarede Dick med profetisk Alvor.

[S. 133]

I samme Øjeblik kastede Negoro sig over ham, ude af sig selv. Han greb den ulykkelige om Halsen, som vilde han kvæle ham med sine egne Hænder. Men i det yderste Øjeblik kom han til sig selv igen. Det vilde jo være en Befrielse, en alt for let Død for hans Fjende. Nej, nej — i Aften, først i Aften.

Og med et uhyggeligt Grin forlod han Hytten.

Hele den næste Dag gik med til det store Udgravnings- og Opdæmningsarbejde. I Bækkens Leje skulde der uddybes en Grav, ti Fod dyb, halvtreds Fod lang og ti Fod bred. Henimod Aften opstilledes de ulykkelige Kvinder, af den afdøde Konges Harem, hvem den Ære tilfaldt, at blive levende begravede sammen med deres Herskers Lig. De skulde finde deres Død i de fremstormende Bølger.

Det er almindelig Skik og Brug ved afrikanske Kongebegravelser, at Herskerens Lig bliver iført sin fineste Stads og baaret i Procession før Begravelsen. Men da der ikke var andet tilbage af Hs. Majestæt end nogle forkullede Ben, maatte man finde paa en Udvej, for ikke helt at afvige fra den hævdvundne Tradition. Der blev i al Hast lavet en stor Dukke, raat udskaaret i Rosentræ, der skulde forestille Kong Moini, og i et Hul i Dukkens Mave gemte man de veritable Rester af den himmelfarne Potentat. Dukken blev ikklædt de fineste kongelige Klæder, og de nyerhvervede, og ubeskadigede Benedictske Brillen blev anbragt paa dens Næse. Den frembød et baade komisk og rædsomt Skue, men de Indfødte var begejstrede.

[S. 134]

Det lange Optog bugtede sig som en Slange igennem Byens Hovedvej under fuld Musik af de infernalske, skingrende Instrumenter, under Affyring af Geværskud, under Sang og Hysten, Sørgedanse og Troldmændenes højlydte Besværgelser. Spredt i Toget gik Fakkeltærere og svingede deres brændende Harpikspinde, der kastede sit flakkende Lys over den fantastiske Procession.

Først kom Konge-Dukken, baaret paa en Palankin og omringet af den afdødes Hustruer af lavere Rang, der skulde gøre ham Selskab over i Evigheden. Derefter fulgte Hofmænd og Embedsmænd, Slavehandlerne og endelig hele den indfødte Befolkning i Kazonnde. Da Optoget var naaet den tømte Flodseng, hørte man klagende Sang, og Suk og Stønnen fra Graven, afbrudt at Lænkers Klirren. Det var halvtresindstyve af Kongens Slavinder, der i Rædsel ventede paa at Bækkens Vande skulde lukke sig over dem. To af den afdødes Hustruer steg nu ned i Dybet og lagde sig paa Knæ og Hænder, for at danne et levende Leje for den Trædukke, for hvem al denne vanvittige og barbariske Staahej blev sat i Scene. Foran Dukken, ved den yderste Ende af Graven, stod der — lænket til en rødmalet Pæl — en hvid, der skulde bringes som et særligt Offer til Guderne ved denne rædselsfulde Ligbegængelse.

Det var Dick Sand.

Endnu en Fanfare, flere Besværgelser, mere Sang og Dans.

[S. 135]

Saa gav Dronningen et Tegn, og gennem et Hul i Dæmningen begyndte Vandet langsomt at sive ind i Graven. De første Bølger skyllede hen over de lænkede Slavinder. De sled fortvivlet i deres Lænker i afmægtig Kamp imod Døden. Nu naaede Vandet op til den kongelige Dukke, og til Livet af den bundne Dick Sand.

Og Vandet steg. Den ulykkelige Dreng gjorde en sidste rasende Anstrængelse for at bryde de Baand, der holdt ham til Pælen; forgæves. De sidste Hoveder forsvandt under Vandet, der atter flød roligt og glitrende i Fakkelskæret. Intet Tegn efterlod det paa den Rædselsgerning, det var blevet benyttet til. Men under dets Overflade laa Ligene af de hundrede Ofre, der var omkommet til Kongen af Kazonndes Ære.

XIX.

De døde lever.

I en Barak, ikke langt fra den, hvori Dick havde været indespærret, sad i en melankolsk Gruppe de tre ulykkelige, som efter Harris falske Forklaring for Dick, skulde være bukket under for deres Lidelser og Sorger — Fru Weldon, lille Jack og Fætter Benedict.

De var allerede kommet til Kazonnde otte Dage før Slavetransporten indtraf, og de var paa Rejsen blevet behandlet med en vis Omhu og saavidt muligt skaanet for Strabadser og Anstrængelser. Ogsaa efter Ankomsten til Slavehandlerens Hovedsæde fik de en bedre Forplejning end de andre Fanger og Frihed til at bevæge sig i den til Barakken hørende Indhegning.

[S. 136]

Foran Fru Weldon stod Negoro, brutal og fejgt nydende sin Magt over den værgeløse Kvinde.

"Min gode Kone," begyndte han i en tilstræbt ironisk Tone, "lad mig bringe Dem den triste Nyhed, at Deres sorte Venner, Tom og hans Kammerater, er blevet solgt paa Markedet forleden."

"Gud være med dem!" hviskede Fru Weldon.

"Nan, det gamle Liv, er død undervejs hertil og Dick Sand er dræbt."

Et Rædselsskrik undslap Fru Weldon.

"Ja, ærede Frue, han fik, hvad han fortjente; han skød Harris, og det maatte han bøde for. Og her er nu De tilbage, ene, og ganske i min Vold. Læg Mærke til det, ganske i min Vold."

Fru Weldon gyste ved at høre denne frygtelige Sandhed, men bevarede, ved en uhyre Anspændelse af sin Selvbeherskelse, sin ydre Ro.

"De ved hvilket naadigt Tilbud jeg gjorde Dem for otte Dage siden, at jeg vilde renoncere paa al Hævn over Dem og kun tænke paa Forretning. Jeg vil sælge Dem til Deres Mand for en Bagatel af 100,000 Dollars, og endda give ham Drengen og det Fjols af en Insektfanger med i Købet. De skulde medgive mig et Brev til Deres Mand og deri forklare, hvorledes jeg, Deres tro Tjener, ilede til ham for at føre ham med hertil, og sammen med ham, og ved Hjælp af hans Løsepenge — befri Dem af de nedrige Indfødtes Vold. Ikke sandt, alt det husker De, og De har indset, at De ikke har andet at gøre, end at takke mig for mit ædelmodige Forslag og give mig det Brev, som jeg behøver?"

[S. 137]

"Det Brev, De forlanger, skriver jeg ikke!" svarede Fru Weldon med Fasthed. "Den Sum De fordrer for vor Udlevering vil min Mand betale Dem, men jeg vil ikke søge at formaa ham til at gaa i Land her i denne forfærdelige Del af Afrika for at hente mig."

Efter nogen Modstand indvilligede Negoro — der var blevet bange for maaske ellers helt at gaa glip af den uhyre Løsesum — i at han skulde bringe Hr. Weldon et Brev fra hans Hustru, hvori hun opfordrede ham til at sejle til Mossamedes, en lille Havn paa Angolas Sydspids, som Negoro ofte havde besøgt med Slavetransporter. Dertil skulde saa en af Negoros Kammerater føre Fru Weldon, Jack og Benedict, og ved Skibets Ankomst sejle dette imøde, hvorpaa Udleveringen skulde finde Sted og Negoro forsvinde.

Ved denne Ordning forebyggede den betænksomme Fru Weldon, at hendes Mand kunde blive holdt tilbage, efter at han havde betalt Løsepengene, at hans Skib kunde blive erobret og hans Folk solgte som Slaver.

For Rejsen til Mossamedes frygtede hun ikke; det laa jo i Negoros egen Interesse at hun naaede dertil i god Behold. Negoro fik altsaa Brevet, hvori han fremstilledes om den Ven, der havde trodset alle Farer for at bringe sin Frue Hjælp og Befrielse. Næste Morgen drog han afsted i nordlig Retning, ledsaget af en halv Snes sorte, for at gaa om Bord i et af de Fartøjer, der fra Byerne ved Kongoflodens Munding gaar til Amerika.

[S. 138]

Fætter Benedict havde, som det var at vente, med stoisk Ro taget Tingene som de var, og han trøstede sig med at udnytte den usædvanlige Lejlighed han saa uformodet fik, til at sikre sig Eksemplarer af de specifik afrikanske Insekter.

Nogle Dage efter at Negoro var draget afsted hørte han, just som hans Øjne var ved at lukke sig til en lille Eftermiddagslur, en lydelig Summen; den ham saa dyrebare Musik. Uvilkaarlig foer han op. Hvad var det for en mærkelig skarp og gennemtrængende Summen? Den maatte komme fra et Kæmpeinsekt. Han stirrede hjælpeløst omkring sig med sine nærsynede, brilleløse Øjne; han lyttede med tilbageholdt Aandedræt, angst og bange for at Dyret skulde tage Flugten.

Da skete det vidunderlige, at det ubetænksomme Insekt, der ikke anede, hvor farlig en Person Fætter Benedict var for det, slog sig til Ro paa selve sin Dødsfjendes Pande. Den lærde Mand blev som til Sten, ikke en Nerve turde han bevæge for ikke at skræmme sit Bytte. "Vilde det nu bare spadsere lidt længere ned, helst lidt ud paa min Næse, saa kunde jeg se det og bestemme dets Slægt, Orden, Art og Klasse," tænkte han, betaget af Øjeblikkets Alvor. Og se, hans Ønske syntes at være en Befaling for Insektet. Snart sad det paa hans spidse Næsetip, og Benedict skelede krampagtig hen imod denne fremspringende Pynt.

[S. 139]

"Store Gud! — Den sjældne *Manticora!*" brast det ud af ham. Og i det samme maatte han nyse, kildret af det sjældne Dyrs Kravlén paa hans følsomme Næsetip. Han eksploderede og greb i det samme til Næsen for at sikre sig det skræmte Insekt, men ak — han fik kun sit eget spidse Lugteorgan fat; *Manticora'en* tog Flugten ud i det fri.

Fætter Benedict bandede.

Med en for ham usædvanlig Adræthed var han paa Benene og i fuld Firspring paa Jagt efter Skatten. Han saa næppe hvor han gik eller hvorhen han kom, han hørte kun den drillende Summen foran sig, og over Indhegning, Stok og Sten gik det til han kom ud i den store Skov, der stødte op til Slavehandlerens Baraklejr. *Manticora'en* hvilede sig et Øjeblik paa Jorden, og som en Indianer paa Krigsstien sneg Jægeren sig ind paa den, da vips — et Spring, og den var væk igen. Fætter Benedict sprang efter, forpustet, forreven, svedende og utrættelig.

"Nu har jeg den — nej — Pokkers ogsaa — nu maaske — bare forsigtig — — den skal ikke slippe fra mig, jeg maa have — —."

Vildere og vildere greb den anstrængende Jagts Spænding ham, længere og længere drev den ham ind i Skoven. Han løb med udbredte Arme, og slog med begge de aabne Hænder efter Insektet, saa at han paa en uindviet Iagttager maatte have gjort et komplet sindsforvirret Indtryk.

[S. 140]

Da pludselig, som han i fuld Fart stormede forbi et højt Buskads, følte han et jærnfast Tag i sin Nakke og et andet tilsvarende i sin slunkne Bagdel. En kæmpemæssig Medskabning havde fanget ham omtrent paa samme Vis, som han vilde have grebet Insektet, og uden videre Vrøvl

blev han ført bort igennem Skovtykningen. Og saaledes gik det til, at Fætter Benedict gik glip af den værdifulde Forøgelse af sin Insektsamling, den sjældne *Manticora*.

XX.

En Troldmand.

Fru Weldon blev ulykkelig, og Alvez blev rasende da Fætter Benedict ikke viste sig mere, hverken den Dag eller de følgende. Det syntes for begge saare usandsynligt, at det skikkelige Tossehoved skulde være flygtet ud i den ukendte Skov, hvor Livsfaren — i Form af vilde Indfødte eller vilde Dyr — lurede ved hvert Skridt; men alligevel maatte de lade sig nøje med denne Antagelse, da ingen anden frembød sig.

Uagtet Regntiden allerede var udløbet i Slutningen af April, begyndte det pludselig, den 19. Juni, at regne voldsomt og vedholdende. Dette var intet mindre end en Ulykke for Landets Beboere. Markerne, der allerede bar modent Korn, oversvømmedes og Høsten vilde blive totalt mislykket, hvis Regnen vedvarede blot i endnu nogle Dage.

[S. 141]

Dronningen holdt lange Raadslagninger med sine Ministre, og Hoffets højst anskrevne "Overtroldmænd" blev beordrede til at afværge den truende Ulykke. Men alt hvad de sang, og svang deres Bjælder og besvor, og bad og tudede, lige meget hjalp det; Skyernes Aander tog ikke mindste Notits deraf. Saa blev der endelig anbefalet den sorte, kvindelige Majestæt en berømt Troldmand, der boede i Angolas nordligste Del. Hans Ry var stort, maaske kun fordi hans Evner endnu aldrig var blevet prøvet i Kazonnde. Der gik Ekspresbud efter ham, og den 25. om Morgenen anmeldtes hans Ankomst ved det højtideligste og rædselsfuldeste Musik-Spektakel.

Den berømte Mand saa prægtig ud; en ren Kraftkarl af en Neger, overmalet med allehaande sælsomme Figurer, pyntet med Halsbaand, Armbaand, Bælter, Ringe og Fjer i Overflod. Det saa næsten ud som om det klarede op bare ved at han viste sig, Himlen var ialfald mindre mørk, og Vinden var ved at vende sig til det Hjørne, hvor den skulde og burde befinde sig.

Hele hans Trylle-Maskineri bestod af en Kurv, med et Aflukke i, og han aabnede, i Modsætning til alle sine Kolleger, slet ikke Munden. En stum Troldmand var en saadan Sjældenhed i Kazonnde, at han i de Indfødtes Øjne alene af den Grund maatte blive ufejlbarlig.

[S. 142]

Han spankulerede først hele Torvet rundt i højtidelig Etmarsch og med mange sælsomme Bevægelser, og den halve By travede i Hælene paa ham og gjorde alle hans Trin og Gestus efter. Det hele Optog saa ud som en Procession af Aber med en Kæmpeabe i Spidsen. Lige imod den kongelige Residens styrede den store Mand sine Fjed, og Dronningen gik ham selv imøde. Han slog ud med Haanden imod Skyerne og truede ad dem, men pegede derpaa med et selvtilidsfuldt Smil paa sig selv og greb — o Frækhed — Dronningen ved Haanden og førte hende, under Mængdens maabende Forbavselse, med sig henimod Slavehandlerens Lejr. Uden at afvente nogen Indbydelse til at træde nærmere skubbede han Porten op, ved at sætte sine vældige Skuldre imod, og traadte ind. Alvez og hans Soldater stormede til for at straffe den frække Indbryder, men ved Synet af Dronningen veg de forfærdet og ærbødigt tilside.

Troldmanden, Mganga'en, som Folket kaldte ham, optog her atter sine tavse Bevægelser. Han pegede imod Himlen og fulgte med de oprakte Hænder Skyernes Flugt, han sprang og han vred sig med saa megen Energi, at de Indfødte blev grebet af Begejstring. Da det imidlertid ikke laa for disse at være tavst begejstrede, brød de snart ud i deres sædvanlige Syngen, Skrigen og Skraalen, samtidig med at de gjorde alle Mganga'ens forrykte Bevægelser efter.

Men Himlen syntes ikke at tage mindste Notits af alt dette Spektakel. Tværtimod saa den tristere og tristere ud, og midt under hele Forestillingen faldt de første tunge, store Regndraaber med protesterende Smæld til Jorden.

[S. 143]

Dette fremkaldte øjensynlig et stærkt Omslag i de Indfødtes Stemning overfor Troldmanden. De trængte sig sammen om ham og indtog en ligefrem truende Holdning. Men Kæmpekarlen viste sig selv da som Situationens Herre. Han pegede udover Mængdens Hoveder henimod en hvid Kvinde med et Barn paa Armen, der var traadt ud af en af Barakkerne for at se, hvad der var paa Færde.

Alle vendte sig i den antydende Retning. Det var altsaa den forbandede hvide Slavinde med det blege Barn, der havde nedkaldt Regnstrømmenes Forbandelse over Landet; fra hende kom al Fortræd og Ulykke. Med sataniske Hyl styrtede den opbragte Mængde løs paa den ulykkelige Fru Weldon og lille Jack. Men Mganga'en kom dem i Forkøbet; med et Par vældige Armbevægelser fejede han de ivrigste tilside, og resolut og uden Nølen greb han den segnefærdige Kvinde og hendes Barn og løftede dem op paa sine stærke Skuldre. Den forbavsede Hob veg uvilkaarlig tilside for denne store Magiker, der havde fundet Ophavet til Landets Ulykke, og som aabenbart nu ogsaa vilde forstaa at fjerne og tilintetgøre det paa rette Maade. Nysgerrig fulgte man efter ham, men han skridtede vældigt ud, igennem den lukkede Gaard og henimod Skoven, hvorfra han med en bydende Gestus forbød de faa udholdende at følge ham længer.

[S. 144]

Ind i den tætte Skov gik Rejsen, uden Standsning og uden mindste Tøven, indtil Troldmanden naaede en Aa, der, klar og med stærk Strøm, gemte sig bag høje Siv og Slyngplanter. Der, under et Kæmpetræs lavt nedhængende Grene laa en Slags Kano med et Sejl over, og i den lagde

Mganga'en forsigtig sin dobbelte Byrde.

"Se her, Kaptajn," sagde han paa engelsk, "her er jeg med Fru Weldon og lille Jack. Lad os saa komme afsted inden alle Kazonndes Fæhoveder kommer paa Benene for at søge efter deres Troldmand."

Med disse Ord greb Herkules — endnu iklædt sin fantastiske Forklædning — Aaren og stødte Baaden ud i Strømmen.

Det varede noget før Fru Weldon var kommet saa meget til sig selv, at hun rigtig begreb hvorledes det hele hængte sammen; at hun virkelig var frelst, at det var Dick, lys levende om end svag og kraftløs, der laa foran hende, lænet imod Fætter Benedict og med Dingo for sine Fødder.

"Dick, min kære Dreng, Dick er det virkelig dig?"

"Min Ven Dick!" jublede Jack og slog henrykt Armene om den unge Kaptajns Hals.

"Og Herkules!" udbrød Fru Weldon, "tænk at jeg ikke anede at det var Dem, som bar os afsted; jeg var rædselsfuld angst."

"Ja, køn var jeg jo ikke," svarede Herkules godmodigt smilende, "men jeg passede ellers godt til Rollen." [S. 145]

"De har befriet os, og det med Fare for Deres eget Liv," udbrød Fruen rørt og rakte Kæmpen begge sine Hænder.

"Ogsaa mit!" sagde Dick.

"Og mig fangede han ogsaa," sukkede Fluesnapperen, endnu ikke forsonet ved Tanken paa den undslupne Sjældenhed.

Medens Baaden af Strømmen hurtigt førtes ned ad Aaen fortalte Herkules, i de færrest mulige Ord, hvorledes han uset havde fulgt Karavanen, som førte Fru Weldon og Jack til Kazonnde, og hvorledes han flere Gange forgæves havde forsøgt at befri dem fra Fangenskab, indtil endelig en usædvanlig Lejlighed frembød sig. Den berømte Troldmand, som blev ventet med saa megen Længsel i Kazonnde, kom netop igennem Skoven paa det Sted, hvor Herkules havde sit Tilhold. At fange Fyren, berøve ham hans professionelle Udstyr og binde ham til et Træ, var en smal Sag for en Herkules, og de Indfødtes fabelagtige Lettroenhed og Overtroiskhed lod Komediens anden Del lykkes for ham over al Forventning.

Men Dick; Dick som blev druknet ved Kongens Ligfærd?

"Ja," sagde den genopstandne med et Smil, "jeg var virkelig mere død end levende, bundet til en Pæl og med Vandet strømmende mig over Hovedet. Men Livet vendte tilbage, og jeg laa her i Baaden, og Herkules stod bøjet over mig — — men hvordan det Mirakel er sket, det maa Gud og Herkules vide." [S. 146]

"Aah — det var ikke saa farligt," sagde Negeren, forlegen over den megen Hyldest, der blev ham til Del. "Det var saamænd ingen Hekseri at liste sig ned imellem Ofrene i Flodsengen og, skjult af det indstrømmende Vand, at rykke Pælen op. Med en Smule Kræfter kunde enhver have gjort det samme. Saa var det bare at bære baade Pælen og Kaptajnen her ud — — det var det hele. Men nu maa vi vel tænke lidt paa, hvorhen Rejsen gælder," afledte Herkules beskedent.

Fru Weldon fortalte nu om sin Aftale med Negoro, og Dick bemærkede, at det gjaldt om at naa Kysten før Portugiseren kom til Mossamedes. Der kunde man finde Beskyttelse og Hjælp hos de portugisiske Autoriteter.

"Og naar den Slyngel af en Kok kommer for at hæve sine 100,000 Dollars, saa skal jeg nok betale ham med en anden Mønt," føjede Herkules til.

Den Baad, i hvilken de af Skæbnens Modgang saa haardt prøvede Rejsende lod sig føre ned ad Strømmen, var en af de Indfødtes sædvanlige lange, smalle Kanoer, som Herkules havde set sit Snit til at sætte sig i Besiddelse af. For at undgaa, at den skulde tiltrække sig Opmærksomhed, havde den opfindsomme Neger dækket Baaden med et Tag af langt Græs, baaret oppe af en Pagaj, der hvilede i to Gafler fra Kanoens Spids til dens Agterende. Dette Dække bragte Baaden til at se ud som en af de smaa flydende Øer, og afgav desuden et skærmende Ly imod Solens brændende Straaler. Proviant for Rejsen maatte de Rejsende selv hente sig op af Aaens Vand, eller ned fra Træernes Grene ved Hjælp af den Bøsse, som Herkules havde bjærget ved sin Flugt. [S. 147]

Selv om Strømmen vedblivende vilde føre det lette Fartøj afsted med den samme Hastighed, som ved Rejsens Begyndelse, omtrent to Mil i Timen eller ca. halvtreds Mil i Døgnet, var Dick dog klar over, at det blev en langvarig Tur før de naaede Kysten, og rig paa Farer vilde den sikkert ogsaa blive. Efter to Dages Sejlads udvidede Floden sig til en Bredde af omtrent 150 Fod, og man traf nu paa flere smaa, grønne Øer, der drev afsted med samme Fart som Kanoen. Intetsteds saa man Spor af Mennesker paa eller ved Flodens Bredder. Plantevæksten var af en overvældende tropisk Rigdom og Skønhed; Sværdliljer, Alver, Balsamier, Clematis, Gladiolus, Kæmpebregner og tusinde andre Vækster dannede, med deres stærkt farvede Blomsters yppige Vælde, en vidunderlig skøn Indfatning om Flodens dybtblaa Vand.

Hist og her rykkede selve Skovens Kæmper helt ned til Bredden og strakte deres tørstige Rødder ud i Strømmens friskende Vand; Figentræer, Acasier, Mangotræer, Copal og Dadelpalmer sendte fra deres tætte, vidtspredende Kroner, Skygge og Kølighed ud over det glitrende Spejl. I over

hundrede Fods Højde slyngede Lianer og Clematis deres graciøse Ranker fra Trætop til Trætop, og ad disse naturlige, blomstersmykkede Broer saa man Aberne svinge sig i behændig Tagfat.

[S. 148]

Den eneste af Selskabet, der ikke nød hverken den genvundne Frihed eller Naturens Skønhed, var Fætter Benedict. Han havde mistet sin Insektsamling i Kazonnde, sine Brillen og sin Loupe — for ham ejede Verden ikke flere Glæder. I det mindste ikke før en Dag, da Herkules, der respekterede Særlingens Samlermani og afleverede alle de Smaadyr han fik Fingre i, præsenterede ham et lille sort, uappetitligt udseende Insekt. Efter en hastig Undersøgelse af Fænomenet lige foran sine nærsynede Øjne udbrød Fætter Benedict i vild Henrykkelse.

"Bravo, Herkules! Jeg tilgiver dig, at du berøvede mig min Manticora, denne her er endnu bedre. Dick, Kusine, kom her skal I se — det er glimrende, storartet!"

"Hvad er det da for et Dyr?"

"Dyr, Dyr, — — det er en Sjældenhed af Rang. Den kan hverken henregnes til *coleoptera neuroptera* eller *hymenoptera*; hvis den havde haft otte Ben vilde jeg have klassificeret den i anden Gruppe af *arachnida*, men den har Gudskelov kun seks. Den er en Slags Edderkop med seks Ben; en betydningsfuld og ganske ny Opdagelse; den maa opkaldes efter mig. Dette Insekt vil komme til at hedde *Hexapodes Benedictus*."

Dick og Fru Weldon smilede over det store Barns Lyksalighed og gratulerede ham godmodigt til hans Fund.

[S. 149]

Natten faldt nu paa med sin dybe Stilhed og Maanen hævede sig op over Skovens høje Træer, og sendte sit hvide Lys ud over Floden.

Men pludselig afbrødes Stilheden af en fjærn Larm, en sugende Lyd, som af et arbejdende Pumpeværk. Det var en Flok paa hundreder af Elefanter, som skyllede Dagens tørre Kost ned med en forsvarlig Slurk af Strømmens klare Vand.

XXI.

Den sidste Fare.

I fjorten Dage fortsattes Sejladsen ned ad Floden uden at nogen nævneværdig Hændelse indtraf. Hver Aften søgte man mod Land for at Dick, med Bøssen i Haand, kunde sørge for at forsyne Aftensbordet. Ved disse Ekspeditioner maatte man gaa frem med den yderste Forsigtighed, da man aldrig kunde være sikker paa at Stedet ikke var beboet af vilde Indfødte, hvis Opmærksomhed man helst maatte undgaa at vække. Landet, de kom igennem, havde efterhaanden skiftet Udseende, det overdaadige, skønne Skovlandskab var blevet afløst af en ørkenagtig Slette, uden et Træ eller mindste Tegn paa Dyreliv. Dette sidste var en Omstændighed, som let kunde være blevet skæbnsvanger for de uforfærdede Rejsende; thi hvoraf skulde de vel leve, naar Dick ikke kunde skyde noget Vildt. Til alt Held fandt de i dette kritiske Øjeblik, i en Indskæring af Floden, en Græshoppesværme, som i tykke Lag dækkede Jorden og Vandet. De vidste, at de Indfødte betragtede disse ækle Dyr som lidt af en Delikatesse, og da de ikke havde noget Valg bestemte de sig til at gøre ligesaa.

[S. 150]

Men Spændingen, Frygten for hvad den næste Dag vel vilde bringe af Savn og Farer, tog paa de stakkels Rejsende, og de længtes inderligt og utaalmodigt efter, at Farten dog skulde faa en Ende.

Da lød pludselig, den 14. Juli, fra Jacks barnlige Læber det forløsende Ord:

"Havet!"

"Hvad siger du, Jack," udbrød Dick aandeløst, "det er umuligt! Det kan ikke være Havet!"

Og Havet var det da heller ikke, men dog i det mindste den store Flod, maaske Kongo, der udmundede i Havet, og som de Rejsende saa længe havde længtes efter at naa. Ved dens Udløb vilde de sikkert finde en portugisisk Handelsplads, hvor de kunde søge Hjælp og Beskyttelse.

Ned ad den brede, klare Flod gik nu Sejladsen uforstyrret og i den forhaabningsfuldeste Stemning; endnu kun nogle Dages Rejse, og Trængslernes Tid vilde være endt.

Da, om Natten den 18. Juli, henimod Klokken 3, opskræmmedes de sovende af et Udraab fra Herkules, der havde Vagt:

[S. 151]

"Havet!"

Alle lyttede spændt til den fjærne dumpe Brusens; ingen tænkte paa at sove mere.

Nattens dybe Mørke afløstes pludselig og næsten uden Overgang af Morgen-Lyset. De Rejsende saa nu, at der, omtrent en halv Mil forude, hang som en Taagesky over Floden, dog var det ingen almindelig graa Taage. Nu da Solen sendte sine første rødgyldne Straaler op over Horisonten, gennemstraaledes Skyen og kastede Lyset mangedobbelt tilbage som gennem tusinde, smaa Glasprismer.

"Hurtig! Hurtig! Til Land, Herkules. For Guds Skyld hurtigt!" skreg Dick i vild Rædsel. "Der er et

Vandfald lige for os!"

Næppe kunde hans Raab overdøve Larmen af det nedstyrtende Vand, der, sydende og skummende, faldt i mere end hundrede Fods Dybde, og med sin uimodstaaelige Magt om faa Minutter vilde have slynget den spinkle Baad i Afgrunden.

Baaden lystrede villigt Aaren, der ført af Herkules' kraftige Arm bragte den paa tværs af Strømmen ind til den venstre Bred. Men hvad nu. Man maatte opgive den forholdsvis sikre Fart ad Floden, og begive sig igennem Landets tætte og mørke Skove Resten af Vejen. Og disse Skove kunne være beboede af Kongos vilde Kanibaler, man kunne maaske træffe en Slavetransport og alle Rædslerne vilde da begynde forfra. Dingo syntes ligesaa forknyt over det tilstødte Uheld, som dens tobenede Venner. Den hylede ynkeligt, og før Baaden endnu var ved Land sprang den i Vandet, svømmede ind til Bredden og forsvandt i det høje Græs.

[S. 152]

Faa Minutter efter laa Baaden fortøjet ved en Trærød, og Dick og de andre gik i Land. Man kunde af det nedtraadte Græs se, at Dyr eller Mennesker nylig havde færdedes her. Dick gik foran med ladt Gevær, og Herkules fulgte efter med Øksen i Haanden, og de havde ikke gaaet ti Skridt før de naaede Dingo, der, med Snuden imod Jorden forfulgte et Spor. Forsigtig spejdende fulgte de Dyret indtil de pludselig stod foran en forfalden Hytte midt i den tætteste Skovtykning. Dingo stod ynkeligt hylende foran Indgangen til Bjælkehuset. Herkules sparkede Døren op og traadte ind, fulgt af sine Ledsagere.

Paa Jordgulvet laa et Menneske-Skelets hvide Knogler.

Dingo kastede sig ned med en hjerteskerende Piben.

"Dyret har kendt det Menneske, der her er omkommet," sagde Fru Weldon. "Maaske var det dens Herre."

"Se der!" udbød Dick og pegede paa en vældig, afbarket Stamme til hvilken Hytten støttede sig. To store Bogstaver var malede paa Træet med rød Farve, saa de stod skarpt frem imod det hvide Ved.

"S. V.," læste Fru Weldon. "De samme Bogstaver, som Dingo bærer i sit Halsbaand, de samme — —."

[S. 153]

Dick havde kastet sig paa Knæ ved Stammens Fod; han havde faaet Øje paa et lille Kobberskrin, grønt af Ir, som han aabnede. Det indeholdt kun en Lap Papir, hvorpaa der var nedkradset følgende Linier:

"Overfaldet og bestjaalet — — af Negoro — — Vejviser — — 120 Mil
fra Kysten — — 3. December 71 — — døende — — Dingo — — kan
ikke — —."

Disse Ord løste alle Gaader. Samuel Vernon havde villet udforske Centralafrikas ukendte Egne, men var blevet myrdet af sin Fører — Negoro — der havde røvet den Rejsendes Penge. Døende i denne Hytte havde Vernon nedskrevet de faa oplysende Ord og de to Bogstaver paa Træet — hans Gravmæle. Foran disse Tegn S. V. have Dingo sikkert staaet sørgende i mange Dage, og den havde ikke glemt dem siden. Derfra dens ubændige Had til Negoro, dens Herres Morder, med hvem Skæbnen atter førte den sammen.

Pludselig rejste Dyret sit ludende Hoved og spidsede Øren. I næste Nu var den i lange Spring ude af Hytten.

Der lød et Rædselsskrig, et Menneskes afsindige Forfærdelsesraab der ude fra.

Herkules og Dick styrtede ud. De saa Dingo i Kamp med et Menneske. Dyrets frygtelige Tænder sad dybt i Mandens Strube, og han væltede sig paa Jorden i Raseri og Smerte.

[S. 154]

Det var Negoro.

Han havde opsat Rejsen til Amerika for at kunne gøre en Afstikker til dette Sted, hvor han havde opbevaret en Del af den Pengesum, som han havde frarøvet sit Offer, Vernon. Nemesis, den straffende og hævnende Skæbne, havde netop i samme Stund ført hans bitreste Fjende, Dingo, til det samme Sted, Skuepladsen for hans Udaad.

Herkules styrtede i vildt Raseri hen til Skurken. "Elendige Kæltring! Morder! Røver! Endelig har jeg dig!" Og han svang sin Økse.

Men Hævnen var allerede fuldbyrdet af den, som havde det første Krav. Negoro rørte sig ikke mere, Men ogsaa Dingo var saaret, den havde faaet et dybt Knivsaar og udaandede kort efter.

Negoro var altsaa ikke mere, men hans Ledsagere fra Kazonnde kunde ikke være langt borte, og naar han ikke vendte tilbage til dem vilde de naturligvis søge efter ham. Der maatte altsaa handles hurtigt for at undgaa denne truende Fare.

"Er det ikke sikrere for os at ro over til den modsatte Bred. Heller ikke den er farefri, men der risikerer vi da i det mindste ikke at træffe Negoros Venner," bemærkede Dick og hans Forslag blev straks antaget.

"Men først vil jeg alene ro over og udspejde Bredden; hvis vi dog ikke kan gaa i Land der, er der ingen Grund til at vi skal ro der over alle sammen. Jeg er her igen om en Times Tid."

[S. 155]

Og med disse Ord sprang Dick i Baaden og styrede tværs over Floden.

Strømmen var ikke stærkere, end at han, med Udnyttelsen af alle sine Kræfter, kunde holde Baaden fri af Sugningen fra Faldet. Snart var han ved den højre Bred og vilde lige til at springe i Land. Da lød der et mangestemmigt, forfærdeligt Triumfskrig, og fra Græsset skød pludselig en Snes vilde Indfødte løs paa den flydende Høstak.

I flere Dage havde disse Kanibaler iagttaget Baaden og set at den gemte Mennesker; de havde fulgt den lige til Faldet, hvor de vidste at den maatte søge til Land paa den ene eller anden Bred, og de hvide vilde da være deres sikre Bytte.

De flaaede Græsset af Baadens Tag, men stor var deres Skuffelse da de saa, at hele Byttet var en sølle Dreng. De hylede af Raseri. Men pludselig fik en af dem Øje paa Herkules. Fætter Benedict og Fru Weldon, der paa den anden Bred af Fortvivlelse over Dicks Fare glemte al Forsigtighed, og kom ned lige til Vandkanten. I et Nu var alle de vilde i Baaden. De vilde ro over Floden. Dick stod koldblodig i Forenden; med sin Bøsse holdt han sig Banditterne lidt fra Livet, det havde al mulig Respekt for "Ildvaabenet". En vældig Karl havde grebet Styreaaren og brugte den behændigt og hurtigt, saa at Baaden snart atter var midt ude paa Floden. [S. 156]

"Flygt dog, — — flygt," skreg Dick fortvivlet til Vennerne derovre paa Bredden, men samtidig indsaa han, hvor haabløst det vilde være at flygte for de Indfødte.

Da fik Drengen en Indskydelse; han øjnede en Mulighed for at frelse de andres Liv, ganske vist ved at ofre sit eget. Men der var jo intet at betænke sig paa.

"Gud hjælpe mig og være mig naadig," hviskede han.

Saa rettede han sin Bøsse imod Manden med Styreaaren og gav Ild. Kæmpen faldt om og Roret knustes ved hans Legemes Vægt.

De vilde opløftede et forfærdet Brøl. Baaden, der ikke længer af Roret holdtes paa tværs af Strømmen, svingede og dreves af Strømmen med hurtigt tiltagende Hastighed ned imod Vandfaldet.

Fra Bredden lød et svagt Skrig; det var Fru Weldon, der havde forstaaet Dicks Plan, hvorved han dødsdømte sig selv for at frelse hende.

I dette Øjeblik sprang flere af de vilde i Vandet, i vanvittigt Haab om at kunne svømme til Bredden. Derved kæntrede Baaden. Med den faretruedes mærkværdige, instinktive Forstaaelse og Handlekraft klyngede Dick sig til den omvendte Baads Tofte, og holdt Hovedet op over Vandet, tæt op bag dens Køl. Han mærkede hvorledes han, som inden i en Æske, beskyttet imod Vandets og Luftens Tryk styrtede ud i Svælget. Han sank og sank — — og steg saa atter op i Vandets Overflade. Han levede; han var frelst. Med stærke Armes Tag naaede han snart Bredden, paa hvis Græs han fortunlet og afmægtig segnede om. [S. 157]

Her fandt Herkules, Fru Weldon, Fætter Benedict og Jack ham kort Tid efter, sovende de retfærdiges Søvn.

To—tre Dage senere traf de trætte og haardt-prøvede Flygtninge en Karavane. Det var portugisiske Handelsmænd, der optog dem med Hjertelighed og Deltagelse, og førte dem med til Emboma. Herfra tog de efter nogle Dages Hvil med en Damper til Amerika, og den 25. August naaede de St. Francisko — Hjemmet.

Stor var naturligvis James Weldons Glæde ved atter at favne sin Hustru og Søn, hvis Spor han forgæves havde søgt at efterforske paa alle Pladser, hvor "Pilgrim" muligt kunne være landet. Han erfarede hvad han skyldte sin Letmatros, og han lønnede ham saa godt han formaaede. Dick blev som hans Søn, og den brave Herkules blev hans Ven. Ogsaa de fire, som Slaver solgte Kammerater, blev saa snart som muligt løskøbte og hentede hjem.

Og Benedict! Ja, den forhærdede Insektsamler hastede til sit eget Værelse, til sine Samlinger, sine Skatte. Han greb en Loup og satte den over det eneste Insekt, som hans Afrikarejse havde beriget ham med, den uvurderlige Sjældenhed, *Hexapodes Benedictus*.

"Milde Himmel!" — — var det muligt? Fortvivlelsen stivnede Fætter Benedicts Træk. Den ubarmhjærtige Loup reducerede det vidunderlige, seksbenede Fænomen til en almindelig Edderkop, der i Herkules' unænsomme Hænder havde mistet sine to Forben. [S. 158]

Og Dick Sand, den unge Kaptajn, vor Histories Helt; hvorledes gik det ham?

"Havde jeg vidst alt hvad jeg burde have vidst," sagde han til sig selv, "hvormange Ulykker var da ikke blevet undgaaet. Men burde jeg end aldrig have været Kaptajn da jeg var 15 Aar, saa skal jeg vide at lære, hvad jeg mangler, saa at jeg kan blive det naar jeg er atten."

Og han blev det.

Afskriverens rettelser

- [S. 14](#): "Kender[Kende] De den Hund?" spurgte Kaptajnen ham.

- [S. 20](#): Ordene var næppe udtalte, før der lød[lod] et Raab
- [S. 38](#): derfor forud rebe[reb] Klyver og Fog og besluttede at gøre
- [S. 71](#): Culumbia, Chile[Chili] eller Patagonien? Vi Amerikanere
- [S. 80](#): "Nej, naturligtvis," svarede Harris[Haaris]; "det var ikke
- [S. 82](#): tilbagelægge[tilbage], syntes aldrig at faa Ende, ialfald sporede man
- [S. 87](#): en femtenaarig Dreng Anfører[Infører] for en lille Flok, en
- [S. 106](#): udsatte man sig for at omkomme[ankomme] paa en anden
- [S. 107](#): Vandets[Vandet] Tryk udefra vilde i et Nu fylde
- [S. 109](#): — flere lange Baade bemandede[bemandete] med Indfødte.
- [S. 120](#): eller Negoro i Alvez'[Alvez] Følge.
- [S. 142](#): optog her atter sine tavse Bevægelser[Beværgelser]. Han pegede
- [S. 152](#): Uheld, som dens tobenede[tobende] Venner. Den hylede ynkeligt,
- [S. 152](#): "Dyret har kendt det Menneske, [der] her er omkommet,"
- [S. 153](#): havde villet udforske[udforkste] Centralafrikas ukendte Egne,
- [S. 154](#): Bred. Heller ikke den er farefri, men der risikerer[resikerer]
- [S. 155](#): I flere Dage havde disse Kanibaler iagttaget[iagttoget] Baaden
- [S. 155](#): Dreng. De hylede af Raseri. Men pludselig fik en af[af af]
- [S. 156](#): knustes[knustet] ved hans Legemes Vægt.

*** END OF THE PROJECT GUTENBERG EBOOK KAPTJNEN PAA 15 AAR (I SLAVELÆNKER)

Updated editions will replace the previous one—the old editions will be renamed.

Creating the works from print editions not protected by U.S. copyright law means that no one owns a United States copyright in these works, so the Foundation (and you!) can copy and distribute it in the United States without permission and without paying copyright royalties. Special rules, set forth in the General Terms of Use part of this license, apply to copying and distributing Project Gutenberg™ electronic works to protect the PROJECT GUTENBERG™ concept and trademark. Project Gutenberg is a registered trademark, and may not be used if you charge for an eBook, except by following the terms of the trademark license, including paying royalties for use of the Project Gutenberg trademark. If you do not charge anything for copies of this eBook, complying with the trademark license is very easy. You may use this eBook for nearly any purpose such as creation of derivative works, reports, performances and research. Project Gutenberg eBooks may be modified and printed and given away—you may do practically ANYTHING in the United States with eBooks not protected by U.S. copyright law. Redistribution is subject to the trademark license, especially commercial redistribution.

START: FULL LICENSE

THE FULL PROJECT GUTENBERG LICENSE

PLEASE READ THIS BEFORE YOU DISTRIBUTE OR USE THIS WORK

To protect the Project Gutenberg™ mission of promoting the free distribution of electronic works, by using or distributing this work (or any other work associated in any way with the phrase "Project Gutenberg"), you agree to comply with all the terms of the Full Project Gutenberg™ License available with this file or online at www.gutenberg.org/license.

Section 1. General Terms of Use and Redistributing Project Gutenberg™ electronic works

1.A. By reading or using any part of this Project Gutenberg™ electronic work, you indicate that you have read, understand, agree to and accept all the terms of this license and intellectual property (trademark/copyright) agreement. If you do not agree to abide by all the terms of this agreement, you must cease using and return or destroy all copies of Project Gutenberg™ electronic works in your possession. If you paid a fee for obtaining a copy of or access to a Project Gutenberg™ electronic work and you do not agree to be bound by the terms of this agreement, you may obtain a refund from the person or entity to whom you paid the fee as set forth in paragraph 1.E.8.

1.B. "Project Gutenberg" is a registered trademark. It may only be used on or associated in any way with an electronic work by people who agree to be bound by the terms of this agreement. There are a few things that you can do with most Project Gutenberg™ electronic works even without complying with the full terms of this agreement. See paragraph 1.C below. There are a lot of things you can do with Project Gutenberg™ electronic works if you follow the terms of this agreement and help preserve free future access to Project Gutenberg™ electronic works. See paragraph 1.E below.

1.C. The Project Gutenberg Literary Archive Foundation ("the Foundation" or PGLAF), owns a compilation copyright in the collection of Project Gutenberg™ electronic works. Nearly all the

individual works in the collection are in the public domain in the United States. If an individual work is unprotected by copyright law in the United States and you are located in the United States, we do not claim a right to prevent you from copying, distributing, performing, displaying or creating derivative works based on the work as long as all references to Project Gutenberg are removed. Of course, we hope that you will support the Project Gutenberg™ mission of promoting free access to electronic works by freely sharing Project Gutenberg™ works in compliance with the terms of this agreement for keeping the Project Gutenberg™ name associated with the work. You can easily comply with the terms of this agreement by keeping this work in the same format with its attached full Project Gutenberg™ License when you share it without charge with others.

1.D. The copyright laws of the place where you are located also govern what you can do with this work. Copyright laws in most countries are in a constant state of change. If you are outside the United States, check the laws of your country in addition to the terms of this agreement before downloading, copying, displaying, performing, distributing or creating derivative works based on this work or any other Project Gutenberg™ work. The Foundation makes no representations concerning the copyright status of any work in any country other than the United States.

1.E. Unless you have removed all references to Project Gutenberg:

1.E.1. The following sentence, with active links to, or other immediate access to, the full Project Gutenberg™ License must appear prominently whenever any copy of a Project Gutenberg™ work (any work on which the phrase “Project Gutenberg” appears, or with which the phrase “Project Gutenberg” is associated) is accessed, displayed, performed, viewed, copied or distributed:

This eBook is for the use of anyone anywhere in the United States and most other parts of the world at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this eBook or online at www.gutenberg.org. If you are not located in the United States, you will have to check the laws of the country where you are located before using this eBook.

1.E.2. If an individual Project Gutenberg™ electronic work is derived from texts not protected by U.S. copyright law (does not contain a notice indicating that it is posted with permission of the copyright holder), the work can be copied and distributed to anyone in the United States without paying any fees or charges. If you are redistributing or providing access to a work with the phrase “Project Gutenberg” associated with or appearing on the work, you must comply either with the requirements of paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 or obtain permission for the use of the work and the Project Gutenberg™ trademark as set forth in paragraphs 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.3. If an individual Project Gutenberg™ electronic work is posted with the permission of the copyright holder, your use and distribution must comply with both paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 and any additional terms imposed by the copyright holder. Additional terms will be linked to the Project Gutenberg™ License for all works posted with the permission of the copyright holder found at the beginning of this work.

1.E.4. Do not unlink or detach or remove the full Project Gutenberg™ License terms from this work, or any files containing a part of this work or any other work associated with Project Gutenberg™.

1.E.5. Do not copy, display, perform, distribute or redistribute this electronic work, or any part of this electronic work, without prominently displaying the sentence set forth in paragraph 1.E.1 with active links or immediate access to the full terms of the Project Gutenberg™ License.

1.E.6. You may convert to and distribute this work in any binary, compressed, marked up, nonproprietary or proprietary form, including any word processing or hypertext form. However, if you provide access to or distribute copies of a Project Gutenberg™ work in a format other than “Plain Vanilla ASCII” or other format used in the official version posted on the official Project Gutenberg™ website (www.gutenberg.org), you must, at no additional cost, fee or expense to the user, provide a copy, a means of exporting a copy, or a means of obtaining a copy upon request, of the work in its original “Plain Vanilla ASCII” or other form. Any alternate format must include the full Project Gutenberg™ License as specified in paragraph 1.E.1.

1.E.7. Do not charge a fee for access to, viewing, displaying, performing, copying or distributing any Project Gutenberg™ works unless you comply with paragraph 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.8. You may charge a reasonable fee for copies of or providing access to or distributing Project Gutenberg™ electronic works provided that:

- You pay a royalty fee of 20% of the gross profits you derive from the use of Project Gutenberg™ works calculated using the method you already use to calculate your applicable taxes. The fee is owed to the owner of the Project Gutenberg™ trademark, but he has agreed to donate royalties under this paragraph to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation. Royalty payments must be paid within 60 days following each date on which you prepare (or are legally required to prepare) your periodic tax returns. Royalty payments should be clearly marked as such and sent to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation at the address specified in Section 4, “Information about donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation.”

- You provide a full refund of any money paid by a user who notifies you in writing (or by e-mail) within 30 days of receipt that s/he does not agree to the terms of the full Project Gutenberg™ License. You must require such a user to return or destroy all copies of the works possessed in a physical medium and discontinue all use of and all access to other copies of Project Gutenberg™ works.
- You provide, in accordance with paragraph 1.F.3, a full refund of any money paid for a work or a replacement copy, if a defect in the electronic work is discovered and reported to you within 90 days of receipt of the work.
- You comply with all other terms of this agreement for free distribution of Project Gutenberg™ works.

1.E.9. If you wish to charge a fee or distribute a Project Gutenberg™ electronic work or group of works on different terms than are set forth in this agreement, you must obtain permission in writing from the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the manager of the Project Gutenberg™ trademark. Contact the Foundation as set forth in Section 3 below.

1.F.

1.F.1. Project Gutenberg volunteers and employees expend considerable effort to identify, do copyright research on, transcribe and proofread works not protected by U.S. copyright law in creating the Project Gutenberg™ collection. Despite these efforts, Project Gutenberg™ electronic works, and the medium on which they may be stored, may contain “Defects,” such as, but not limited to, incomplete, inaccurate or corrupt data, transcription errors, a copyright or other intellectual property infringement, a defective or damaged disk or other medium, a computer virus, or computer codes that damage or cannot be read by your equipment.

1.F.2. LIMITED WARRANTY, DISCLAIMER OF DAMAGES - Except for the “Right of Replacement or Refund” described in paragraph 1.F.3, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the owner of the Project Gutenberg™ trademark, and any other party distributing a Project Gutenberg™ electronic work under this agreement, disclaim all liability to you for damages, costs and expenses, including legal fees. YOU AGREE THAT YOU HAVE NO REMEDIES FOR NEGLIGENCE, STRICT LIABILITY, BREACH OF WARRANTY OR BREACH OF CONTRACT EXCEPT THOSE PROVIDED IN PARAGRAPH 1.F.3. YOU AGREE THAT THE FOUNDATION, THE TRADEMARK OWNER, AND ANY DISTRIBUTOR UNDER THIS AGREEMENT WILL NOT BE LIABLE TO YOU FOR ACTUAL, DIRECT, INDIRECT, CONSEQUENTIAL, PUNITIVE OR INCIDENTAL DAMAGES EVEN IF YOU GIVE NOTICE OF THE POSSIBILITY OF SUCH DAMAGE.

1.F.3. LIMITED RIGHT OF REPLACEMENT OR REFUND - If you discover a defect in this electronic work within 90 days of receiving it, you can receive a refund of the money (if any) you paid for it by sending a written explanation to the person you received the work from. If you received the work on a physical medium, you must return the medium with your written explanation. The person or entity that provided you with the defective work may elect to provide a replacement copy in lieu of a refund. If you received the work electronically, the person or entity providing it to you may choose to give you a second opportunity to receive the work electronically in lieu of a refund. If the second copy is also defective, you may demand a refund in writing without further opportunities to fix the problem.

1.F.4. Except for the limited right of replacement or refund set forth in paragraph 1.F.3, this work is provided to you ‘AS-IS’, WITH NO OTHER WARRANTIES OF ANY KIND, EXPRESS OR IMPLIED, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO WARRANTIES OF MERCHANTABILITY OR FITNESS FOR ANY PURPOSE.

1.F.5. Some states do not allow disclaimers of certain implied warranties or the exclusion or limitation of certain types of damages. If any disclaimer or limitation set forth in this agreement violates the law of the state applicable to this agreement, the agreement shall be interpreted to make the maximum disclaimer or limitation permitted by the applicable state law. The invalidity or unenforceability of any provision of this agreement shall not void the remaining provisions.

1.F.6. INDEMNITY - You agree to indemnify and hold the Foundation, the trademark owner, any agent or employee of the Foundation, anyone providing copies of Project Gutenberg™ electronic works in accordance with this agreement, and any volunteers associated with the production, promotion and distribution of Project Gutenberg™ electronic works, harmless from all liability, costs and expenses, including legal fees, that arise directly or indirectly from any of the following which you do or cause to occur: (a) distribution of this or any Project Gutenberg™ work, (b) alteration, modification, or additions or deletions to any Project Gutenberg™ work, and (c) any Defect you cause.

Section 2. Information about the Mission of Project Gutenberg™

Project Gutenberg™ is synonymous with the free distribution of electronic works in formats readable by the widest variety of computers including obsolete, old, middle-aged and new computers. It exists because of the efforts of hundreds of volunteers and donations from people in all walks of life.

Volunteers and financial support to provide volunteers with the assistance they need are critical

to reaching Project Gutenberg™'s goals and ensuring that the Project Gutenberg™ collection will remain freely available for generations to come. In 2001, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation was created to provide a secure and permanent future for Project Gutenberg™ and future generations. To learn more about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation and how your efforts and donations can help, see Sections 3 and 4 and the Foundation information page at www.gutenberg.org.

Section 3. Information about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

The Project Gutenberg Literary Archive Foundation is a non-profit 501(c)(3) educational corporation organized under the laws of the state of Mississippi and granted tax exempt status by the Internal Revenue Service. The Foundation's EIN or federal tax identification number is 64-6221541. Contributions to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation are tax deductible to the full extent permitted by U.S. federal laws and your state's laws.

The Foundation's business office is located at 809 North 1500 West, Salt Lake City, UT 84116, (801) 596-1887. Email contact links and up to date contact information can be found at the Foundation's website and official page at www.gutenberg.org/contact

Section 4. Information about Donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

Project Gutenberg™ depends upon and cannot survive without widespread public support and donations to carry out its mission of increasing the number of public domain and licensed works that can be freely distributed in machine-readable form accessible by the widest array of equipment including outdated equipment. Many small donations (\$1 to \$5,000) are particularly important to maintaining tax exempt status with the IRS.

The Foundation is committed to complying with the laws regulating charities and charitable donations in all 50 states of the United States. Compliance requirements are not uniform and it takes a considerable effort, much paperwork and many fees to meet and keep up with these requirements. We do not solicit donations in locations where we have not received written confirmation of compliance. To SEND DONATIONS or determine the status of compliance for any particular state visit www.gutenberg.org/donate.

While we cannot and do not solicit contributions from states where we have not met the solicitation requirements, we know of no prohibition against accepting unsolicited donations from donors in such states who approach us with offers to donate.

International donations are gratefully accepted, but we cannot make any statements concerning tax treatment of donations received from outside the United States. U.S. laws alone swamp our small staff.

Please check the Project Gutenberg web pages for current donation methods and addresses. Donations are accepted in a number of other ways including checks, online payments and credit card donations. To donate, please visit: www.gutenberg.org/donate

Section 5. General Information About Project Gutenberg™ electronic works

Professor Michael S. Hart was the originator of the Project Gutenberg™ concept of a library of electronic works that could be freely shared with anyone. For forty years, he produced and distributed Project Gutenberg™ eBooks with only a loose network of volunteer support.

Project Gutenberg™ eBooks are often created from several printed editions, all of which are confirmed as not protected by copyright in the U.S. unless a copyright notice is included. Thus, we do not necessarily keep eBooks in compliance with any particular paper edition.

Most people start at our website which has the main PG search facility: www.gutenberg.org.

This website includes information about Project Gutenberg™, including how to make donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, how to help produce our new eBooks, and how to subscribe to our email newsletter to hear about new eBooks.